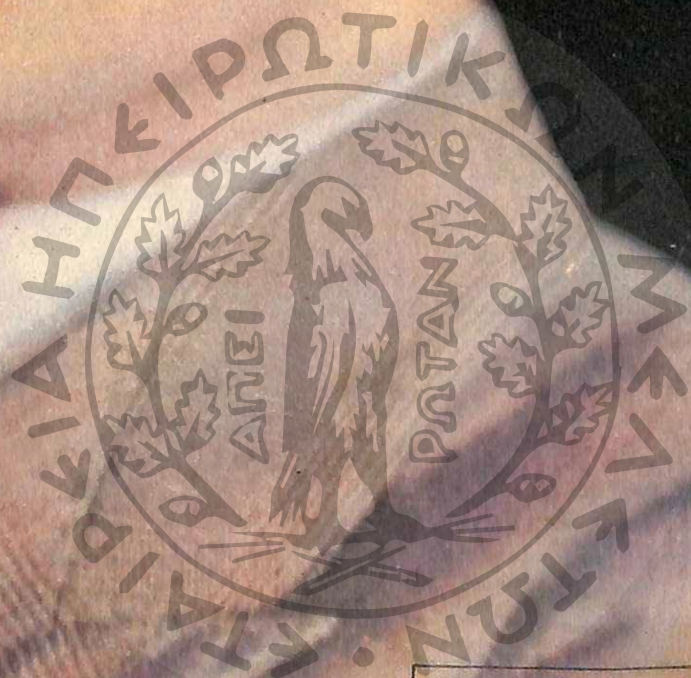
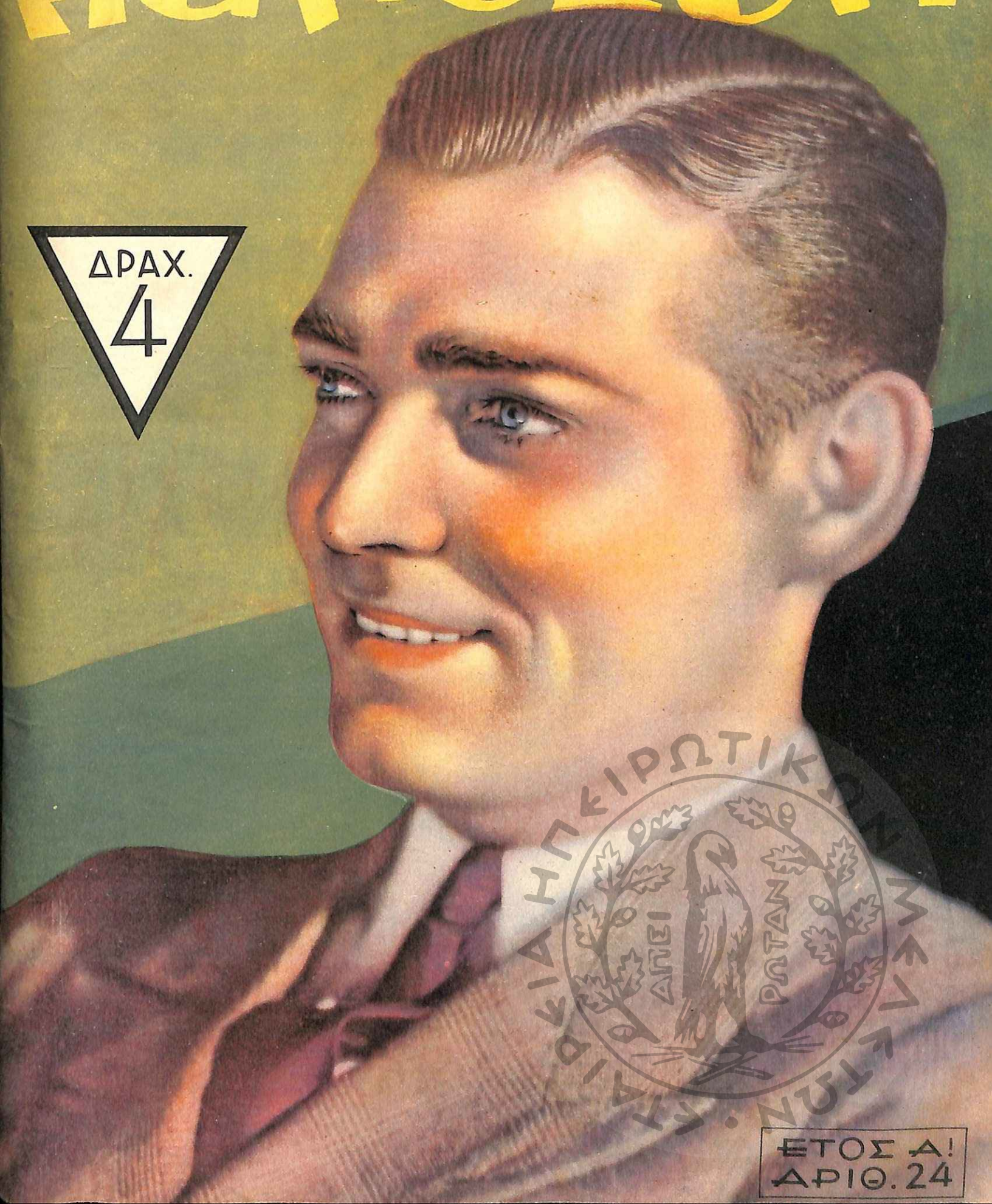

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 24

ΠΑΡΩΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ: ΠΡΑ-
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΛΟΓΗΣ 39 ΑΡ. ΤΗΛ. 22-607

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Οί άνδρες προτιμούν....

—έάν είσθε ξανθή ή μελαχροινή!—

...πάντοτε μίαν δροσεράν καί άπαλήν έπιδερμίδα.

Θά την άποκτήσετε άσφαλώς με την βοήθειαν τής περιφήμου

ΠΟΥΔΡΑΣ FORVIL

Έρωτήσατε τās φίλας σας όσας την μετεχειρίσθησαν μέχρι
τουδδε. Είναι προϊόν του περιφήμου Οίκου

PARFUMS FORVIL

CHAMPS ELYSÉES 120 — PARIS

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρόμβης 18, Τηλέφωνον 25—920

Σημ. Η πούδρα FORVIL πωλείται εις όλα τα καλά καταστήματα:
Τό μεγάλο κυτίον πρὸς δρχ. 55. Τό μικρόν πρὸς 35.ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΣΟΥΤΙΕΝ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙΑ

Παχυσαρκίαν

Έγκυμοσύνην

Μετεγχειρητικά,

Πτώσιν στομάχου,

Σπλάγχνων καί νεφρῶν κ.λ.π.

ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΟΚΙΜΑΙ ΠΑΡ' ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Του προσώπου καί οίσουδήποτε μέρους
του σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκο-
σμίον φήμη Βιεννέζι-
κον καλλυντικόν - άπο-
τριχωτικόν RAPIDENTH
τὸ ὁποῖον εξαλείφει
ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ-
ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ τὸ πε-
ριττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω
τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστα-
τικῶν, προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τήν άπα-
λότητα βελούδου. Αποκλειστική πώλησις
διὰ τήν Ελλάδα: ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
ΣΤΟΑ ΦΕΕΗ 59 - ΑΘΗΝΑΙ

LAIT INNOXA

*Καθαρίζει
ξεκουράζει
αναγεώρει
την εφιδερμίδα*

ΟΙ σάπωνες έρεθίζουν, κοκκινίζουν και αποξηραίνουν το πρόσωπον, τουναντίον το LAIT INNOXA καθαρίζει την επιδερμίδα, προλαμβάνει και εξαλείφει τις ριτίδες, πανάδες, λειχήνες κλπ. καί αποδίδει εις το πρόσωπον νεανικήν δροσερότητα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΔΕΟ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Ο ΚΟΜΜΩΤΗΣ ΠΟΥ
ΚΡΑΤΑ ΤΑ ΣΚΗΠΤΡΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ 100

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23-341

ΒΑΛΤΣΕΣ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχομεν την μεγαλύτεραν αποθήκην καλτων με τιμὰς εργοστασίου. Μεταξωτή από 75-80-90 και άνω. Βαμβκερή από 25-1555 και άνω. Έξαιρετικὸς δὲ σὰς συνιστῶμεν τὴν μεταξωτὴ καλτσα ΑΛΜΑ θαύμα άντοχής με δραχ. 150.

ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ

ΑΛΜΑ ΛΕΠΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΥΔΡΙΩΤΗ
ΚΑΘΑΙΛΗΜΟ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 18α

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλή πούδρα, που διατηρεί το πρόσωπον πάντοτε φρέσκο και ωραίο, ως τα άνθη της πρωίας, είναι ή λεγομένη πούδρα «MATINE». Η θαυμασία αυτή πούδρα, μη περιέχουσα επιβλαβείς ουσίας, δεν καταστρέφει την επιδερμίδα, διατηρούσα αυτήν πάντοτε φρέσκη. Υπάρχει εις τρεις, θαυμασας αποχρώσεις, λευκή, ρόζ και ρασέλ. Προσδίδει εις το πρόσωπον θαυμάσιον χρώμα και έλκύει την προσοχήν των άνδρων.

Πρός τούτοις κερδίζετε από την ευθνήν τιμήν της. Η μεγάλη δραχμάς 27 ή μικρή δραχμάς 14. Η κρέμα «MATINE» 16 ή πριγιαντίνη 15. Το άρωμα «MATINE» 57. δρ. και εις χύμα 2 δρ. το γραμ. ΑΡΙΣΤΟΣ Μυροπωλείον Περι κλέους 31.

**ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ,
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ**

Πάσης αξίας, παντός είδους 'Ωρολόγια, παλαιά άσήμια, παράσημα παντός είδους, νομίσματα Καποδίστρια «Φοινίς», παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άνεραία) εικόνες Βυζαντινές, κουμπολόγια και πίπες κεχρσιπάγια και γιοϋσελ, φίλντισι και κοράλλια με άνωτέρας τιμὰς όλων των άλλων καταστημάτων. Όστις μὰς πωλήσῃ το χρυσούν του ωρολόγιον αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του σε νικελίνα κάσα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας επισκευάζω ωρολόγια ήγγυημένα διά 2 έτη πρός 40 δραχ. διά πάσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΙΝΑΣ 65

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικὸν και Δερματικὸν Νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ 23 α-Τηλέφ. 25-532
Ίδιαιτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ασθενή

ΚΑΘΩΣ ΣΒΥΝΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

Ηταν ή ωραιότερη κοπέλλα του Παρισιού ή Νόρα Καγιέ. Το πρόσωπό της είχε σμιγμένα στην θελκτικώτερη αρμονία τη δροσιά των κρίνων, το άλυκο των ρόδων και τη στιλπνότητα του αλάστρου.

Τα μάτια της, δίδυμα αστέρια φεγγάβολα είχαν την πράσινη ανταύγεια σμαραγδιού ολάκαθάρου και τη γοητεία τ' ανέφελου ουρανού. Τα χείλη της είχαν το κόκκινο ώριμου σίκου, τη γλύκα και τη δροσιά κερασσιού. Και πάνω σ' αυτές τις ομορφιές, ενός θείου προσώπου, στέμμα απ' το καθαρώτερο Βενετικό χρυσάφι, ο χείμαρρος των ξανθών σγουρών της μαλλιών.

Μά ήταν μόνο το πρόσωπο της Νόρας ωραίο; Ήταν αυτό που στο πέρασμά της έκανε κι' αναταράσσονταν από πόθο οι άντρικες καρδιές, κι' έλυωναν από φθόνο οι γυναικείες;

Ω, όχι. Η Νόρα Καγιέ είχε σε ίση τελειότητα δοσμένες σ' αυτή από την φύση, όλες τις θελητικές αναλογίες ενός αγαλματένιου κορμιού με τις πιο αρμονικές καμπυλότητες και πάνω απ' όλα το τελειότερο στήθος του κόσμου, τον πιο άψογο σ' αναλογία και γραμμές λαιμό, τον πιο λευκό τράχηλο, την πλαστικώτερη ώμοπλάτη. Εάν ο σμιλευτής της 'Αφροδίτης της Μήλου, ήταν δυνατό ποτέ να ιδή μπροστά του, δίπλα στο θείο του δημιούργημα το έμψυχο αυτό άγαλμα, που ήταν ή πάγκαλη Νόρα. θάτρεχε να συντριφή το έργο του, για το όποιο με τόσο θαυμασμό μιλούν οι αιδώνες.

Κι' ωστόσο, αυτό το πάγκαλο πλάσμα, που αν τυχόν έγνώριζεν ο Σολομών, θα έγραφε το «άσμα των άσμάτων του» με μεγαλείτερο οίστρο, το πλάσμα που το στήθος του ήταν πηγή πόθων και ήδονης και το κορμί του κόλαση των παθών που οδηγεί σ' όνειρευτους παραλόγους, δὲ γέννηκε τη χαρά του έρωτα κι' έσβυσε καρτερώντας τον έρχομό του...

Ίσως νά φαίνεται παράδοξο αυτό. Όστόσο δεν είναι παρά ή αλήθεια.

Η κόρη, που ή ομορφιά της ήτανε ασύγκριτη και που το πέρασμά της σήκωνε θύελλα παθών και σίφουνα πόθων. Η κόρη που στο διάβα της επάλλοντο καρδιές και σάλευχν φρένες, αγάπησε χωρίς ν' αγαπηθῇ, και έσβυσε δίχως τη χαρά του έρωτα να γνωρίσει.

Ήταν τότε, σ' ένα καιρό περασμένο και μακρινό, 18-19 χρόνων. Μέσα στο πλήθος των θαυμαστών που την τριγυρίζανε ξεχώρισε ένα. Το Λουδοβίκο Μενιέ. Ένα πανόμορφο αξιωματικό του ίππικού, με μαύρα μάτια φλογερά, κορμί βεργολυγερό και μια μελαχροινή άρρενωπή μορφή, γεμάτη γλύκα.

Τόν γνώρισε σε μία συγκέντρωση κοινής των φίλης και, του δόθηκε με την αφέλεια των 19 χρόνων της με τη θέρμη της άθωας της καρδιάς, με το πάθος μιας ρωμαντικής ιδιοσυγκρασίας. Σε μία γωνιά του κήπου του σπιτιού της φίλης των, κάτω απ' το φύλλωμα των δέντρων και την εύλογα των άστεριων, αλλάξανε τα πρώτα της αγάπης λόγια, τα πρώτα δειλά χάρδια και τα πρώτα φιλήματα.

Με τη θερμή, μελωδική, φωνή της ή κόρη τότε του ψιθύρισε.

— Άκου Λουί, πρόσέξέ με. Ξέρω πὸς οι νέοι δεν είναι πάντοτε πιστοί στους όρκους τους. Φτάνει να δουν δυό άλλα μάτια, κάπως ομορφότερα απ' της κόρης που της έταξαν έρωτα, ένα πρόσωπο λίγο πιο γλυκό από κείνης και να την ξεχάσουνε. Δεν πιστεύω εσύ να το κάνης έτσι...

Έκείνος έφερε το χέρι του στο κορσάξ της Νόρας όπου σκαβαμένο σπαρτάριζε από αγονία και προσδοκία το

υπέροχο ζεύγος των λευκών περιστεριών, με τα ρουμπινιά αίματόχρωμα ράμφη, την ομορφιά λιγωμένη από ήδονη στα πλατείδια της, και της είπε ρουφώντας το μέτωπό των τριανταφυλλένιων της χειλών.

— Μο' είσαι παλι, αγαπημένη μου Νόρα; Πως να βροθίχουνάκα ωραιότερη από σε, για να με κάνῃ, να σε ξεχάσω; Και την καθήλωσε.

Όστόσο, το άναγκαστο έγινε. Βρήκε την ομορφότερη της έκείνος, για την πλουσιώτερη; δεν σημαίνει. Άρκει ότι ή Νόρα σε λίγο τον έχασε. Για λίγο πίστεψε πὸς ήταν ή μετάθεσή του σε μακρινή φρουρά που τους χώρισε. Μά όταν ούτε γράμμα του πήρε, ούτε είδησή του καν έλαβε, έννοιωσε πὸς άλλη ήταν ή αίτία. Κι' ή ωλίγη σκίασε τότε την γελομένη της μορφή. Για ένα διάστημα περίμενε. Άργότερα αποφάσισε να του γράψῃ. Κι' όταν και πάλι δεν της απάντησε, έπεσε άρρωστη βαρεία στο κρεβάτι. Όστόσο μίαν έλπίδα της απόδμενε. Να την θυμηθῇ, να ξαναγυρίσῃ. Πὸς μπορούσε να πιστέψῃ πὸς ή θερμή της αγάπη θάμνε δίχως ανταπόδοση;

Κι' ωστόσο ο καιρός περνούσε χωρίς καμιά του είδηση. Κι' ή Νόρα όλο μαράζωνε. Του κάκου τόσοι νεοί, της κάναν προτάσεις μέσω των γονιών της. Δεν ήθελε ν' άκούσῃ για κανένα.

Κι' ήρθε έτσι το τελικό χτύπημα. Έκείνος παντρεύτη. Κι' ή Νόρα απέλπιστηκε. Ο πόνος του γκρεμίσματος των όνείρων της τη σύντριψε.

Τώρα, στο κρεβάτι του πόνου παραδέρνει φριχτά ή όμορφη κόρη. Μαρμαμένα τα μάτια του κρινένιου προσώπου

της κι' όχρα τ' άλυκα ρόδα των γραμμένων χειλιών της.

Τα μάτια της, που καθρέφτιζαν άλλοτε τις άγνές έλπίδες της και το τρικύμισμα των έρωτικών της πόθων, άπλανή τώρα, μισόσβυστα, καρφώνονται στην όροφή της καμαρούλας της, με την έκφραση κάποιου φόβου, σά να παρακολουθούν εκεί κάποιο θλιβερό δράμα. Σε μία στιγμή ταράζεται απ' τη θέση της, γίνεται πιο όχη, φέρνει το χέρι μπρος στα μάτια της, σά να θέλῃ να μη δῇ άλλο, και μ' αγωνία τα χείλη της ψιθυρίζουν σε παραλήρημα.

— Ω θάνατε, θάνατέ μου, γιατί μου λες με τόσο γλύκα τόσο μεγάλες ψευτιές; Ω, όχι, πάψε, άσεμει!.. Δὲ σε πιστεύω. Τη γαλήνη δεν μπορεί, να δεν μπορεί, να μου τη δώσῃ το σκελετικό σῶμα σου, που μυρίζει χύμα και νεκρολίβανο, ούτε τη γλύκα της ζωής να μου χαρίσῃ ή κρύα άγκαλιά σου. Ω, θάνατε, άφισέ με. Η παγωμένη ανάσσαι σου που μυρίζει μουχλίας μου κόβει την άναπνοή και με γεμίζει φρικίαση. Άφισέ με. Λυπήσου με. Είμαι τόσο νέα κι' έξω γελά ή ζωή κι' ή άνοιξη σκορπά το μύρο των λουλουδιών της, που έχουν την ευωδιά της ανάσσαις Έκείνου.

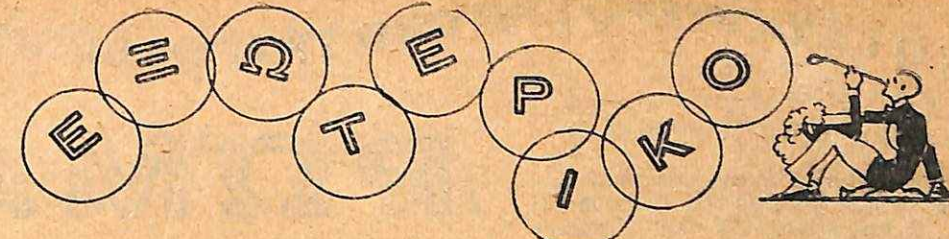
Ω, ή ανάσσαι έκείνου πὸς μουδώνει ζωή, σάν στού φιλιού το πάθος έσμιγε της ανάσσαις μας. Άν ήταν τώρα κοντά μου δὲ θά σε φοβώμουν γιατί δὲ θά σ' άφινε να μου λὲς τέτοιες ψεύτικες υποσχέσεις πὸς τάχα σὺ δίνεις τη γαλήνη στις σκέψεις και το ξεκούρασμα του κορμιού.

Σώπασε. Και σάν το τραγικό δράμα νάχε σβύσει στην εμφάνιση ενός άλλου, ωραίου, το γέλιο άνθισε στα χείλη της κι' ή χαρά άστραψε στα γλυκά της ματάκια. Τα χείλη της τρυφερά και σβυστά ψιθυρίσανε.

Ω, ήρθες αγάπη μου; Τόδεγα εγώ. Έλα, δώδε το θάνατο και δόσε μου σε φίλημα ζωής κι' έλπίδας τάχειλή σου.

Έλα, σφίξε με... στην άγκαλιά σου... έτσι, να μη βλέπω τό... χάρ...ρο... Ναί έτσι... Τώρα... δὲ βλέπω... πια δεν... Δεν προχώρησε... Είχε σβύσει άπαλά στο γλυκοχάραμα, όπως σβυνουν τ' αστέρια.

ΚΛΩΤΙΑΔΗ ΜΕΡΖΑΝ

1423

Συνέχεια από το προηγούμενο)

Υποκλίθηκε Έκανε ένα βήμα πίσω
και γύρισε να βρή τους φίλους του.
Η Ροζαλίνα ένοιωσε καφετιά

δάκρυα να της πλημμυρίζουν τα μάτια.

Δάκρυα πόνου, τάχα, ή δάκρυα πείσματος;
Έσκισε, με τα μαργαριταρένια της δον-
τάκια, το μαντηλάκι, που της είχε επιστρέ-
ψει ο Ρωμαίος και φώ-
ναξε έναν ακόλουθο :

— Παρακάλεσε τον
ιππότη Θεοβάλδο, είπε
προσταχτικά, να μου
φέρει ένα κύπελλο, από
το πιο καλό, το πιο
μεθυστικό κρασί.

Κι' όταν ο ακό-
λουθος υποκλίθηκε
πρόσθεσε, με φωνή
που προσπαθούσε
να κρύψει έναν λυγ-
μό :

— Διψώ !
Σε λίγο, ο Θεο-
βάλδος πλησίαζε
τη μνηστή του και
της πρόσφερε, μέσα
σ' ένα βαρύτιμο α-
σημένιο δίσκο, ένα
χρυσό, σκαλιστό κύ-
πελλο, ξέχειλο από
βαθύχρωμο κυ-
πραίικο κρασί.

Η Ροζαλίνα
ήπια το κρασί
χωρίς να πάρη
ανάπνοη κι'
άκουμπώντας
το κύπελλο
στο δίσκο ξα-
νάπε :

— Διψώ.
Ένας ακό-
λουθος γέμισε
πάλι το κύπελ-
λο κι' αποσύρ-
θηκε.
— Ένα - δύο
φορές, που κα-
τώρθωσα ν' α-
ποσπάσω τη
ματιά μου από
το βάθος της
κούπας μου, φι-
λτάτη μου μνη-
στή, της είπε,
κυττάζοντάς τη
παράξενα, ο Θεο-
βάλδος, σ' εϊ-
δα να μιλάτε
πολύ φιλικά μ'
έναν νέο. Μπο-
ρώ, μήπως, να
μάθω, ποιός ή-
ταν αυτός, ο
τρυσευχισμέ-
νος

Η Ροζαλίνα
είχε φέρει το
κύπελλο στα
χείλη και δεν
άπάντησε αμέ-
σως.

Πίνοντας σκε-

φτότανε αν έπρεπε να μαρτυρήσει
τον Ρωμαίο ή όχι.

Στην αρχή είχε αποφασίσει να
πη τ' όνομά του. Ός που να τελει-
ώση όμως το κρασί της βρήκε τον
καιρό ν' αποχτήσει πάλι την ψυχραι-
μία της.

Μ' όλη την άγρια επιθυμία, που
είχε να εκδικηθεί την προσβολή, που
της έκανε ο Ρωμαίος, συγκρατήθη-
κε, και είπε, σχεδόν αδιάφορα :

— Δεν τον γνωρίζω.
— Παράδοξο, είπε ο Θεοβάλδος
δύσπιστα. Πολύ παράδοξο. Μιλού-
σατε τόσο φιλικά οι δύο σας. Άδελ-
φικά, θα μπορούσε να πη κανείς.
Έτόνισε τη λέξη «αδελφικά», για-
τι είχε την πεποίθηση, πως ο προ-
σωπιδόφορος ήταν ο αδελφός της
μνηστής του.

Η Ροζαλίνα δεν κατάλαβε τον
υπαινιγμό.
Άρπαξε όμως στην τύχη τη λέ-
ξη, γιατί της χρειαζόταν για το
σχέδιό της.

— Αδελφικά; είπε γελώντας ψευ-
τικά : Έρωτικά θέλετε να πητε.
Ο Θεοβάλδος έσφιξε τα χείλια
του για μη γελάση.

— Έρωτικά ;
— Δεν με πιστεύετε; Ο νέος
αυτός μου είπε τόσα γλυκόλογα,
που αν δεν εύρισκα το θάρρος να
τον δώξω, θα βρισκόμουν αυτή τη
στιγμή στην αγκαλιά του.

Ο Θεοβάλδος κάγχασε :
— Αλήθεια ;
— Κι' όχι μόνο αυτό. Είχε το
θάρρος να μου προτείνει μία συνά-
τηση σ' ένα έρημικό μέρος.
Ο Θεοβάλδος σκέφτηκε πως ή
Ροζαλίνα φοβόταν μήπως ανεγνώ-
ριζε τον αδελφό της και ότι ζη-
τούσε να τον παραπλανήσει. Σοβα-
ρός την κύτταξε για λίγη ώρα βα-
θιά μέσα στα μάτια. Ύστερα, σάμ-
πως κάποια άστραπή να φώτιζε τη
σκέψη του, χαμογέλασε.

Πήρε μίαν ειρωνική έκφραση
και είπε :
— Πρέπει, λοιπόν, να τον τιμω-
ρήσω για το θάρρος του αυτό; Δεν
είναι έτσι, Κυρία; Άν αυτός είναι
ο πόθος σας, θα εκπληρωθεί. Ήου-
χάστε. Έχετε το λόγο μου πως θα
τον τιμωρήσω σκληρά.

Η Ροζαλίνα ένοιωσε τα ματο-
βλεφαρά της να τρέμουν.
Η υπόσχεση, που της έδωσε ο
Θεοβάλδος, έφερε μέσα στην καρδιά
της μία καινούργια άναστατάση.

Μέσα στην ψυχή της τρικύμιζαν
το μίσος κι' ό έρωτας.

Ο Ρωμαίος πλησίασε τους συν-
τρόφους του και στάθηκε ακίνητος,
άφηρημένος.
— Τά του συγκρίσατε με την «κυρία
των όνειρων σου»; άστειεύτηκε ο
Μερκούτιος κατά τη συνήθειά του.

ΡΩΜΑΙΟΣ &

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

οι άχώριστοι του φίλοι Μερκούτιος και
Μπειούλιο. Μόλις τους βλέπει ο Θεο-
βάλδος προχωρεί κατ' ευθείαν προς τον
Ρωμαίο και τον προκαλεί, νομίζοντας
πως ανεγνώρισε κάτω από τη μάσκα
τον άνθρωπο που μισεί περισσότερο
απ' όλους : Τον Λούκιο Άρνένι που
διέφθειρε την αδελφή του, την πανέ-
μορφη Έτελκα, κι' ύστερα την εγκατέ-
λειψε. Όταν η νερόπι της αδελφής του
άρχισε να διαδίδεται, ο Θεοβάλδος ά-
ναγκάστηκε, για να κλείση τα κακά
στόματα του κόσμου, ν' αρραβωνιαστή
με την αδελφή του Λούκιο, την Ροζα-
λίνα, μ' όλο που ήταν έρωτευμένος με
την εξαδέλφη του την Ιουλιέττα.

Τώρα — με τη μονομαχία που προκα-
λεσε του δίνεται η ευκαιρία να εκδικη-
θεί την τιμή του, σκοτώνοντας τον δια-
φθορέα της αδελφής του, να έλυσθερω-
θεί από τον αρραβώνα του με την Ρο-
ζαλίνα και να ζητήσει, έλευθερα πιά,
την Ιουλιέττα σε γάμο.

Ύστερα από τη γιορτή, στον κήπο,
που έδωσε ραντεβού για μονομαχία και
θα σκοτώσει τον Λούκιο, θ' αρχίση για
τον Θεοβάλδο μία καινούργια ζωή, μία
ζωή ευτυχισμένη.

Ο Ρωμαίος προχωρεί προς την κυ-
ρία που είχε σώσει. Μαθαίνει μ' εκ-
πληξή του ότι είναι η Ροζαλίνα Άρν-
τένι ή μνηστή του Θεοβάλδου. Αυτό
όμως δεν τον εμποδίζει να της λή
γλυκόλογα ως τη στιγμή που εμφανί-
ζεται στην αίθουσα η Ιουλιέττα. Στη
θέα της ο Ρωμαίος μένει έκστατικός.
Αυτό έξοργίζει τη Ροζαλίνα, που προ-
σβάλλεται από την στάση αυτή του
Ρωμαίου και γίνεται μία έντονη σκηνή
όπου η Ροζαλίνα πότε ικετεύει και πότε
άπειλει. Ο Ρωμαίος αρχίζει να κα-
ταλαβαίνει ότι δημιούργησε στο πρό-
σωπότης έναν πολύ επικίνδυνο έχθρο.
Με εγγενή λόγια προσπαθεί να την
εξιλεώσει.

Ο Ιππότης Άμίκας Ροντότι προ-
σπαθούσαν ποιος πρώτος να τρα-
βήξει ένα βλέμμα της. ή ένα χαμό-
γελό της.

Ο Ρωμαίος τράβηξε προς το
μέρος της.

Κάθε βήμα του, που τον έφερνε
και πιο κοντά στην άγγελική όπτα-
σία, έκανε την καρδιά του να χτυ-
πά γοργότερα.

Σάν άστραπές περνούσαν από
το μαλό του οι φλογερότερες
σκέψεις.

Ο Ρωμαίος πλησίασε τον εϋθυ-
μο, φλύαρο, όμιλο με την τόκα στο
χέρι :

— Χαιρετώ τον ούρανο στα μά-
τια σας, τον ήλιο στα μαλλιά σας
και τα φλογάρια κεράσια στα χείλη
σας, άρχοντοπούλα.

Η Ιουλιέττα γύρισε και κύτταξε
με προσοχή το νεοφερμένο, καθώς
εκείνος υποκλινόταν βαθιά.

Τον χαιρέτησε μ' ένα ελαφρό

κίνημα της κεφαλής κι' ένα δροσε-
ρό χαμόγελό της :

— Χαιρετώ τον ποιητή στη γλώσ-
σα σας, άγνωστέμου ιππότη, άπάντη-
σε με τη γλυκειά, μελωδική, φωνή
της.

— Τώρα, που είχα την ευτυχία
ν' ακούσω τη φωνή σας, ευγενεστά-
τη, που θυμίζει τα γλυκύτερα κε-
λαϊδήματα των πουλιών όταν άχνο-
φέγγει, και να ιδώ το φωτεινό χαμό-
γελό σας, χαιρετώ στο πρόσωπό
σας την άνοιξιάντικη αύγη.

Η Ιουλιέττα, χαμογελώντας,
πρόσφερε με χάρη το κρινένιο της
χεράκι.

Ο Ρωμαίος έπιασε την άκρη των
δαχτύλων της και είπε :

— Άν με το άνάξιό μου χέρι, βε-
βηλώνω την άγγελικήν εικόνα, που
κρατώ, τα χείλια μου, σαν δυό ντρο-
παλοί προσκυνητές, είναι πρόθυμα
ν' άπαλύνουν την τραχειά έπαφή,
μ' ένα τρυφερό φίλημα.

Και σκύβοντας ακούμπησε τάχει-
λη του, που έτρεμαν, στα κρινοδά-
χτυλά της.

Η Ιουλιέττα αισθάνθηκε στην έ-
παφή αυτή, την τρεμούλα των χει-
λιών του Ρωμαίου να μεταδίδεται
σ' όλο της το κορμί.

Μιά άγνωστη, καινούργια θέρμη
κυκλοφόρησε μέσα στις φλέβες
της.

Η καρδιά της φτερούγισε μέσα
στο στήθος της σά λαβωμένο περι-
στέρι.

Ένα τριανταφυλλένιο κύμα έβα-
ψε τα μάγουλά της.

Αποτράβηξε το χέρι της και κυτ-
τάζοντάς το στο μέρος άκριβώς που
τό είχαν άγγίξει τα χείλη του Ρω-
μαίου, είπε προσπαθώντας να κρύ-
ψη την ταραχή της :

— Από ποιόν, έχω την τιμή ν' ά-
κούω τόσα όμορφα λόγια;

Ο Ρωμαίος ένοιωσε την έρώ-
τηση αυτή, σά σιλιετιά μέσ την καρ-
διά του.

Έπρεπε ν' άπάντηση.

Για μία στιγμή ήγνε να πη, άσυλ-
λόγιστα το όνομά του.

Γρήγορα όμως σκέφτηκε τον κίν-
δυνο.

Όχι τον κίνδυνο για τη ζωή του,
που θα ήταν άμεσος, άμα πρόσφερε
τ' όνομά του, μέσα σ' αυτό το έχθρι-
κό σπήτι, αλλά τον κίνδυνο της ά-
γάπης του.

Το όνομά του θάκανε την Ιουλιέ-
τα να τον μισήσει, πριν τον γνω-
ρίση.

Τι να κάνει;

Τι έπρεπε ν' άπάντηση;

Γύρω του, ό κόμης Γάρις Λαντρό-
νο, ο Θεοβάλδος, ο Άμίκας Ροντότι
μαζί με τις κυρίες είχαν σχηματί-
σει ένα ήμικόκλιο και τον κύτταζαν
έχθρικά.

Ο Κόμης Λαντρόνο σπρώγμένος

από το ένστικτο του κινδύνου, που
του γέννησε ή παρουσία και τα λό-
για του άγνωστου προσωπιδόφρου
αισθανόταν, χωρίς να καταλαβαίνει
κι' αυτός το λόγο, ένα βαθύτατο
μίσος να ξεχειλίση στην καρδιά του
γι' αυτόν τον ξένο, τον άγνωστο,
τον παρείσακτο.

Έκανε μάλιστα κι' ένα κίνημα άπειλη-
τικό, μά συγκρατήθηκε άμέσως.

Σκέφτηκε πως οι αρραβώνες του με την
Ιουλιέττα δεν είχαν
άκόμη έπισημοποιηθή
και πως δεν είχε φυ-
σικά, κανένα δικαίω-
μα να επέμβη.

Καθώς ο Ρω-
μαίος άργούσε να
δώση άπάντηση
στην έρώτηση της
Ιουλιέττας, ο Ά-
μίκας Ροντότι
σκέφτηκε να του
δυσκολέψη τη θέ-
ση και είπε πειρα-
χτικά :

— Είναι ο ιππό-
της «Κανείς», ευ-
γενεστάτη. Έρχε-
ται από τη χώρα
των Λωτοφάγων
κι' έχει ξεχάσει,
φαίνεται, ως και τ'
όνομά του ακό-
μα.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

από το ένστικτο του κινδύνου, που
του γέννησε ή παρουσία και τα λό-
για του άγνωστου προσωπιδόφρου
αισθανόταν, χωρίς να καταλαβαίνει
κι' αυτός το λόγο, ένα βαθύτατο
μίσος να ξεχειλίση στην καρδιά του
γι' αυτόν τον ξένο, τον άγνωστο,
τον παρείσακτο.

Έκανε μάλιστα κι' ένα κίνημα άπειλη-
τικό, μά συγκρατήθηκε άμέσως.

Σκέφτηκε πως οι αρραβώνες του με την
Ιουλιέττα δεν είχαν
άκόμη έπισημοποιηθή
και πως δεν είχε φυ-
σικά, κανένα δικαίω-
μα να επέμβη.

Καθώς ο Ρω-
μαίος άργούσε να
δώση άπάντηση
στην έρώτηση της
Ιουλιέττας, ο Ά-
μίκας Ροντότι
σκέφτηκε να του
δυσκολέψη τη θέ-
ση και είπε πειρα-
χτικά :

— Είναι ο ιππό-
της «Κανείς», ευ-
γενεστάτη. Έρχε-
ται από τη χώρα
των Λωτοφάγων
κι' έχει ξεχάσει,
φαίνεται, ως και τ'
όνομά του ακό-
μα.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

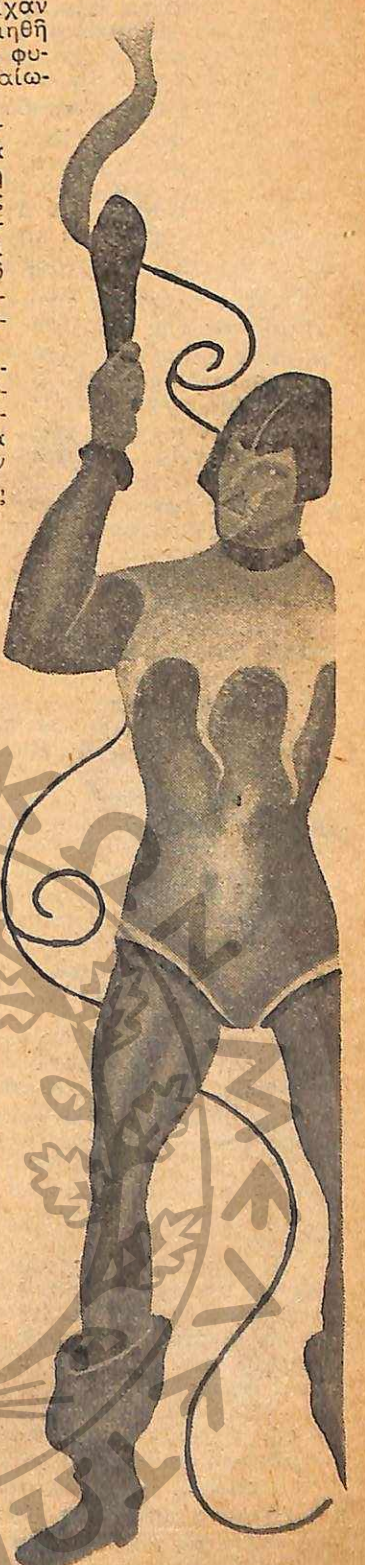
Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

— Όχι, είπε
ο κόμης Λαν-
τρόνο θέλοντας
κι' αυτός να κά-
νη πνεύμα εις
βάρος του ά-
γνωστου αυτού
που έκανε μέ-
σα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα την
Ιουλιέττα να
χαμογελάση
δυό φορές. Εί-
ναι ένας κακο-
μοίρης τροβα-
δόρος, που ήρ-
θε με δαντική
φορεσιά στην
έορτή του πα-
τέρα σας. Πρέ-
πει όμως να το
συγχαρεθώ
αυτή ή άναίδεια :

Ήρθε για να
έμπνευστή από
τη χάρη σας.

Ο Ρωμαίος
κύτταξε αούτη-
ρά τον Λαντρό-
νο κι' έτοιμα
ζόταν να του
άπάντηση από-
τομα, όταν, έ-
ξαφνα, του ήρ-
θε ή ιδέα να
έπωφεληθώ ά-
πό την άνοστη
άστειότητά του,
για να βγώ ά-
το άδιέξοδο
που είχε περι-
έλθει.

Γύρισε, λοιπόν, προς την Ίουλιέττα, έκανε μια υπόκλιση, και με την καθαρή, τραγουδιστή φωνή του, άπαγγειλε στίχους της στιγμής, κυττάζοντας πότε τους ίππότες, πότε τις κυρίες, μα συχνότερα την άρχοντοπούλα, που τον παρακολουθούσε με ενδιαφέρον :

Είμαι ο τροβαδούρος, που γυρνά μέσα σε λαγκάδια και βουνά, μέσα στη βροχή και μες στ' αγιάζι. Είμαι ο τροβαδούρος, που ταιριάζει κάθε στεναγμό του σε τραγούδι. Χαίρομαι, που ανθίζει το λουλουδι, κλαίω για τὰ θολὰ τὰ δειλινά.

Είμαι ο τροβαδούρος, που γυρνά από τόνα στ' άλλο το καστέλι, όπως πάει η μέλισσα για μέλι απ' ανθό σ' ανθό. Κι' αν τραγουδάω σά τζιτζίκι, αφρόντιστα, όπου πάω, έχω στην καρδιά μου, ένα βραχνά.

Είμαι ο τροβαδούρος που γυρνά από τη Μπολόνια ως τη Φεράρα, με τη ραγισμένη του κιθάρα, μ' ένα μόνο, αιώνιο, καρδιοχτύπι : Νάβρω την αγάπη, που μου λείπει νάβρω μια καρδιά νά με πονά.

Είμαι ο τροβαδούρος, που γυρνά...

Όταν τελείωσε τη μικρήν, αυτή, αυτοσχέδια μπαλλάντα χαιρέτησε την δηγήγυρη, όπως συνήθιζαν οι τροβαδούροι,

μ' έναν ημικυκλικό χαιρετισμό κι' έκανε πώς κρεμάει στον ώμο του μια φανταστική κιθάρα. Μικρά, κοφτά γελάκια υποδέχτηκαν το τέλος των στίχων του. Οι κυρίες χτυπούσαν τα χέρια τους ευχαριστημένες.

Οι δυο ίππότες, μόνο, κύτταζαν κατά γής συνωφρωμένοι.

Η Ίουλιέττα, με παιδικό ένθουςιασμό, φώναζε δυνατά :

— Μπράβο !

Και, δεύτερη φορά, πρότεινε το κατάλευκο χεράκι της, για χειροφίλημα.

Αυτή τη φορά, όμως, τὰ χείλη του Ρωμαίου δεν έτρεμαν μόνο. Έκαιγαν από τον πυρετό.

Ο Θεοβάλδος, που στο μεταξύ είχε τελειώσει τη συνομιλία του με την Ροζαλίνα και είχε ριχτή πάλι στο κρασί, άκουσε ξαφνικά τὰ κοφτά γέλια των κυριών και το θερμό «μπράβο» της Ίουλιέττας. Γύρισε προς το μέρος τους, περίεργος νά δῃ τι συμβαίνει και πρόφτασε νά δῃ τὸν Ρωμαίο, που φιλούσε το χέρι της Ίουλιέττας. Ο τρόπος που πρότεινε η Ίουλιέττα το χέρι της τούδωκε νά καταλάβῃ πώς ο προσωποδόρος ο Λούκιος όπως ένόμιζε άρχισεν άρέση στην εξαδέλφη του, την εξαδέλφη του, που αγαπούσε αυτός με τὸν φλογερότερο έρωτα, από τὸσον καιρό.

Ένα κόκκινο πέπλο άπλώθηκε μπρός στα μάτια του. Τ' αὐτιά του άρχισαν νά βουίζουν, νά καμπανίζουν άρυθμα, άγρια, όπως γίνεται όταν πιάνη πυρκαγιά σε μια πολιτεία τη νύχτα. Κι' ανάμεσα σ' αὐτὰ τὰ καμπανίσματα και τὸ βουητό, τὸ φαινόταν πώς κάποιος τούλεγε σ' αὐτὴ σφυριχτά :

— Βλέπεις ; Δεν τούφτασε αὐτοῦ τοῦ ανανδρου πώς ξεμυάλισε και άπάτησε την δυστυχισμένη αδελφή σου με τὸν χειρότερο τρόπο.

Ζητάει, τώρα, νά σοῦ πάρη και την αγαπημένη σου ! Τὸ μόνο πρόσωπο που λάτρεψες πάνω στη γῆ.

Ζητάει νά σπιλώσῃ τὸ ἔνδαλμά σου. Τὸ μολύνει με τὰ βρώμερά του χείλια.

Ζητάει νά σοῦ την πάρη, τη στιγμή ακριβώς, που λογάριάζες, νά έλευθερωθῇς από τὸ λόγο που είχες δώσει στη Ροζαλίνα, νά της έξομολογηθῇς την αγάπη σου και νά την κάνης δική σου.

Τι κάθσαι και δεν τὸν βγάζεις μια ὥρα αρχήτερα από τὴ μέση ;

— Μὰ την πίστη μου, μούγκρισε ὁ Θεοβάλδος, σὰ ν' άπαντούσε στη διαβολική εκείνη φωνή, πρέπεινὰ τελειώνωμε. Και περνώντας μέσα στην ταντέλλα τοῦ μανικιοῦ του τὸ στιλέττο του προχώρησε.

Ο Ρωμαίος είχε φιλήσει τὸ χέρι της Ίουλιέττας κι' είχε πεῖ :

— Ποτέ ποιητῆς δεν άμειφθηκε περισσότερο από μένα. Τὸν άρχαίο καιρό, δίναν ένα στεφάνι δάφνης ἢ ένα κλωνάρι άγριελιάς. Αργότερα, κάθε στίχος πληρωνόταν με χρυσάφι. Μ' αν έβλεπαν ὁ Πίνδαρος ἢ ὁ Όβιδιος τὴν άμοιβή, που πήρε ένας τροβαδούρος, για τὸς φτωχοῦς του στίχους, θά έσκαζαν από τὸ κακό τους.

Εκείνη τη στιγμή ὁ Θεοβάλδος βρισκόταν πλάι του.

Νά ἡ άμοιβή, που σοῦ πρέπει ! Εἶπε με πνιγμένη φωνή, σηκώνοντας τὸ στιλέττο του.

Τὸ στιλέττο διέγραψε τὴ μιτῆ καμπύλη και σταμάτησε. Ένα άτσαλένιο χέρι έσφιγγε σὰ μάγγανο τὸ χέρι τοῦ Θεοβάλδου.

Ο Μπεμπόλιο είχε φτάσει την κατάλληλη στιγμή κι' είχε προλάβει τὸ προδοτικό του χτύπημα.

Η Ίουλιέττα έμπηξε μια κραυγή σπαραχτική και σωριάστηκε οτὸ πάτωμα, σαν τὸ άγριόκρino, που τὸ πήρε κατὰ λάθος τὸ δρεπάνι του θεριστή.

Μια άλλη κραυγή, κραυγή λύσσας της άπάντησε.

Ο Θεοβάλδος προσπαθοῦσε νά έλευθερώσῃ τὸ χέρι του από τὸ σφιξιμο τοῦ Μπεμπόλιο.

Μάταια όμως.

Γοργός σαν άστραπή, ὁ Μερκούτιος, είχε φτάσει κι' αὐτός και τοῦ είχε πιάσει τὸ ἄλλο του χέρι.

Ο Ρωμαίος, άτάραχος πῆρε τὸ στιλέττο από τὸ χέρι τοῦ Θεοβάλδου, τὸ πέταξε κατὰ γῆς και τὸ πάτησε :

— Θεοβάλδε, εἶπε.

παράνης, φάνεται, άπόψε. Τὸ κρασί τοῦ άρχοντα Καπουλέτι είναι λίγο βαρὺ για τὸ ἔλαφρό σου μυαλό !

Ο Λαντρόνο και ὁ Ροντότι έτοιμαζόντουσαν νά πάρουν τὸ μέρος τοῦ Θεοβάλδου.

Ο Ρωμαίος, όμως, χωρίς νά δωση προσοχή στην έχθρική τους στάση, έπέστους φίλους του :

Αφιστέ τὸν τώρα. Εὐχαριστῶ. Κι' έγύρισε νά βοηθήσῃ τις κυρίες, που προσπαθοῦσαν νά συνεφέρουν την Ίουλιέττα.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ἡ άρχόντισσα και ὁ άρχοντας Καπουλέτι, είχαν τρέξει κοντὰ στην κόρη τους.

— Τι συνέβηκε, ρώτησε τὸν Ρωμαίο ὁ Καπουλέτι κυττάζοντας τον στὰ μάτια.

— Άρχοντα, εἶπε ὁ έκείνος σοβαρός, άπόψε, μέσα στὸ μέγαρό σου, ὁ ανεψιός σου, άφου πρώτα με προκάλεσε χωρίς λόγο, ζήτησε ὕστερα νά με δολοφονήσῃ. Ξέρω τὴ γενναία σου καρδιά, γι' αὐτὸ δέ μπορῶ νά σοῦ κρατήσω κάκια για ὅ,τι έγινε μέσα στ' άρχοντικό σου.

Έχω, όμως, τὸ δικαίωμα νά διαμαρτυρηθῶ για τὴν προδοτική στάση τοῦ ανηψιού σου που σπιλῶνει κι' ἑσένα. Αν δεν εἶμαι καλοδεχούμενος, στὸ σπίτι σου, πρέπει νά τὸ ξέρω.

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΤΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Κανείς τώρα πιά δεν τὴ θυμάται. Οὔτε οἱ τωρινοὶ θεατρόφιλοι, οὔτε οἱ κριτικοί, μὰ οὔτε και οἱ θεατρίνοι. Μόνο μερικοὶ άπόμαχοι τὴ θυμοῦνται κι' έχουνε νά λένε πολλά. Για τὴν Ἀδαμαντία Πομόνη, τὴν πρώτη, χρονολογικά και σὴν ποιότητα, συμπτρετα που εἶδε ἡ Ἑλληνική Ἐπιθεώρηση.

Ήταν τότε 22 χρονῶ. Κάτι μάτια προ παντός, κάτι θαυμάσια μάτια !

Πρὶν από τὴν Ἀδαμαντία Πομόνη τὸ ἑλληνικό θέατρο δεν είχε τραγουδίστρες. Αὐτὴ τὴν ἐποχή ξεπετιοῦνται πολλές. Ἡ Οὐρανία Καζούρη, ἡ Χαρίκλεια Ταβουλάρη και ἡ πιὸ καλή, ἡ δική μας ἡ Ματίνα, καθώς τὴ λέγανε οἱ φίλοι και οἱ άπειροι που τὴ θαυμάζανε.

Θριάμβευσε στὸ «Λίγο άπ' Ὅλα», τὴν πρώτη Ἐπιθεώρηση.

Κι' έκανε δυὸ νούμερα που μεῖνανε αλησμόνητα.

Τὸ ένα μαζί με τὸ Φιλιππίδη, τὸν πατέρα τοῦ Μάνου με τὴν ὠραία φωνή. Ἐκείνος ἦταν Δεκανέας, ἡ Ματίνα ἡ φίλη του ἡ Παραμάνια.

Έβγαине στη σκηνή οδηγώντας ένα άμαξάκι, που μέσα κοιμότανε ένα μωρουδάκι. Συναντῶ τὸ φίλο της, αρχίζει ὁ έρωτας και τὸ περίφημο τραγούδι, που τὸ λέγανε χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι και που θά τὸ θυμοῦνται πολλοὶ ακόμα :

Δεκαν. Μάθε Μαργαρώ μου, πόσο σ' άγαπῶ, πρὶν σὸ φανερώσω πρὶν νά σοῦ τὸ εἰπῶ.

Μαρ. Ξεύρω, Κωσταντῆ μου, πόσο συμπαθεῖς, πόσο με λατρεύεις, πόσον με ποθεῖς.

Δεκαν. Μαργαρώ μου, μάθε σε λατρεύω κι' έρωτα από σε γῶ, δεν γυρεύω.

Έκεινη τὴν ἐποχή, ἐδῶ και σαράντα χρόνια ακριβώς, πρωτοπαρουσιάστηκε σὴν Ἀθήνα και ὁ φωνόγραφος. Σ' ένα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Σταδίου είχαν ἐκθέσει ένα φωνόγραφο για δείγμα και βάλανε μια μέρα και μια πλάκα ἑλληνική. Ἡ ὁδὸς Σταδίου ὀλόκληρη μαζεύτηκε μπροστὰ σὴν πόρτα κι' άκουγε μ' ἐκπληχτα αὐτιά και με τεντωμένα μάτια, γεμάτος περιέργεια και θαυμασμό, τὸ ἑλληνικό τραγούδι. Ήταν τὸ τραγούδι τῆς Μαργαρώς, ἡ πρώτη Ἑλληνική ἔλγραφή ! Ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση έκανε στὸν κόσμο που αναγνωρίζανε τὴ φωνή τῆς αγαπητῆς Ματίνας.

Ας μάθουνε, παρακαλῶ, τὴν προγονό τους, ὁ Ἐπιτροπάκης, ὁ Θωμάκος ὁ Περδίκης και οἱ ἄλλοι που τραγουδοῦν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο τόσες και τόσες πλάκες.

Τώρα ἡ Ἀδαμαντία Πομόνη βέβαια δεν είναι πιά νέα. Στὰ 22 χρόνια της έχουν προστεθῇ κι' ἄλλα, δεκάδες ὀλόκληρες.

Τὰ περίφημα ἑκείνα μάτια λάμπουν ὅμως ἀκόμη. Τὰ θαυμαστὰ μαλλιά δεν έχουν φυσικά τὸ καθάριο χρῶμα τῆς νεότητας, που φέρνει τὴν ἑκσταση στοὺς νέους, μὰ καθῶς είναι χτενισμένα με τὸν παλιὸ τρόπο, κότσο και με τὴ στοργυλεμένη τὴ φόρμα τους, είναι σαν ένα στέμμα από πλατίνια, που στεφανώνει τὴν σεβαστὴ μορφή της.

Κατοικεῖ στὸ Νέο Φάληρο. Πλήθος κατοικίδια ζῶα τριγυρίζουν σὴν αὐλή της και έχουν ὅλα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὕγεια και ὁμορφιά. Ἡ παλιά πρωταγωνίστρια τὰ φροντίζει πιά ὅπως φρόντιζε ἄλλοτε με ὅλη τὴν ψυχὴ της τὰ νούμερα της. Δεν πηγαίνει στὸ θέατρο πιά. Ποῦ και ποῦ εμφανίζεται στὸ Σωματεῖο τῶν Ἡθοποιῶν για δουλειές της. Καὶ πῶς νά πάῃ σήμερα στὸ θέατρο ; Άλλος κόσμος τώρα, καινούργια ἔθιμα, γυμνὲς οἱ συμπτρε-

Ο Θεατρικὸς συγγραφεὺς και κριτικὸς κ. Γιάννης Σιδέρης θά μᾶς παρουσιάσῃ τις πρωταγωνίστριες τῆς ἐπιθεωρήσεως που ξετρέλλαναν τοὺς Ἀθηναῖους προ 40 ἐτῶν. - Αρχίζει σήμερα με τὴν κυρία

τες. Ἡ Ματίνα μόλις που βαφότανε λίγο, λιγάκι όταν έβγαине σὴ σκηνή. Διακριτικό ἦ και ἀνύπαρκτο ντεκολτέ. Σεμνότητα.

Και τώρα, γερασμένη, διατηρεῖ τὴν παλιά τὴ σεμνότητα.

Τὴν ρωτῶ μ' ἐπιφύλαξη κι' ἐγὼ πρώτα για τοὺς θεατρικοὺς της θριάμβους, που τοὺς ἔει-
ρω, κι' ὕστερα τολμῶ σιγά—

σιγά νά τὴ ρωτήσω και για τὸς ἀσθηματικούς. Κοκκινίζει. Ντρέπεται και χαμηλώνει τὰ μάτια. Σωπαίνω και σκέπτομαι τι θά τραβοῦσα, αν τυχὸν ἔκανα τὴν ἴδια ἐρώτηση σε καμμία φρέσκια, τωρινή, συμπτρετούλα, που έχει κάνει ένα νούμερο σὴν ἑναρξὴ και μισὸ μπῆς σὴν πρεμιέρα ! — Ὀλόκληρο τὸ «Πάνθεο» δεν θά ἔφτανε για νά σημειώσω τις κατακτήσεις ...

Ὅμως ἡ σεβαστὴ Ματίνα δέ μιλάει. Καὶ μόνο σὴν οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀπλοῦ δωματίου, περνοῦνε κάτι ὀράματα εὐγενικά : Ένας ὠραίος, νέος και πλούσιος ἀξιωματικός. Οἱ ἀξιωματικοὶ τότε ἦταν ἰδανικό. Τὸ γυαλιστερό τὸ σπαθί του χτυπάει με τὸν ἀσημένιο του τὸν ἦχο τὸ στενὸ πεζοδρόμιο, ξαναπερνάει. Μια κουβεντίτσα πεταχτή Οὔτε ἰδιαίτερες σχέσεις Θυσίες για τὰ τίποτα... χωρίς ανταμοιβή Κατόπιν ὁ θάνατος... Ένας πικρὸς θάνατος και ἡ αὐλαία ἔπεσε και ἔσβυσε πένθιμα τὸ εἰδύλλιο τὸ σεμνόν ...

Μια ἐγὼ ξαναθυμίζω σὴν αγαπητὴ πρωταγωνίστρια τὸ ἄλλο της τὸ νούμερο : τὴν Ἀτμοπλοία.

Τὴ βλέπετε στὸ κλισέ. Μακρὺ φουστάνι. Μικρὸ—μικρὸ ντεκολτέ. Μανίκι μᾶλλον κοντό. Κι' ένα καράβι στὸ κεφάλι.

Τὸ «Λίγο άπ' ὅλα» είχε και δυὸ περίφημα νούμερα, τὸ ένα σατύριζε τὴν παλιά, τὴ χάλκινη τὴ δεκάρα, που ὠχρίαζε μπροστὰ στὰ νίκελ, που βγήκανε τότε και τὸ πρωτοφανέρωτο για κείνη τὴν ἐποχὴ τὸν σιδηρόδρομο, που μάλωνε με τὴν ἀντιπαλὸ του τὴν Ἀτμοπλοία. Τὰ

παλιά και τὰ καινούργια.

Ἡ Ματίνα με τὸ κορὸ τραγουδοῦσε κι' ἐτρέλλαινε τὸν κόσμο με τὸ τραγούδι της, που είναι κατὰ ἀπὸ τὴ φωτογραφία της ...

«Ζῶ με τις ἀναμνήσεις μου» μου λέει, «νομίζω ὅτι ὅλα τὰ περασμένα ζοῦν ἀκόμα και με τριγυρίζουν ...»

Τῆς φιλῶ τὸ χέρι και με προπέμει μαζί με τὴν ἐπίσης σεβαστὴ τὴν ἀδελφὴ της, που θυμάται και ξαναθυμάται και που χρωματίζει τις ἐπιτυχίες τῆς ἀδελφῆς με θερμὸ ἐνθουσιασμό.

Οἱ κότες, ἡ κατσίκια, με τὰ κατσικάκια της, μια χαριτωμένη μικρὴ γάτα κι' ένα θαυμάσιο ἄσπρο σκυλάκι που έγινε σε λίγη ὥρα φίλος μου, παρεμερίζουν καθώς φεύγω ...

Γυρίζω και ξαναχαιρετῶ τὴν πρωταγωνίστρια. Έχει νά σκέπτεται ὠραίες μέρες, δόξες και ἐπιτυχίες. Χάρισε στὸ θέατρο τὴν ὁμορφιά της, τὰ νειάτα της, τὴ φωνή της ...

Έκανε ένα καθῆκον !

Μὰ τώρα κανείς δεν τὴν θυμάται !—

Κανείς δεν τὴ συλλογίζεται.

Κανείς δεν έρχεται νά τὴν δεῖ νά της μιλήσῃ για τὰ περασμένα.

Μόνη πιστὴ συντρόφισσά της ἡ αγαπημένη της ἀδελφὴ.

Κι' οἱ ἀναμνήσεις της.

«Αχ, θέατρο με τις βιάσταχτες πίκρες σου !

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ :

—Εἶμ' ἡ Ἀτμοπλοία, τὸν κόσμο χαιρετῶ και για συγκοινωνία στα κύματα πετῶ.

ΟΙ ΣΚΟΥΡΕΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ ΠΟΥΛΗΘΗΚΑΝΕ

Κρίσις, μεγάλη κρίσις σ' όλα και φυσικά και στο εμπόριο. ΟΙ έμποροι τών κεντρικών δρόμων της Ν. Υόρκης κάθονται με σταυρωμένα χέρια, ή περπατούν νευρικά μέσα στο κατάστημά τους. Στόν παρακικρό θόρυβο άνατι νάσσονται. Νομίζουν πώς θ' άνοιξη ή πόρτα και θά μή κάποιος πελάτης άνέλπιστα. Τόση είναι ή κρίσις, στόν άλλοτε τρισευτυχισμένο Νέο Κόσμο, όπου άνθρωποι, άλλοτε ευκατάστατοι, ζητούν δανεικά και για τόν καφέ τους.

Σέ καλύτερη κατάσταση δέν ήταν εκείνο τό πρωί κι' ό έμπορος μίστερ Σάμουελ Μάγιερ, πού άλλοτε δέν εύκαιρούσε νά φάη από τις πολλές δουλειές. Κάθονταν στο μαγαζάκι του, στην 55 στρήτ, άπελπισμένος, και σκέπτονταν. Τί άλλο παρά πώς άλλαξε αυτός ό παληόκοσμος, πώς χάλασε τόσο, πού δέν μπορεί νά τόν ξαναφτιάξη κανείς άνθρωπος, πολύ λιγώτερο έλοι οι άνθρωποι μαζί, άφού μέρα με την ήμέρα άποφεύγουν περισσότερο την πόρτα του έμπορικού του καταστήματος.

Όλοι οι συνδυασμοί του, όλο τό έφευρετικό πνεύμα του, όλη ή έμπορική τσακпинιά του, δείχτηκαν μηδέν. Τί διάβολο νά κάμη για νά ξαναφέρει τό κύμα της πελατείας στο μαγαζί του; Ρεκλάμα, ότι πωλεί τις τελειότερες, γερώτερες, φθηνότερες ομπρέλλες; Αυτή όμως ή ρεκλάμα την κάνουν τώρα όλοι οι συνάδελφοί του εξακολουθητικά, αλλά κάθονται κι' αυτοί και χάρφουν μυίγες. Ν' άρχισή νά κάνη τοίμπες, μπροστά στο κατάστημά του; Πρώτα δέν το έπιτρέπει τό πάχος του και δεύτερο δέν θά το έπιτρέπει ή Αστυνομία. Ξύνει τό κεφάλι του, αλλά δέν το κατεβάζει τίποτα τό ένθαρρυντικό. Νά κάμη πτώχευση; Άλλά δέν θά κερδίση περισσότερα άφ' όσα δέν... κερδίζει σήμερα. Χτυπά ή γροθιά του στο τεζάκι του και ψιθυρίζει άπελπιμένα:

—Και νά σκέπτεται κανείς, πώς έδώ στην Άμερική μαζεώθηκε όλο τό χρυσάφι του κόσμου! Δέν είναι ζωή.

Και τό νοΐκι; Κιτρίνισε στην ιδέα αυτή ό έμπορος Σάμουελ Μάγιερ. Αυτό τόν έβασάνιζε περισσότερο άπ' όλα. Ό σπιτανοικοκύρης πηγαίνονέρχεται μέρες, κι' όταν τόν βλέπει κρύβεται στο πίσω μέρος του καταστήματός του. Θά το κάμη έξωση. Και τότε; Τί θά γίνουν οι ομπρέλλες του κι' ή υπόληψή του; Θά χαχανίσουν φίλοι κι' έχθροί. Κι' ένας έμπορος, όσο μικρός κι' άν είναι, έχει περισσότερους έχθρους από φίλους, ένεκα ό συναγωνισμός. Και τά γραμμάτια; Δέν προφθάνει νά έξοφλήση τό ένα κι' άλλο προχωρεί πρós ή λήξη του. Κι' εκείνοι πού του όφείλουν; Στη χάση και στη φέξη νά τους βρή.

Ήταν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις του, ώστε δέν είδε νά μπει νη μέσα στο μαγαζάκι κάποιος, ό οποίος χρειάσθηκε τέλος νά ξεροβήξη για νά δηλώση την παρουσία του. Ήταν ό Πέρσου Μπρήστερ, συνάδελφος, πού δέν βρίσκονταν σε καλύτερη θέση από ή δική του.

— Μόρνινγ, Σάμ, όνλτ μπού! Άου άργιού; του είπε ό έπισκέπτης κομπιάζοντας. Άκου... Χμ... ήρθα νά σε δώ χθές... άτυχία πού δέν σε βρήκα... Μά και νά σ' εύρισκα δέν θά σου έλεγα τίποτα διαφορετικό άπ' αυτό, πού θά σου πώ σή-

μερα... Λοιπόν— Χμ— μπορείς ίσως νά με περιμένεις... θέλω νά πώ ίσα με ή Δευτέρα... νά με περιμένεις.

—Χμ, χμ! Πάλι τά ίδια; Δέν γίνεται αυτό άγαπητέ. —Παλέ μου φίλε, είσαι πρώτης τάξεως κύριος... δέν θά τά χαλάσουμε... Τροχός είναι αυτός και γυρίζει... Δέν έχω σήμερα, αλλά θά έχω αύριο... διπλά, τετραπλά...

Δεκαπλά ίσως. Ό Θεός νά σου τά δώση. Άστα αυτά. Πέρσου. Δέν μ' ενδιαφέρουν, δέν μπορώ νά σε βοηθήσω. Την Παρασκευή διαμαρτυρείται τό γραμμάτιό μου, άν δέν πληρώσω τετρακόσια δολάρια. Και δέν έχω καμμία έλπίδα πώς θά βωδ στο δρόμο αυτά τά τετρακόσια δολάρια... Ούτε ένα λιγώτερο από τετρακόσια δολάρια.

—Μπορεί νά κερδίσης τό λαχείο, άγαπητέ Μάγιερ... —Ποτέ μου δέν αγοράζω λαχεία κι' είμαι ώφελημένος τουλάχιστο γι' αυτό. Δέν χάνω τά λεφτά μου άδικα.

—Δέν αγοράζεις λαχείο Σάμουελ; Τότε πώς θά κερδίσης; Πρέπει νά αγοράζεις όπως δήποτε στο έξής. Δέν ξερείς τί γίνεται... Η τύχη είναι στραβή.

—Στραβοί φαίνεται νάναι κι' οι πελάτες, Πέρσου. Περνούν χιλιάδες άπ' τό μαγαζί μου, γυναίκες κι' άνδρες, και δέν ρίχνουν καν μιά ματιά στης ομπρέλλες μου. Κανείς άνθρωπος δέν αγοράζει πιά ούτε μιά ομπρέλλα. Ένα κατάστημα γεμάτο κι' ούτε μιά πεντάρα στο ταμείο!

Έγινε τέτοια φριχτή στιγμή στο μαγαζάκι, ώστε άκούονταν ό κτύπος τών ρολογιών τών δύο ανθρώπων. Κι' οι δύο χαμψίλωσαν τά μάτια τους και σκέπτονταν. Ό ένας σκέπτονταν ότι έπρεπε νά πληρωθώ ή πωσδήποτε, ό άλλος, ότι δέν έπρεπε νά πληρωθώ με κανένα τρόπο.

Άξαφνα φώναξε κατευχαριστημένος ό Πέρσου Μπρήστερ:

—Εύρηκα, εύρηκα! Σάμ, παλέ μου φίλε, γέρο μου χρυσέ, εύρηκα! Βρήκα κάτι, πού θά σωθούμε κι' οι δύο!

Ό Σάμουελ Μάγιερ τόν κύταξε με δυσπιστία. Έπειτα σήκωσε τά μάτια του πρós τ' άπάνω, σά νά περίμενε νά πέσουν τά ποθητά δολάρια από τόν ουρανό.

—Μήπως σου στρίψε; του είπε. Βρίσκονται πιά και φι δολάρια σήμερα; Άλλά έχεις δίκιο, ό πεινασμένος καρβέλλια όνειρεύεται.

—Κι' όμως σου λέω ότι βρήκα πρώτης τάξεως μέσο νά σωθώ ή κατάσταση... και για τούς δύο μας.

—Σ' ακούω από εύπλαχνία μονάχα, Πέρσου. Λέγε!

—Κατρακύλα μου, λοιπόν, άμέσως εκατό δολάρια, Σάμ, του είπε ό άλλος άπαθέστατα.

Τά μάτια του Σάμουελ άνοιξαν τόσο πολύ, πού έφθασαν ως τά αυτιά του. Κι' είπε με πεποίθηση τώρα:

—Δέν είχα άδικο πού σου είπα πώς τρελλάθηκες!

—Φέρνε γρήγορα τά εκατό δολάρια, επέμεινε ό Πέρσου, φέρτα, χωρίς καμμία αντίρρηση, και σου έγγωμαι ότι μεθαύριο δέν θάχης ούτε μιά ομπρέλλα στο μαγαζί σου. Πές μου μονάχα τό σπουδαίοτερο: Τί χρώμα έχουν οι περισσότερες ομπρέλλες σου;

—Σκούρες, αλλά σου λέω πώς τρελλάθηκες, άν νομίζης πώς θά σου δώσω σ' αυτή την περίπτωση

εκατό δολάρια, όταν μάλιστα έχω γραμμάτιο.

—Σκούρες είπες ότι είναι οι περισσότερες; Καλά, τότε άλλαξε κι' όλες τις άλλες, πού έχουν άλλο χρώμα, με σκούρες ομπρέλλες και δός μου τά εκατό δολάρια. Γρήγορα όμως σου λέω!

Είτε πίστεψε ό Σάμουελ Μάγιερ στην ιδέα του φίλου του, είτε φοβήθηκε, ότι είχε νά κάμη με τρελλά, γεγονός είναι, ότι έβγαλε τό πορτοφόλι του, πήρε άπ' αυτό δέκα χαρτονομίσματα τών δέκα δολλαρίων και τάδωσε στόν Πέρσου, ό οποίος τώσκασε στη στιγμή, χωρίς νά ή λέξη, άφού έχωσε τό χρήμα προσεκτικά στην τσέπη του.

Η ΚΥΡΙΑ ΕΚΕΙΝΗ,

πού άπόθηκες κάπως άπότομα ένα κύριο, την Τρίτη 5 μ.μ., ενώ έφευγε από ένα μαγαζί στην 55 στρήτ, μεταξύ της 43 και 44 στρήτ, παρακαλείται νά προσέλθω την Πέμπτη την ίδια ώρα στην 55 στρήτ, διότι θά προσληφθώ ως διευθύντρια του καταστήματος. Πρός άναγνώρισή της παρακαλείται νά ή μαζί της την ίδια σκούρα ομπρέλλα, πού είχε και την Τρίτη.

Αυτή ή άγγελία δημοσιεύθηκε τ' άλλο πρωί σ' όλες τις έφημερίδες της Νέας Υόρκης.

Άποκάτω ήταν μιά άλλη άγγελία, ή όποία έγραφε:

100000 ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ σ' όλα τά χρώματα και σ' όλες τις τιμές,
ΣΑΜΟΥΗΛ ΜΑΓΙΕΡ, 55 στρήτ.

Ό μίστερ Σαμουήλ Μάγιερ, 55 στρήτ, Νέα Υόρκη, άστραψε από ή χαρά του. Μιά πελάτις μπήκε στο μαγαζί του, μιά πραγματική πελάτις, πού άγόρασε σ' άλληθια, χωρίς πολλά λόγια και καμμία φασαρία. Δέν είπε τίποτε, άγόρασε, πληρώσε κι' έφυγε. Άγόρασε μιά σκούρα ομπρέλλα, χωρίς νά ή πολυκυτάξη Σκούρα; Μήπως ό Πέρσου...; Μπα, κουταμάρα! Άλλό τί; Κι' άλλη πελάτις αώρα;

—Έχετε ομπρέλλα;
—Περίφημες, κυρία μου!
—Δόστε μου μιά, παρακαλώ.
—Τί χρώμα, κυρία μου;
—Σκούρα, παρακαλώ. Μονάχα οι σκούρες μου άρέσουν!

ΓΑΜΟΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ

Στην Ιταλία πριν λίγο καιρό, ένας νέος Δόν Ζουάν, πολύ πλούσιος, κι' ό οποίος είχε γευθώ όλα τά θέλητρα της ζωής, αποφάσισε νά δώση ένα τέλος στην ταραχώδη ζωή του και νά παντρευτή.

Αυτή ή άπόφασίς του θά ήταν φυσική για όλον τόν κόσμο, άν ό τρόπος πού διάλεξε για νά βρή ή νύφη ήταν διαφορετικός.

Ό περιζήτητος και έκκεντρικός συνάμα γαμπρός για νά διασκεδάση την άνία του μπήκε στο λάτο: Δηλαδή έβγαλε ένα λαχείο—τό όποιον θά κυκλοφορούσε μόνο για γυναίκες—κι' όποιος κέρδιζε τόν πρώτο αριθμό θά τόν έκαμε άντρα της. Τό τί έγινε άναμεσα στο θηλυκόκοσμο εύθης μόλις έγινε γνωστή εκείνη ή είδηση, δέν περιγράφεται. Τά λαχεία πού έστέλλιν ή φωτογραφία του ύποψιφίου γαμπρού έγιναν άνάρπαστα από λέφτερες, χήρες, παντρεμένες, νιές

και γρηές. Τά σκάνδαλα και οι καυγάδες μεταξύ τών συζύγων και τών έρωτευμένων έδιναν κι' έπερναν. Είχαν έκδοθί 5.000 λαχεία και λίγα λεπτά μετά την κυκλοφορία τους είχαν γίνει άνάρπαστα.

Η ήμέρα και ή ώρισμένη ώρα της κληρώσεως, ή όποία έγινε σ' ένα θέατρο του Μιλάνου, έφτασε. Η πλατεία ήταν κατάμεστη από γυναίκες, άσχημες και ήλικιωμένες και οι όποιες ως επί τό πλείστον ούρλιαζαν κυριολεκτικά.

Άλλ' ός παρακολουθήσουμε την κωμικοτραγική αυτή σκηνή:

Ήταν ή ώρισμένη ώρα πού ό πρώτος αριθμός θάβγαине από την κληρωτίδα. Θά την τραβούσε ό ίδιος ό γαμπρός πού παρأسτεκε πλάι στο μηχανήμα της κληρώσεως, πάνω στη σκηνή.

Κάτω στην πλατεία, οι γυναίκες με τό λαχείο ή κάθε μιά στο χέρι της και με τάλαιμαργα βλέματά τους ριγμένα πάνω στο καλλίγραμμα κορμί του... πρώτου αριθμού, όνειροπολούσαν τις ήδονικές στιγμές μιάς πιθανής συζυγικής εύτυχίας.

Έπειτα από λίγο ό πρώτος άριθ-

—Την πήρε, την πλήρωσε και δρόμο. Καθώς άνοιγε την πόρτα έπεσε άπάνω σε μιά πολύ νόστιμη ξανθούλα, πού δέν πρόφθασε νά μπη στο μαγαζί και ρώτησε λαχανιασμένη:

—Έχετε σκούρες ομπρέλλες, παρακαλώ;

Κι' αυτή ψούνισε μάνι—μάνι κι' έφυγε κανενθουσιασμένη. Περισσότερο κατενθουσιασμένος ήταν ό μίστερ Σαμουήλ Μάγιερ. Δέν πρόφθασε νά βάλη κι' αυτά τά λεφτά στο ταμείο του κι' άνοιξε πάλι ή πόρτα του μαγαζιού. Αυτή ή φορά άνοιξε για νά μή κλείση πιά. Οι πελάτσοες έμπαιναν κι' έβγαίναν όλο και περισσότερες. Όλες ζητούσαν σκούρες ομπρέλλες. Έρχονταν ξανθές και μελαχροινές και μαύρες. Τόσες πολλές, πού δέν πρόφθαινε νά τις ύπερετήση. Ίδρωτας έβρεχε τό πρόσωπό του και χρησιμοποιούσε δυό μαντήλια για νά τόν σφουγγίξη! Λαχανιασμένος έδινε άπαντήσεις, έκανε ύποκλίσεις, γέμιζε τό ταμείο του με λεφτά...

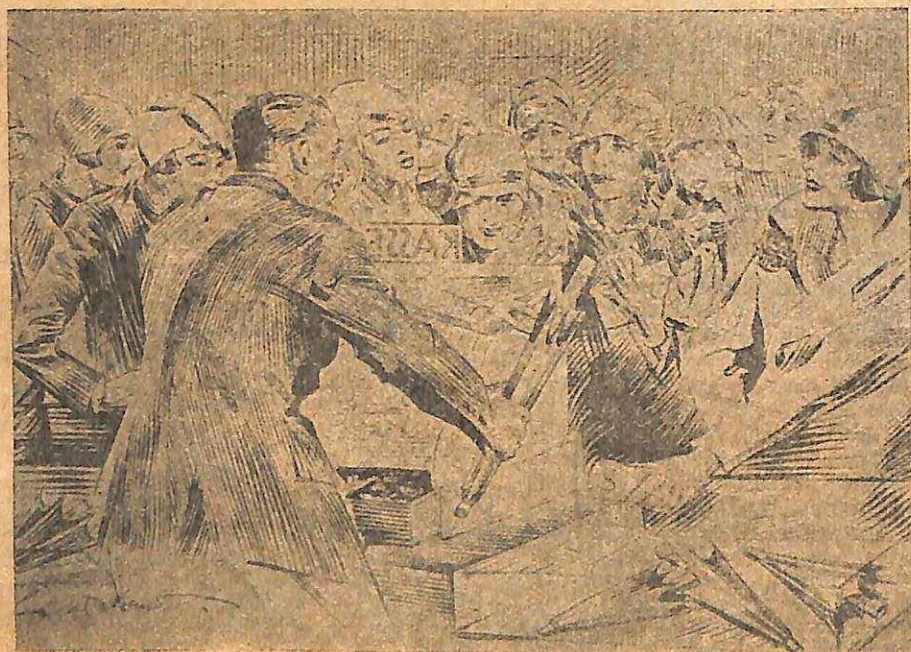
Άλλά τί έσήμαιναν όλ' αυτά; Πώς ήταν δυνατόν ν' αλλάξουν άπότομα τά πράγματα; Δέν είχε χαλάσει λοιπόν ό κόσμος; Η διωρθώθηκε ως έκ θαύματος; Πού βρίσκονταν όμως ό Πέρσου; Άκούτε νά μή τόν πιστέψη και νά μή αλλάξη και τις άλλες ομπρέλλες, πού είχαν διάφορο χρώμα; Άλλά πούδς μπορούσε νά τό φαντασθώ, ότι δέν θά το άπ' έμενε σε λίγες ώρες καμμία ομπρέλλα σκούρα στο μαγαζί του; Δέν μπορούσε πιά ν' άνταποκριθώ στη μεγάλη ζήτηση τών ένθουσιασμένων γυναικών με τις σκούρες ομπρέλλες. Ίσχυες ακόμα στέκονταν έξω για νά βρουν σειρά νά μπουν μέσα! Ό Σαμουήλ Μάγιερ τάχε χαμένα κυριολεκτικά. Νόμιζε πώς είχε τρελλαθώ αυτός τώρα κι' όχι ό Πέρσου, πού το έζήτησε και το ή πήρε τά εκατό δολάρια! Πού ήταν όμως ό Πέρσου για νά τόν φιλήση τώρα στα μάτια και στο στόμα;

Άξαφνα όμως αυτός ό Πέρσου, πού έρχονταν. Ένα άυτόκίνητο σταμάτησε άπότομα μπροστά στην πόρτα. Δόξα σοι ό Θεός! Δυό έργάτες ξεφόρτωσαν άλλες σκούρες ομπρέλλες. Τώρα άρχισαν νά πωλούν μαζί ομπρέλλες ό Σαμουήλ και ό Πέρσου. Δέν ρωτούσαν πιά: «Τί χρώμα θέλετε κυρία;». Μόλις έβλεπαν μιά κυρία, της έδιναν άμέσως μιά σκούρα ομπρέλλα. Στις πέντε ή ώρα ακριβώς δέν ύπήρχε πιά ούτε μιά στο μαγαζί του Σαμουήλ Μάγιερ.

Άλλά στην 55 στρήτ, άνάμεσα της 43 και 44 στρήτ κυμάτιζε μιά θάλασσα από ώραίες γυναίκες. Κι' όλες κρατούσαν τό σύνθημα της άναγνώρισεως, — μιά σκούρα ομπρέλλα.

—Πέρσου, άγαπητέ φίλε, * * * πώς τά κατάφερες όλα αυτά;
—Ουέλλ, Σάμ, θά σου πώ κατόπιν. Άλλά μπορείς ίσως νά με περιμένεις ως ή Δευτέρα...;

JOACHIM DIETZE.

Λιλικά!
Κυττάχτηκαν παραξενεμένοι και σμίξανε τα χέρια με χαρά. "Οση χαρά μπορεί να νοιώσουν οι πικραμένες καρδιές δύο νέων ανθρώπων, που συνδεθήκανε φιλικά σε μία παληά, καλή, εποχή, χωρισθήκανε ύστερα, και συναντώνται ξαφνικά, απροσδόκητα, σ' ένα σταθμό — άφετηρία ταξιδιού στο άβέβαιο : Στη βεράντα ενός σανατορίου, απ' όπου λίγοι είναι όσοι πέρνουν πάλι το δρόμο προς τη ζωή, κι' άμετροι όσοι πεθαίνουν.

Χειροπιασμένοι, σιωπηλοί, σε μία βουβή συνεννόηση των ματιών τους, βαδίσανε στον κήπο της μεγάλης κλινικής «Στηθικών Νοσημάτων» του περίφημου φυματολόγου Άνρι Σαντιός.

Κάθισαν σ' ένα παγκάκι, κάτω από τους δλάνθιστους κλώνους μιας άκακίας, που έρχυνε γύρω μεθυστικό τó άρωμα των άσπρων της λουλουδιών, κι' άφισαν τα μάτια τους να πλανηθούν στο πράσινο όραμα μιας συστάδας πεύκων. "Υστερα κυττάχτηκανε πάλι, χαμογέλασαν ένα πικρό γέλιο, κι' όπως ταυτόχρονα είχαν έκδηλώσει την έκπληξή τους στ' άπρόοπτο συναντήμα τους, στο ίδιο αυτό θλιβερό μέρος, παρ' όλη την άπατηλή φαιδρότητα της όμορφιάς που τό πλαισιώνει, ρωτήκαν :

—Μά πώς έδω, έσύ, Κλαύδιε ;

—Μά πώς έδω, έσύ, Λιλικά;

Φαινόταν τόσο παράξενο στον καθένα τους χώρα, τό κατάντημα του άλλου σε μία τέτοια «κλινική».

Είχαν γνωρισθ' ένα καιρό, που ήταν κι' οι δυό εύτυχισμένοι, γεροί, εύθυμοι, γεμάτοι νεάτα κι' υγεία.

Καθόντουσαν κοντά-κοντά, σπουδασαν μαζί στο κολλέγιο, έπαιζαν μαζί τένις, έκαναν ιαζί έκδρομές, κι' έπλεκαν όνειρα χρυσά μελλοντικής εύτυχίας. Δέν είχαν, βέβαια, μιλήσει ποτέ γι' άγάπη, δέν είχαν ξεκαθαρίσει καν τα αισθήματα, που έτρεφεν ή καρδιά του ένός για τον άλλο, άλλ' αυτό δέν έσημαινε. Τό ότι ό ένας άποζητούσε τη συντροφιά του άλλου, τ' ότι ένδόμυχα τους βασάνιζε μία κρυφή ζήλεια, άν τύχαινε να δούν, αυτός εκείνη, ή εκείνη αυτόν, να μιλούν μ' έναν τρίτο περισσότερο, ν' άφοσιώνονται σ' αυτόν, ξεχνώντας την ταχτική συντροφιά τους δέν ήταν μία άπόδειξη πώς κάτι δυνατότερο από ένα άπλό, φιλικό αίσθημα ήταν αυτό που ένωνε τις ψυχές τους;

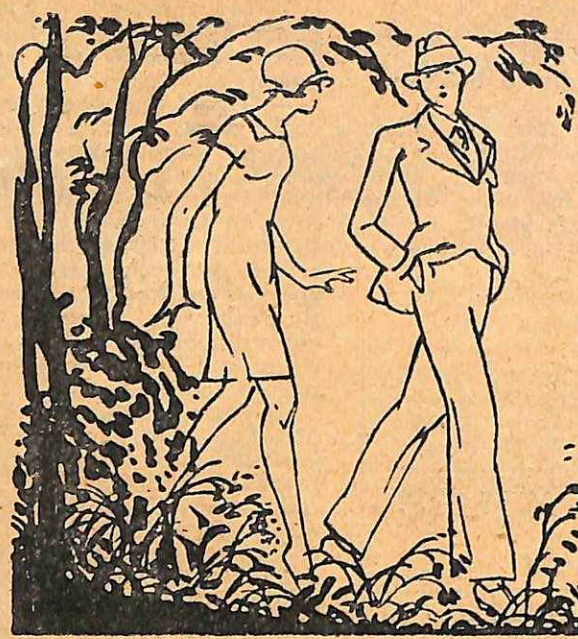
Ήταν όμως τότε τόσο μικροί για να μιλήσουν πλατύτερα για ό,τι ένωνε τρυφερά τα ζήλευτά τους νεάτα. Έκείνος δέν είχε καν άκόμα στρατευθ' ή αυτή δέν είχε κλείσει τα δεκά ή της χρόνια.

"Υστερα ήρθε ό χωρισμός, τόσο άπρόοπτος. Ο πατέρας του Κλαύδιου άπεφάσισε να πολιτευθ' ή, έκλέχτηκε βουλευτής, έγινε σύντομα ύπουργός κι' έτράβηξε την οικογένειά του στο Παρίσι, σ' εποχή που ή Λιλικά με τη μητέρα της είχαν πάει στον παππού της στη Μασσαλία.

Έτσι οι δυό νέοι έπαψαν να βλέπονται και, όπως ή νεότη πέρνει όλα τα πράγματα έπιπόλαια, ή θλίψη του χωρισμού τους δέν κράτησε πολύ. Νέες συνήθειες, καινούργια γεγονότα, ήρθαν ν' άπορροφήσουν τις σκέψεις τους, να γλυκάνουν τον καύμό τους, να φτ έρώσουν τις έλπίδες τους...

Και τα χρόνια περνούσαν χωρίς ή Μοίρα να τους φέρη τον ένα πλάι στον άλλο, κάνοντας έτσι να ξανανθισθ' ό παλιός δεσμός τους.

Τώρα εκείνος, ό χτεσινός έφηβος, ήταν άντρας τριάντα χρονών.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΛΙΛΙΚΑ

Η Σ Μ Ο Ν Η Σ Ε Τ Ο Ν

ένα γάμο συμφέροντος. "Α, να ήξερες τί μαρτύριο, ήταν αυτό για μένα Λιλικά...

—Ήταν άσχημη, μήπως ;

—Ήταν άγγελικά όρώα και σατανικά κακή. "Αφού μ' έκαμε να την άγαπήσω πρώτα, άρχισε να μ' άπατά ύστερα άναίσχυντα. Και δέν μπορούσα να διαμαρτυρηθώ. Μου φώναζε : "Αν σ' άρέση. "Αν δέ σ' άρέση δόσε μου την προίκα μου και σύρε στο καλό... Και φαντάσου με, να τ' άκούω αυτά, να με πνίγη ό θυμός, τό αίμαιν' άνεβαίνη στο κεφάλι μου και να μη μπορώ να μιλήσω... "Η άγάπη στους δικούς μου μ' έκαμε να πνίγω τον πόνο μου. Μ' αυτό με μαράζωνε. Εύτυχώς ό πατέρας διόρθωσε τα οικονομικά του και μία έφευρεσούλα μου στην κινητήριο μηχανή των άεροπλάνων μούδακε την οικονομική άνεξαρτησία που μου χρειάζονταν για να πετάξω τα δεσμά της σκλαβιάς.

—Καϋμένο μου Κλαύδιε... του ψιθύρισε τρυφερά.

—Και σύ; τη ρώτησε με τη σειρά του.

—"Η ιστορία της δέν ήταν πολύ διάφορη. "Όταν είδε πώς ό Κλαύδιος της είχε φύγει για πάντα, δόθηκε σ' έναν άλλο, που τον νόμιζε γι' άξιο διαδοχότου. Και τότε άγάπησε τρελλά, μ' ένα πάθος παράφορο. Και τ' άποτέλεσμα ; Ήταν ένας χαρτοπαίχτης, ένας γυναικάς. Της έφαγε την προίκα, την έπρόδινε. Κι' όταν τολμούσε να διαμαρτυρηθ' έπεφτε έξυλο. Και να τό κατάντημα : Τό σανατόριο.

Ο Κλαύδιος την κύταξε με λατρεία. Πήρε στα δύο του χέρια τό χέρι της και χαϊδεύοντας το τρυφερά ψιθύρισε.

—"Α, όλα κι' όλα Λιλικά, αυτό είναι σκληρό...

Στάθηκε λίγο, την κύτταξε στα μάτια και συνέχισε :

—Στ' αντίστωμά σου τό άπροσδόκητο, νοιώθω νέα ζωή να τονώνη τα στήθη μου... Οι μαραμμένες έλπίδες ξανανθίζουν. Τα συντριμμένα όνειρα ξαναγεννιούνται στο έσπνημα της άγάπης που είχα για σένα. Τό ίδιο έλπίζω πάλι θα συμβη και σε σένα. Πέρασε τό χέριστή μέση της άπαλά ή έσυρε κοντά του και τα σγουρά μαύρα μαλλιά τα σμίξαν σε μία χαριτωμένη αντίθεση με τα δικά της τά ξανθά.

Μία χαρά, μία έλπίδα πορφύρωσε τα μάγουλά τους.

Ο Κλαύδιος συνέχισε.

—Κύττα Λιλικά πόσο όμορφα είναι όλα κάτω απ' τό γλυμένο ήλιόφωτο. "Η ζωή μας μπορεί να ξανανθισθ' ό τό θελήσουμε. "Η νέα σφίχτηκε κοντά του μ' έλπίδα. Τή φίλησε με λαχτάρα κι' είπε: Και τώρα, Λιλικά, λησιμόνη τον, λησιμόνησε τα παληά κι' ή χαρά θα μάς σώση... Κι' ή ξαναφίλησε...

Και, πράγμα παράδοξο! Μαζί με τό ξανανθισμα της άπης των και τό ξανάνθισμα των έλπίδων, ξανανθίσε κι' υγεία τους. Ο έρωτας έκανε τό μεγάλο του θαύμα... να χρόνο άργότερα, γιατρεμμένοι πραγματικά, πν έυδόντουσαν...

Πότε άλήθεια πέρασαν δώδεκα δλάκερα χρόνια!.. Τό σώμα του διατηρούσε την κομψή βεργολυερή σιλουέτα του, όλη την εύλυγία του παλιού καιρού. Μά στη μορφή του, την πάντα γλυκεία και γελαστή, δέν έλαμπαν τώρα τα ροδόκρινά της υγείας, δέν καθρεφτίζονταν ή χαρά. Ο καϋμός, ή θλίψη, είχαν χαράξει έντονη τη σφραγίδα τους κι' ή άρρώστεια τα κίτρινα βαθεία ίχνη της.

Κι' εκείνη; Είχε την άρρωστη όμορφιά των ρόδων, που άργοπεθαίνουν, στού φθινοπώρου τον έρχομό.

Πρώτος έμίλησε κείνος. Δέν είχε να πη και πολλά.

— Δέν ξέρεις Λιλικά, της είπε, πόσο μου κόστισε ό χωρισμός μας.

Η έλλειψη της άγαπημένης μου συντροφιάς σου μου ήταν τόσο αισθητή.

Σέ θυμώμουν πάντα. "Όμως δέν ήμουν ά τό έαυτού μου κύριος. "Η πολιτική κατάστρεψε οικονομικά τον πατέρα. Για χάρη της μαμάς, λοιπόν, και της άδελφούλας μου της Μαρής, που ήταν ή άδυναμία μου, άναγκάστηκα να κάνω

Μόλις ή ξανθούλα Μπαίττυ Τζέρμαν, βρέθηκε στη μικρή κομψή, έπαυλη πουό μπαμπάς της, ό μεγάλος έργοστασιάρης κουσερβάν Νάθαν Τζέρμαν νοίκιασε για τη θερινή σαιζόν στο Μαϊάμι της Φλωρίδας, ένοιωσε τη θλίψη της ν' άλαφρώνεται και τη χαρά να γεμίσει πάλι τα νεανικά της στήθη. Ο γελούμενος ούρανός, οι άνοιξιάντικες όμορφίες τα μωσχόβολα του λούδια, που άνθιζαν δροσερά και πολύχρωμα δλόγυρά της, ξαναφύωναν τις έλπίδες της κι' άλαφρώνανε τον καϋμό της.

Ένα καϋμό πικρό και στιφό, που τη μαράζωνε και την έκανε ν' άργολυώνη, τόσο, που οι γιατροί συστήσανε στον πατέρα της να την στείλη στην έξοχή, πριν να καλοβγη ό Άπριλης.

Η καϋμένη Μπετούλα, που ήταν δέν ήταν τώρα πάνω άπό δεκαεννέα χρονών, είχε συνδεθ' πριν ένα χρόνο σχεδόν με τον Πήτερ Λόεμμαν, πρωταθλητή της πυγμαχίας της κατηγορίας «πετρού» και τον είχε άγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της άθώας ψυχής της.

Επίστεψε στα όμορφα γλυκόλογα της άγάπης που της ψιθύριζε και μεθυσμένη απ' των χαδιών του τη γλύκα, του δόθη μία βραδυά άσυλλόγιστα όπως δίνονται τόσα κορίτσια στα χόδια έκείνου, που πρώτος θα τρικυμίση τους νεανικούς πόθους τους...

Κι' ξάφνα, ένω είχαν μείνει σύμφωνα μετά τό άνεπαόρθωτο να τη ζητήσει απ' τον πατέρα της, κι' άν αυτός άρνηθ' —ένεκα που ό Πήτερ ήταν φτωχός— να δώσει τη συγκατάθεσή του, να κλεφτούν και να ζήσουν δουλεύοντας, ό Πήτερ ξαφανίστηκε χωρίς ούτε μία καν δικαιολογία για την άπόφασή του.

Στην αρχή, όταν ή Μπαίττυ δέν τον είδε νάρχεται στο σανατόριό τους, όταν δέν τον βρήκε ούτε καν στο προπονητήριο, άνησυχισε μήν τούχε συμβη κανένα δυστήχημα, απ' αυτά που γίνονται τόσο συχνά στις μεγάλες πολιτείες, όπως ή Νέα Υόρκη.

Άπευθύνθηκε τότε στα προπονητήρια, στ' άθλητικά περιοδικά, στην Άστυνομία.

Κανείς δέν της έδωκε πληροφορία διαφωτιστική, γιατί κανείς δέν είχε μάθει τίποτα σχετικό με τον καλό της.

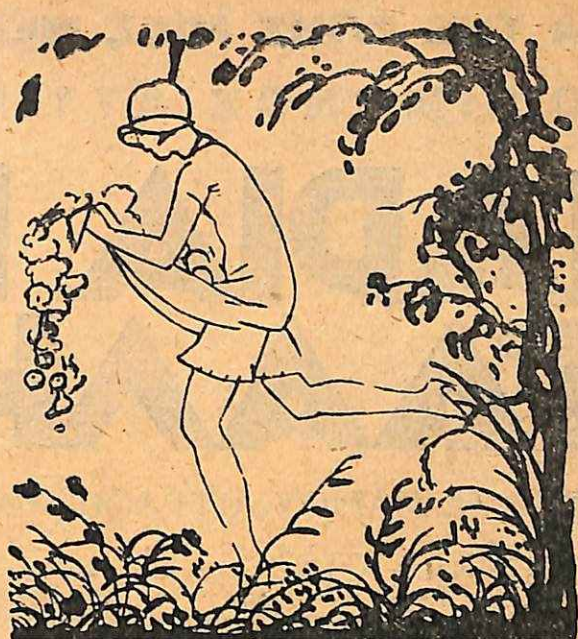
Ο Πήτερ είχαν εξαφανισθ' άπότομα, σαν' άνοιξε ή γη και τον κατάπιε. Κι' έπειδή φυσικά, αυτό δέν ήταν δυνατό, Μπαίττυ ζήτησε άλλο την αίτια. Και βρήκε πώς ό άγαπημένος της δέ θάθελε να πραγματοποιήση την ύπόσχεση που της είχε δώσει, δέν θα την άγαπούσε όπως αυτή πίστευε και την είχε έγκαταλείψει, όπως άφίνει κανείς ένα λουλούδι που άπόλαυσε για καλά τη δροσιά του και τ' άπολαυό.

Αυτό την πίκρανε πολύ, τη σύντριψε, την άρρώστησε. Γιατί ή Μπαίττυ δέν ήταν απ' τις έπιπόλαιες νέες της έξοχής, που πέρνουν τα πράγματα όλα σι' άψηφιστα' κι' όπώς δέν ήθελε να μιλήση στον πατέρα της για τό πάθημά της, όπως δέν τολμούσε να τό πη ούτε στις φίλες της, από φόβο μή την άναγελάσουν που φάνηκε τόσο άφελής, ώστε πιστεύη στα γλυκόλογα του πρώτου όμορφου νέου που ήρθε μπροστά της, χωρίς να ψυχολογήση τό χαρακτήρα.

Πήρε τό πράγμα κατάκαρδα, κλείστηκε στην κάμαρά της κι' άρχισε να κλαίη τα σβυσμένα της όνειρα, τις χαμένες έλπίδες. Κι' έλυωνεν έτσι, σιγόσβυνε.

Ανήσυχος ό πατέρας της, που ή Μπαίττυ ήταν ή μόνη ζώης του χαρά κι' ή μόνη άπαντοχή του,—γιατί ή γυλικά του είχε πεθάνη χρόνια τώρα πολλά—κάλεσε τους γιατρούς. Κι' αυτοί σύστησαν έξοχή, καθαρόν άέρα.

Κι' έτσι ή Μπαίττυ βρέθηκε τώρα στην άνθισμένη αυτή έξοχή, που όλα μιλούσαν για την όμορφιά της ζωής και τάλαξαν στην ψυχή την έλπίδα για ένα καλύτερο αύριο που θα έσβυνε τη θλίψη του χθές και θα της χάριζε την εύτυχία. Έτρεχε χαρούμενη στο άνθοπλημύριστο δάσος, να μία πελώρια πανόμορφη πεταλούδα και γέμιζε τις πο-

ΕΛΑΜΙΑ

ΑΚΟΜΑ

ΓΑΠΗΜΕΝΟY

διές της μ' άγκαλιές άγριολούλουδα, που τόσο ταίριαζαν στη ζηλευτή νεότη της και στην όλόδροση όμορφιά της. Και στον ένθουσιασμό της αυτό ξεφώνιζε σαν παιδί :

—Τί όρώα που είναι έδω, τί καλά.

Κι' ή ήχώ άποκρινόταν άπό πέλα έντονότερα.

—Καλάσασα...

Αυτό την έκανε τότε να γελάη και να φωνάζη χαρούμενα.

—Μά έτσι θα ξεχάσω, θα ξανάβρω την εύτυχία...

—Εύτυχίασσι!

Έρχονταν πάλι ή άπάντηση.

Και πράγμα παράξενο. Λές ή έπιθυμία της αυτή για την εύτυχία, που τόσο ποθούσε και που τόσο της άείζε βρήκε ήχώ στην καρδιά μιας καλής Μοίρας, ή όμορφη Μπαίττυ δέν άργησε να βρη τη χαρά που ή ψυχή της λαχτάραγε.

Ήταν ένα Μαγιατικό πρωί. Ο ήλιος έλαμπε στον αίθριο ούρανό όλόχρυσος, κάνοντας τις δροσοσταλίδες που άπλώνονταν στα φύλλα των δέντρων και τα πέταλα των λουλουδιών να λάμπουν σά διαμάντια άπειράριθμα. Στις φυλλωσιές των δέντρων τα πουλιά κελαϊδούσαν κι' όλα ήταν χαρά θεού. Η Μπαίττυ, ένα ξανθό όνειρο όμορφιάς μέσα στο θείο αυτό το πείο, με τη ρόμπα της άνασηκωμένη σε τρόπο που να φαίνονται λαχταριστές οι θελκτικές των ποδιών της καμπυλότητες, για να κρατήση τα λουλούδια πουχε μαζέψει, έτρεχε σά μία δορκάδα χαρούμενη μέσα στο δάσος, κυνηγώντας μία πολύχρωμη πεταλούδα.

Ξαφνικά, μία φωνή κάπως γνώριμη την έκανε ν' άνασκιρτήση και ν' άφήση τον άνασηκωμένο ποδόγυρο του φουστάνιού της, ώστε να κρύψη τις όμορφες κνήμες της.

Αλό Μπαίττυ, που πäs από δώ ;

Γύρισε κατάπληκτη κι' άπόκρινε με τα μάτια διεσταλμένα από έκπληξη και χαρά.

Λίγα βήματα πιό πέρα, μπροστά σ' έναν όκριναντα, ένας νέος ζωγράφος, έσερνε με γρηγοράδα τό πινέλο του πάνω σ' ένα μεγάλο παννύ. Και στο πρόσωπο του νέου ζωγράφου άναγνώρισε τον Πήτερ, τον άγαπημένο της πυγμαχό, που την έγκατέλειψε έτσι άπονα...

Πλησίασε με κάποιο δισταγμό και κάποια άγωνία κι' ένω αυτός γέλυσε μ' ένα τρόπο αινιγματικό κύταξε τό ταμπλώ του.

—"Α, τί καλά χτύπησε τα χέρια χαρούμενα, καθώς είδε τον έαυτό της άποδωμένο πιστώτα σά μία ξανθόμαλλη νεράιδα φορτωμένη λουλούδια μέσα σ' αυτό τ' όρώα το πείο.

—Συ τόκανεσ αυτό Πήτερ;

Ήταν τό μόνο που μπόρεσε να πη...

Έκείνος σίμωσε, πέρασε τό χέρι του στη μέση της και της είπε :

—Αλλά ποιος άλλος, λοιπόν; Και της εξήγησε. Ήταν τελειόφοιτος του Πολυτεχνείου, μά δέν είχε να πάρη τό δίπλωμα. Επειδή ήταν γερός, έγινε πυγμαχός. "Όταν τη γνώρισε κι' είδε πόσο τον άγαπά, σκέφθηκε, πώς έπρεπε να γίνη άξιός της για να τη ζητήσει. Και με τις οικονομίες που είχε από τα μάτς έτρεξε να πάρη τό δίπλωμά του. "Όταν τό κατώρθωσε έτρεξε να τη ζητήσει, έμαθε πώς ήταν έδω και ήρθε να την βρη. Στο μεταξύ, έχοντας πρότυπο την εικόνα της, που στιγμή δέν είχε φύγει απ' τό νού του, έκανε τό ταμπλώ αυτό. Τό έτοιμάζα κρυφά σου, τρέμοντας μή με δης για να σου κάνω έκπληξη μά δέν ξέρω, μήπως τώρα πιά...

Έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του κι' είπε: "Ελα, μίλα άκόμα άγαπημένο μου... Σ' άγαπώ όπως τότε... Τ. ΣΤΥΛ.

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Χίλιες δυο υπόνοιες πέρασαν απ' το νου του. Δεν ήταν μιά στιγμή που γύρισε από συγκέντρωση συνωμοτών, όπου τόσος κόσμος τον είχε αναγνωρίσει, τόσοι είχαν μάθει ότι ήταν αρχηγός συνωμοσίας. Κατάσκοποι Ρωμαίοι έτρυπωναν παντού. Είχαν τάχα ανακαλύψει τη συνωμοσία κι' ήρχοντο, έχθροι άγνωστοι, να τον δολοφονήσουν; Μήπως άλλως κανένας είχε τρυπώσει άθέατος, από ένωρις, κι' είχε πλησιάσει και κτυπούσε έτσι έλαφρά για να ιδη άν είχε κοιμηθή ή ξαγρυπνούσε ακόμα;

Χωρίς να θέλη θυμήθηκε τον Τίτο και το θλιβερό έπεισόδιο εκείνης της νύχτας, που ο αδελφός του, κρύφτηκε εκεί μέσα τον άφησε να πέσει στο κρεβάτι του κι' έδοκίμασε να τον σκοτώσει. Άσυναίσθητα έφερε το χέρι στη μέση του. Τό σιλέττο του ήταν εκεί.

Οι κτύποι στην πόρτα ξανακούστηκαν πάλι, δυνατότεροι τώρα. Και μαζί, μιά φωνή που έλεγε.

— Ούρβανέ, άν κοιμάσαι ύπνηρε. Γιατί έχω κάποιο τρομερό νέο, που είναι άγίακη να στο είπω αυτή τη στιγμή...

— Ο Τίτος! έψιθύρισε ο πρίγκηπας. Τι ζητούσε ο αδελφός του αυτή την ώρα και πιά τάχα ήταν ή σοβαρή είδηση, που έπρεπε να του αναγγείλη σε μιά τέτοια ακατάλληλη στιγμή;

Από τη νύχτα εκείνη, που ο Τίτος άποπειράθηκεν ά τον δολοφονήση γιατί έτσι του είπε ή Μαρία ή Μαγδαληνή, τά δυο άδελφία δέν ξαναμιλήθηκαν πιά.

Ο Ούρβανός άγαπούσε τον Τίτο, τον άγαπούσε όπως ο πατέρας το μονάκριβο γυιό του. Και γιατί βρέθηκε να τον έχη στην προστασία του, αλλά και γιατί ήταν άσθενικός και ήσυχος αισθανώτανε γι' αυτόν μιά στοργή έξαιρετική, κι' ήταν διπλή ή δδύνη του όταν τον έπιασε να προσπαθή να τον δολοφονήση έν ώ έκοιμώτανε.

Η άγανάκτησή του σ' αυτή την τρομερή άποκάλυψη ήταν μεγάλη, αλλά καθώς είδαμε, συνεκρατήθη και δέν τον έσκότωσε. Έφυγε και πήγε στη Μαγδαληνή, την έφοβέρισε, κι' έγύρισε σπίτι του με την ψυχή γεμάτη λύπη.

Ο αδελφός του! Ο άνθρωπος εκείνος που τον ένόμιζε πώς ήταν ένα κομμάτι από τον ίδιο τον έαυτό του ο σύντροφός του στην ιδέα της έκδικήσεως του άδικου σκοτωμού των γονέων και της άηδούς άτιμώσεως της αδελφής των άνθρώπων, μέσα στην ψυχή του όποιον άποταμίευε τις έλπίδες και συμπύκνωνε τά όνειρά του σήκωσε το χέρι να τον σκοτώσει! Νά σκοτώσει αυτόν και μαζί του τις έλπίδες

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ο ένδοξος χιλιάρχος Λούκιος Βήρος, λίγες ήμέρες ύστερα από το γάμο του με την ώραία πατριζία Μάρτσια, στέλνεται στην Συρία να επιβάλη την τάξη. Η γυναίκα του όρκίζεται πως θά πέσει στα θηρία να την σπαράξουν ή θά πιά δηλητήριο, άν την λησμονήση, κι' ο Λούκιος Βήρος φεύγει. Στην άρχή της έγγραφε τακτικά έπειτα άραιότερα, στο τέλος δέν είχε είδήσεις του. Και μιά ήμέρα που ήταν έτοιμη να πάη στο ίπποδρόμιο, όπου δινότανε γιορτή, ο πατέρας της άρχίζει να της διηγείται την φορική ιστορία που συνέβη στον άνδρα της στη Γαλιλαία. Στην 'Αντιόχεια έζωσε ή περίφημη για την καλλονή της έταίρα Μαγδαληνή. έπειδή ο Ούρβανός, ο έγγονός του 'Υγκανός, από τον όποιον ο 'Ηρώδης άρπάξε το θρόνο, την περιφρόνησε, έβαλε τον αδελφό του Τίτο να τον σκοτώσει, αλλά εκείνος απέτυχε. Άρχίζει τότε ένας έξοντωτικός πόλεμος μαζί τους. Ο Ούρβανός είναι άρχηγός συνωμοσίας κατά του τετράρχου της Γαλιλαίας 'Ηρώδη. Αντύπα και πρόκειται να πάη στη Σεπφορίδα να σκοτώσει αυτόν και την κόρη του 'Αντίπατρου, του γυιού του 'Ηρώδη, που σκότωσε τους γονείς του. Η Μαρία που ήταν και αυτή συνωμότης, συνεννοείται μ' ένα γενναίο νέο καλής τάξεως, τον 'Αγρίπα, να προσποιηθή ότι είναι συνωμότης, να πάει μαζί με τον Ούρβανό στη Σεπφορίδα και να τον προδώσει. Κι' αυτή γυρίζει σπίτι της, όπου οι κατάσκοποί της την πληροφορούν ότι ή νέα, που άγαπάει ο Ούρβανός, μιά νέα που κάθεται κοντά στο ποτάμι, είναι άκριβώς εκείνη που έχει όρκισθή να σκοτώσει, κόρη δηλαδή του 'Αντίπατρου, ή 'Αντινόνη. Και καλεί τότε κοντά της τον Τίτο. Ο 'Αγρίπας έν τώ μεταξύ έτοιμάζεται για τη δύσκολη έπιχείρησή του, που την είχε αναλάβει άδιαφορώντας για κάθε κίνδυνο. Έπίσης ο Ούρβανός, έκατοποιημένος από τους άνθρώπους που διάλεξε ως συνεργάτας του έπείστωσε στο σπίτι του κι' άφοψ έλε στον ύπνρήτη του Δωρόθεο να πάη να κοιμηθή, άπεσούρη στο δωμάτιό του κι' έκανε διάφορα σχέδια, όταν στην πόρτα του άκούστηκαν κτυπήματα δειλά. Ποιός νάναι; άναρωτήθηκε..

να καταποντισθή στις θύελλες που σήκωναν γύρω οι έγκληματικές φιλοδοξίες και οι ποταποί ύπολογισμοί των ισχυρών έχθρων της οικογενείας των. Νά σκοτώσει τον μόνον άνθρωπο, που είχε στον κόσμο κυριολεκτικώς τη δική του ύπαρξη! Τι έμεσολάβησε για να γίνη μιά τέτοια τεραστία μεταβολή; Ο πόθος του για τη Μαγδαληνή. 'Αλλ' ήταν πόθος μονάχα — μιά φυσιολογική διαταραχή του όργανισμού του, ή ήταν κάτι βαθύτερο, ή ήταν έρωτας; Ναι! ο άπλοικός Τίτος, φανερό πως ήταν έρωτευμένος μαζί της. Η σαγήνη που έξασκούσε τον είχε τρελλάνει. Και ποιά άκατανίκητη δύναμη είχαν τά μάτια της! Κι' αυτόν άκόμη που λάτρευε τη Γιούλια, για τον όποιον δέν υπήρχε καμιά άλλη γυναίκα εκτός απ' εκείνη και αυτόν άκόμη τον στροβίλλισε σε μιά δοκιμασία, από την όποία, μόλις και μετά βίας τον έσωσε ή άκατάβλητη θέλησή του. 'Αφ' ού ένκινδύνευσε κι' ο ίδιος, όπως ήταν θωρακισμένος με την άγάπη της λατρευτής του, γιατί να κατακρίνη τον άσθενικό Τίτο, έπειδή έγινε το άθυρμα στα χέρια της δυνατής εκείνης γυναίκας;

Ο Τίτος την άγάπησε! Η άρρώστεια του έρωτά του, του έξεμηνένισε την άσθενική δύναμη της θελήσεώς του, τον παρέδωσε άσυναίσθητο όργανο των σκοτεινών διαθέσεων της γυναίκας εκείνης των ταραγμένων έμπνεύσεων.

Θά έπρεπε, λοιπόν, να είχε ύποφέρη ένα άβάσταχτο πόνο ο Τίτος για να τρελλαθή έως αυτό το σημείο, άσφαλώς θά είχε βασανισθή πολύ. Και δέν θά έπρεπε τάχα, άντι να άναγκάτη για τη πράξη του, να λυπάται για την αίτια;

Βρήκε με τη μεγαλοψυχία του έλαφρυντικά για την άποτρόπαιη πράξη του, σκέφθη ότι, ή θλιβερή άπόπειρά του είχε και την ευχάριστη όψη της' γιατί ο Τίτος, ύστερα από εκείνο το έγκλημά του και θά είδε τον γκρεμό όπου τον έσπρωξε ή άγάπη του, θά συνήλθε από τις ψευδοισθήσεις που του δημιουργούσε ή γυναίκα εκείνη, που τόσο καλά ήξερε να προκαλή θύελλες. Η μεταβολή του θά ήταν ριζική. Μιά νέα δημιουργία θά είχε συντελεσθή, μιά άναβάπτιση σε ιδέες ήθικές, το έγκλημά του άφ' ού άπέτυχε, θά τον έκανε να ιδη καθαρώτερα τη ζωή και με δυσμενές μάτι τη γυναίκα που τον έσπρωξε σ' αυτό τον κατήφορο. 'Ωρισμένος θά είχε μισήσει την Μαγδαληνή. Και μοναδικός σκοπός της ζωής του θά ήταν να άπαλλάξη τον κόσμο από τη σατανική όμορφιά της, που σκορπούσε τη συμφορά.

Όταν κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα ο Ούρβανός, άρχισε να θλίβεται για το κατόντημα του Τίτου και να πιστεύη πως ή Μαρία δέν θά γλύωνε από το μαχαίρι του. Γι' αυτό άποφάσισε να μην προβή σε καμιά ένέργεια έναντίο της, αλλά να μη δείξη στον αδελφό του ότι τον συγχωρούσε. Αυτό θά του τόλεγε τη στιγμή που θά πήγαινε να του αναγγείλη, ότι είχε συντριψει το όμορφο κεφάλι της χιρίδας που τον δηλητηρίασε.

Όμως και δέν έλαβε καμιά προφύλαξη. 'Αφινε δλάνοικτη την πόρτα της κάμαράς του όλη τη νύχτα. Δέν είχε ο Τίτος, παρά να μη και να τον σκοτώσει. Περνούσε δίπλα του χωρίς να φυλάγεται. Του ήταν εύκολο να σύρη το μαχαίρι και να το μπάση στα νωτά του.

Έτσι περνούσαν οι ήμέρες. Ο Ούρβανός που τον άνασχολούσαν οι συνεννοήσεις που έκανε με τους άρχηγούς της συνωμοσίας είχε λησμονήσει τη Μαρία και τά έπεισόδια που γίναν, δέν έδειξε ούτε την παραμικρότερη περιέργεια να μάθη σε ποιο σημείο έχθρας βρίσκόντουσαν οι σχέσεις του αδελφού του και της Μαγδαληνής, και όταν τον άκουσε να κτυπά ην πόρτα του, σε τέτοια περασμένη ώρα, έφαντάσθη ότι ο Τίτος είχαν έκδικηθή.

— Την έσκότωσε! σκέφθηκε. Και θά ζητάη να κρυφτή.

Χωρί να κινηθή από την θέση του, φώναξε.

— Έμπρός!

'Ανοιξε την πόρτα ο Τίτος και μπήκε. Τον είδε ώχρο και ταραγμένο και πίστεψε πως είχε μαντέψει καλά.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε. 'Επροχώρησε δειλά, άποφεύγοντας να τον κυττάξη κατάματα.

— Ούρβανέ! έψιθύρισε. Συχώρεσέ με πούρθα τέτοια ώρα να σου τάρξω την ήσυχία σου. Μά δέν θά σ' ένοχλούσα άν δέν έπρόκειτο για ένα ζήτημα που ένδιαφέρει την τιμή μας και την μνήμη των γονέων μας. Με γοργό βήμα ο Ούρβανός πήγε κοντά του.

— Τι θέλεις να είπης; ρώτησε. — Ένας δολοφόνος, ο γυιός του Μεγάλου 'Ηρώδη — του άρπαγα του θρόνου μας — σκότωσε τον πατέρα και τη μητέρα μας, έξευτέλισε και άτίμασε την άδερφή μας.

— Ο 'Αντίπατρος.

— Είμασταν νέοι, παιδιά ακόμα, όταν έπήγαμε και άρκισθήκαμε, σ' κι' εγώ, ότι θά έκδικήσουμε το θάνατό τους. Θυμάσαι;

— Τι έρώτηση είναι αυτή;

— 'Ωρκισθήκαμε πως πρώτα εσύ, θά κυττάξης να πάρης έκδίκηση. 'Αν σκοτώθης, την ύπόθεση θά την άναλάβω εγώ και, άν χρειασθή, θά θυσιάσω κι' εγώ.

— Μου μεγαλώνεις την άγωνία μου με το άσκοπο άράδειασμα πραγμάτων, που έπαναλαμβάνουμε κάθε πρωί, άντι για προσηυχή.

Πού θά καταλήξης; — Η ιερή αυτή στιγμή, που περιμένουμε χρόνια, το μεγάλο μνημόσυνο για τις ψυχές των γονέων και της αδελφής μας έφθασε. Ο 'Αντίπατρος έχει μιά κόρη.

— Την 'Αντινόνη!

— Και ή 'Αντινόνη αυτή βρίσκεται δώ! Ο Ούρβανός άνεσκίρτησε. Σάν να μην ήθελε να πιστεύσει στην ευχάριστη αυτή είδηση, ή σαν να τον ζάλισε ή άπροσδόκητος άναγγελία. σαστισμένος, έρώτησε.

— Πού έδω;

— Στην 'Αντιόχεια!

Για λίγες στιγμές, ο άρχηγός των συνωμοτών, στάθηκε και κύτταξε άφωνος τον αδελφό του, και φαινότανε σαν να προσπαθούσε να συνέλθη από μιά δυνατή λάμψη που πέρασε κοντά απ' τά μάτια του.

— Στην 'Αντιόχεια! έψιθύρισε. Είναι δυνατόν;

— Όπως στο λέω.

— Είσαι βέβαιος;

— Όπως σε βλέπω.

— Η κόρη του 'Αντίπατρου! Του κακούργου και δολοφόνου! Του θεριού που το σπάρανε ο ίδιος ο πατέρας του, ίσως γιατί έπέρασε στη θηριωδία κι' αυτόν τον ίδιο. Πότε ήρθε;

— Ποιός ξέρει. Ίσως από χρόνια πολλά. Μπορεί, ακόμα πριν κι' από μας.

— Άδυνατο.

— Πώς άδύνατο;

— 'Αν ή 'Αντινόνη ήταν έδω, θά το μαθαίναμε, θά τξέρε

δλόκληρη ή 'Αντιόχεια. Πριν από ο, λους ό Πομπώνιος Φλάκος, ό Διοικητής.

— Οι Ρωμαίοι δέν άνακατεύονται στις ύποθέσεις που ένδιαφέρουν τους Ιουδαίους. Βόθησαν τον Μεγάλο 'Ηρώδη να έκθρονίση τον άφέντη του τον πάππο μας τον 'Υγκανό, κι' άπό τότε μας άφισαν να τραγώμασμε μεταξύ μας, χωρίς να βρωτούν για τίποτα άλλο, παρά μονάχα άν πληρώνουμε τους φόρους. Και ούτε ο Μεγάλος 'Ηρώδης, ούτε τά παιδιά του καθυστερούν καμιά δόση. Λοιπόν ο Πομπώνιος Φλάκος άδιαφορεί άν είναι έδω ή 'Αντινόνη, όπως δέν ένδιαφέρει. αι άν είμαστε εμείς, σ' δηλαδή κι' εγώ. Και θά την καλούσε κι' αυτή της δεξιώσεις του όπως καλεί και σένανε, μάλιστα περισσότερο αυτή, γιατί είναι μιά κόρη όμορφη.

— Θά ήξερε όμως ότι είναι έδω. Και γ' τον άκουσα να λήη πως έχει κι' αυτή την πληροφορία ότι βρίσκεται στη Σεπφορίδα. Άλλως τε αυτή την πληροφορία έχουν και οι άνθρωποι μου.

— Γελιώνται κι' αυτοί, όπως γελιέται κι' εκείνος. Η 'Αντινόνη είναι έδω.

— Και δέν την είδε κανείς;

— Όλος ο κόσμος. Άλλά δέν μαντεύει ποιά είναι, γιατί κρύβεται με άλλο όνομα, και παρουσιάζεται για κόρη μιάνης άπλοϊκής γυναίκας, της παραμάνας της.

Έάν έτσι ήταν τά πράγματα, είμπορούσε βέβαια να μην έχη γίνη γνωστή ή εκεί έγκα. άσταση της. 'Αν έζωσε με άλλο όνομα, άπομωμένη και άκοινωνήτη, εύκολο ήταν να μην προκαλέση κανένας την ύπόνοια, άφ' ού άλλως τε δέν υπήρχαν πολλοί που την είχαν γνωρίσει στο άνάκτορο του πατέρα της, και θά είμπορούσαν να την μαντέψουν κατώ από τη μεταμφίεσή της.

— Η 'Αντινόνη στην 'Αντιόχεια! έψιθύρισε ο Ούρβανός. Μάλιστα από πολύ καιρό, ίσως και χρόνια. Και ο-

μως κανέννας μας δεν την είδε και κανέννας δεν την γνώρισε από τη φρικτή, την τρομερή μορφή της. Η κόρη του Αντίπατρου έδω!

—Έκαμε μορφοσμο καταπλήξεως, άπορίας, θυμού. Έμεινε για λίγεςστιγμές βυθισμένος σε μια έντονη προσπάθεια να θυμηθώ αν είχε ποτέ του ένα τέτοιο άποτρόπαιο πρόσωπο, το άηδες μούτρο μιανής βδελυρής ύπάρξεως που τον εξέγέλασε, ώστε να μην καταλάβη ποιά είναι. Έπειτο, άπότομα τώρα, έρώτησε.

—Πώς την λένε, με το νέο της, το ψεύτικο όνομα;

—Γιούλια!

Ο Ούρβανός, χωρίς να θέλη έκανε ένα κίνημα άποτροπιασμού γι' αυτή τη σύμπτωση, του να πάρη ή μισητή του κόρη του Αντίπατρου το όνομα που έλάτρευε αυτός, το όνομα της άγαπημένης του.

—Και τη μάννα της, την ψεύτικη μάννα της;

—Μάρθα.

Έγούργωσε τα μάτια του ο Ούρβανός και παρατηρούσε τόν άδελφό του σαν άνθρωπος που προσπαθούσε να έννοηση ποιος από τους δυό τους ήταν τρελλός.

—Και ποιά κάθονται;

—Στο ποτάμι κοντά, στο άπομονωμένο σπήτι με τα τρία μπαλκόνια.

Μ' ένα πήδημα ο Ούρβανός βρέθηκε δίπλα στον Τίτο και τόν άρπαξε από το λαιμό,

—Αν δεν θέλεις να σε πνίξω, του φώναξε, πές μου άμέσως πώς θέλησες να παίξεις μαζί μου...

Με τα μάτια γουρλωμένα από το τρομερό σφίξιμο που άπειλούσε να τόν πνίξη, βγάζοντας άναρθρες φωνές εκείνος, τίναξε τα χέρια του, σαν για να του δείξη τόν κίνδυνο που διέτρεχε. Έκατάλαβε κι' έχαλάρωσε το σφίξιμο ο Ούρβανός, τόν έτίναξε σαν να ήταν έτοιμος να τόν σφενδονίση στον τοίχο για να του συντρίψη το κεφάλι, και με φωνή υπόκωφη έαναρώτησε.

—Λέγε! Ποιά κάβεται ή κόρη του δολοφόνου;

—Στο ποτάμι κοντά. Στο σπίτι με τα τρία μπαλκόνια.

Τόν έσπρωξε με δύναμη, τόν άνέτρεψε, έτσι που, παρά λίγο να τόν σπάζη το κρανίο, και στάθηκε με τα μάτια όρθάνοιχτα, φρικιών, τρομαγμένος και διστακτικός, σαν άνθρωπος που άγωνιζότανε να μην έννοηση, γιατί ή άποκάλυψη έσήμαινε θάνατο.

Στο μυαλό του, σαν ένα κοπάδι από μέλισσες, στριφογύριζαν με ταχύτητα άστραπής σκέψεις διάφορες, τρομακτικές ύπόνοιες, άναμνήσεις που τούφεραν ρίγη, οι πιο παράδοξες έξηγήσεις διαφόρων γεγονότων. Η καρδιά του ήταν παγωμένη, τα μάτια του σκοτεινιάζανε.

Έχρειάσθη να έπικαλεσθώ όλη τη δύναμη της θελήσεώς του για να σταθώ στα πόδια του και να συγκρατήση τό λογικό του. Μέσα από τη θολή σκέψη του, πέρασε ή φωτεινή άκτίνα κάποιας έλπίδος: Μηπως ο Τίτος δεν έλεγε την αλήθεια; Μηπως έπρόκειται για κάποια παρεξήγηση;

Πήγε κοντά στον άδελφό του, πούειχε σηκωθεί, και στεκώτανε τρομαγμένος γιατί δεν ήξερε έως πού είμπορούσε να φθάσει ή καταιγίς, που σήκωσε στην ψυχή του με κείνα που τούειπε.

—Απάνταγε γρήγορα, τούειπε με φωνή υπόκωφη, σ' ό,τι σε ρωτήσω χωρίς πολυλογίες που μπορουν να μ' έρεθίσουν και χωρίς άσάφειες που θα μου ταράξουν τα νεύρα.

—Τι θέλεις;

—Πού τάμαθες αυτά που μούειπες;

—Ένας φίλος μου, πιστός μου φίλος από την Καισάρεια, μούειπε ότι άνθρωποι του τετάρχη Έρώδη Αντύ-

πα, έχουν έλθει στην Αντιόχεια για να πάρουν και να πάνε στη Σεπρωίδα την άνηψιά του, την κόρη του Αντίπατρου.

—Πώς τάμαθε, αυτός σου ο φίλος;

—Ένας από τους άπεσταλμένους, είναι πολύ γνωστός του, φίλος του από μικρό παιδί. Κι' εκείνος τούειπε.

Σαν ένα τεράστιο χέρι να τούειχε πιάση το στήθος και να του τούφιγγε, ο Ούρβανός άσφυκτιούσε και πνιγότανε.

—Τούειπε για ποιο λόγο είχε ρηθί έδω, συνέχισεν ο Τίτος, την ανακάλυψη πούχαν κάνει και την άπόφασή τους να την πάνε στον άφέντη τους με κάθε τρόπο.

—Πότε;

—Όπόταν μπορέσουν.

—Είδανε... τη Γιούλια;

—Άλλες πληροφορίες δεν μούδωσε ο φίλος μου γιατί δεν ήξερε τίποτα περισσότερο. Κι' εγώ, μόλις τάμαθα, έτρεξα νάρθω και να σ' εύρω και να σε ρωτήσω τι πρέπει να κάνω...

—Σχετικώς με τί;

—Με την Αντινών. Η κόρη εκείνου που δολοφόνησε τους δικούς μας, είναι έδω το όνειρο και ο σκοπός της ζωής μας, μπορεί να εκπληρωθώ πιά και μάλιστα έδω στην Αντιόχεια. Είμαι άπελπισμένος από την τύψη και θάηθελα να πεθάνω. Μα θα τέλειωνα τη ζωή μου έντελως εύχαριστημένος, αν μου δινώτανε ή εύκαιρία να κάνω να ήσυχάσουν οι ψυχές των δικών μας, που θα βασανίζονται στο μνημα τους, όσο ή έκδίκησή μας δεν τελειώνει.

Κύτταξε κατάματα τόν άδελφό του, που στεκώτανε σαν άποχαυνωμένος και τόν άκουγε σαν να μην καταλάβαινε.

—Ούρβανέ! τόν έρώτησε. Μου δίνεις τη σειρά σου, να πάω να σκοτώσω εγώ την Αντινών, που κρύβεται στο σπήτι με τα τρία μπαλκόνια και με τ' όνομα Γιούλια;

Σαν να έξύπνησε από κάποιο τρομερό επιάλτη ο πρίγκηπας, τίναξε το κεφάλι του.

—Η Γιούλια! έψιθύρισε. Η Αντινών... Στο σπήτι του ποταμού! Κόρη του Αντίπατρου.

Με τα μάτια του καθρεφτίζοντα τη σκοτεινιά των τρομερών λογισμών του, ενώ το άχρο πρόσωπό του έδειχνε όλη τη θύελλα που βογγούσε στα στήθεια του, προσπαθώντας να βαστάξη τη θορυβώδη έκρηξη ενός ήφαιστείου που έμυκάτο μέσα του, ο Ούρβανός είπε με φωνή που άλωνιζότανε να την κάνει να μην τρέμη.

—Δεν ξέρω αν όλα αυτά δεν είναι ένας επιάλτης, που προσπαθεί να μου ξεριζώση την ψυχή. Άλλ' αν ή ώρα της έκδικήσεως έφθασε, δεν θα την αναλάβρης έσύ, έν όσο ζω εγώ. Όταν όμως πεθάνω, αν εγώ πεθάνω...

Με ύφος επίσημο του έπρόσθεσε.

—Μή λησμονήσης αν εγώ πεθάνω, ότι ή θεία πρόνοια, ώρισε έσένα για να δώσης την άνάπαυση στίς ψυχές εκείνες που ταράσσονται μέσα στο μνημά τους.

Χωρίς να προσθήση τίποτε άλλο, χωρίς άλλη καμιά βίαιη έκδήλωση των αισθημάτων που πλημμύριζαν την ψυχή του, κατέβη και βγήκε κι' έπροχώρησε με βήμα ταχύ προς το ποτάμι.

Τώρα πούηταν μονάχος, τώρα που κανέννας δεν τόν έβλεπε, ούτε τόν άκουγε, άφισε να του ξεφύγη ένας βαθύς στεναγμός, κάτι τι πούμοιαζε σαν υπόκωφο μούγκρισμα.

Νάηταν αλήθεια; Έκείνο τό γλυκύ, τό άγαθό, τό ούράνιο πλάσμα, ήτανε δυνατό να είναι παιδί ενός κακούργου;

(άκολουθεί)

Ο Μαυρίκιος, έρχόταν για τρίτη φορά στο Μέζ. Παρισινός βέρος δεν πολυταξίδευε, μα μια και άποφάσισε ν' άφιση το Παρίσι, έσκέφθηκε, πώς μπορούσε να τηλεφωνήση στο φίλο του, τόν Ίλαίρ Αντριέ. Τόν τηλεφώνησε λοιπόν από το Μονμπελλιέ.

—Α, όλα κι' όλα, του είπεν εκείνος. Δεν μπορείς να περάσης τόσο κοντά από το Μέζ, χωρίς να κατεβής λίγο. Έπειτα διοργανώνω κυνήγι άγριόπαπιας. Θα σου έχω και ένα πρώτης τάξεως τουφέκι. Σε περιμένω λοιπόν, έξάπαντος.

Ο Μαυρίκιος, δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Είχεν άλλως τε δυό χρόνια από τότε που άφυπνέτησαν από το στρατό- ήταν κι' οι δυό στο ίδιο σύνταγμα—να ιδή το φίλο του τόν Ίλαίρ, που ήταν ένας θαυμάσιος καλόκαρδος νέος.

Ο Ίλαίρ λοιπόν έπερίμενε τόν Μαυρίκιο στο σταθμό του Μέζ. Και μόλις τόν είδε να κατεβαίνει, από το τραίνο, έτρεξε και τόν έφίλησε χαρούμενος.

Δεν θα μείνης δυσάρεστημένος, γιατί ήλθες, του είπε. Πάρε και τ' ντουφέκι σου. Θα πάμε κατευθείαν για άγριόπαπιας. Κι' έπειτα από το κυνήγι θα πάμε στο σπίτι μου, όπου σε περιμένει ή οίκογένειά μου... Θα μείνης λίγες ήμέρες μαζί μας. Δεν είν έτσι; Θα καταγοητευθής άλλως τε από τόν τόπον μας.

—Δεν άμφιβάλλω, άνεφώνησεν ο Μαυρίκιος.

—Έμπρός λοιπόν πάμε!

Έπροχωρούσαν τώρα στο μεγάλο δημόσιο δρόμο του Μέζ, που ήταν γεμάτος από κυνηγούς. Ολόκληρη κυνηγετική έκστρατεία είχε διοργανωθεί εκείνη την ήμέραν.

Στά τελευταία σπίτια του χωριού ο Μαυρίκιος είδε μίαν όμορφη κοπέλλα, που μόλις την αντίκρυσεν ο Ίλαίρ έτρεξε κοντά της, χωρίς να ζητήσει συγγνώμην από το φίλο του, χωρίς να του πη ούτε καν μιά λέξη...κι' άρχισε να της μιλά με πολλήν οικειότητα.

—Τί τύχη, που την έχει αυτό ζω! έσκεπτόταν ο Μαυρίκιος, ρίχνοντας ζηλιάρικες ματιές στο θελκτικό θηλυκό, που μιλούσε με τόν Ίλαίρ.

Και, χωρίς να το θέλη, μιά κακή σκέψη έπέρασεν από το νο του.

—Αν μπορούσε να του την πάρη, θα έμενε κι' ένα μήνα και δυό, για χάρη της στο Μέζ!

Η χαρά του Μαυρίκιου ήταν μεγάλη, όταν είδε το φίλο του τόν Ίλαίρ, να έρχεται κοντά του μαζί με τη δροσερή κοπέλλα, με τα τσαχπίνικα γαλανά μάτια.

—Ελα να σου συστήσω τη Μιρέιγ, του είπεν ο Ίλαίρ. Θέλει να μās συνοδεύση, γιατί το κυνήγι την διασκεδάζει.

Από την πρώτη ματιά που έρριξε στη νέα ο Μαυρίκιος κατάλαβε, πως μ' όλη τη ζωηρότητα της ήταν τίμιο κορίτσι...Και σκέφθηκε:

—Δεν πιστεύω να γίνει άκόμη έρωμένη του Ίλαίρ. Μα σίγουρα την γυροφέρνει ο κατεργαράκος. Δε μου φάνηκε μόλτααυτά και πολύ άγρια... Σίγουρα στο Παρίσι δε βρίσκει εύκολα κανείς τέτοιες όμορφιές.

Κι' επειδή ήξερε, πως τις έπαρχιωτοπούλες τις θαμπώ-

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ

Ίλαίρ. Και προχώρησε βαθύτερα στη λίμνη, συνεχίζοντας το κυνήγι του. Ο Μαυρίκιος έμεινε με τη Μιρέιγ.

—Κοντά σε μιά όμορφη κοπέλλα, σαν και σās, δεν μπορώ να κυνηγήσω άγριόπαπιας!... της είπε.

Και με τη συνήθεια του κατακτητού, έσφιξε την κομψή μέση της νέας...

Μόλις όμως είδε τόν Ίλαίρ να γυρίζη με μιά άγριόπαπια στο χέρι, άποτραβήχθηκε και συλλογιόθηκε.

—Νά ιδούμε ποιά μέθοδος είναι καλύτερη έπιθύρισε:

Η δική μου ή ή δική σου!

—Μωρέ τύχη που την έχω σήμερα, είπε ο Ίλαίρ, πλησιάζοντάς τους. Είναι το γούρι της Μιρέιγ, χωρίς άλλο. Άφισε την πάπια στο δίχτυ κι' έφυγε πάλι.

Η χαρά του Μαυρίκιου ήταν άπερίγραπτη...Κάθε στιγμή που έπερνούσε τόν έκαμε τολμηρότερο και τελικά τα χείλη του βρέθηκαν ένωμένα με τα δροσερά χείλη της όμορφης Μιρέιγ...Ανατρίχιασε σύγκορμα στο φιλή εκείνο...Α, τί χάρη, τί δροσιά, που έχει το φιλή μίας έπαρχιωτοπούλας!...

Όταν γύριζαν στο Μέζ, ο Ίλαίρ έδωσε δυό άγριόπαπια σε ένα γνώστό του, που πήγαινε στο σπίτι του με άδεια τα χέρια.

—Πάρε, του είπε πλησιάζοντάς τον, για να μη σε νομίζη για άτζαμή ή γυναίκα σου.

Μόλις όμως στράφηκε για να έλθη κοντά του, είδε ξαφνικά τούς νέους, που άλλαξαν ένα βιαστικό άποχαιρετιστήριο φιλή...

—Α, φίλε μου, Μαυρίκιε, φώναξε τότε ο Ίλαίρ. Βλέπω με πολλή μου εύχαρίστηση πως σο έδρεσε ή άδελφή μου!

—Η Μιρέιγ είναι άδελφή σου; Ψιθύρισεν έκπληκτος ο Μαυρίκιος.

—Δεν το ήξερες; Νά λοιπόν, που θα γίνωμε και συγγενείς τώρα...Νά το σπίτι μας... Έμπρός, μπαίνουμε...Οι γονείς μας θα εύχαριστηθούν πολύ όταν θα μάθουν πως θα σε κάνουν γαμπρό τους.

BERNARD NABONNE

ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΠΑΤΡΟΤΗΣ

Αυτός ο εulύγιτος, αιτόχρωμος λαιμός κι' εκείνο το άλαφρό καμπύλωμα του αυχένα το θαμπό, βελουδένιο, χνουδι στ' άναμμένα μάγουλα και στα μπράτσα—ώσαν χρυσός άχνός

των δυό μεστών χειλιών, ο ζουμερός χυμός κι' εκείνη ή ζεστασιά, που βγαίνει απ' τα παρθένα, άνήσυχά μέλη κι' άφίνει στον καθένα μιά χαύνωση χλιαρή, σαν ήλιος άερινός

τά ώραία, λείπτα σφυρά, ή έλαστική της κνήμη κι' ο κόρφος, που άποπνέει γλυκύτατη στοργή των τρυφερών δακρύων ή έρωτική πηγή,

που ήχει σα μέταλλο και λάμπει σαν άσημι...

—Ω, ή κόρη αυτή, που έμπνέει, σα στοργή, τόν πόθο, τί ώραίο, Μητέρα του παιδιού μου, να τη νιώθω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΥΓΑΡΙΔΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Ο πρεσβευτής και η κ. Φερούτιο, ο κόρης και η κ. Ντ' Εσκαντέλ, γεύονται απόψε μαζί. Φιλικό δείπνο. Έντιμιτ έπόλυτη).

Ο κ. Φερούτιο, -- (συνεχίζει την κουβέντα του). Αυτό που μου φαίνεται περιεργό, είναι πως ό κ. Λαβάμπλ δεν αποφασίζει με κανέναν τρόπο να μάθει εκείνο που ξέρει όλος ο κόσμος...

Η κ. Φερούτιο. -- Λες κάτι έντελως κοινό κι έντελως τετριμμένο. Ο σύζυγος τὸ μαθαίνει τελευταίος απ' όλους.

Ο κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Ναι, αλλά ή ύπόθεσις της κ. Λαβάμπλ έφθασε ως τὸν... προτελευταίο κι' εκεί σταμάτησε! Ο τελευταίος, δηλαδή ό κ. Λαβάμπλ, δεν πρόκειται να τή μάθει ποτέ γιατί δέ θέλει!

Η κ. Κτ' Εσκαντέλ. -- Αυτό είναι μοντέρνο.

Η κ. Φερούτιο. -- (Ειρωνικώτατα). Κάνετε λάθος Αυτό είναι πολύ ντεμοντέ. "Αν ό κ. Λαβάμπλ ήθελε να είναι έν τάξει με τις απαιτήσεις του συγχρονισμού, θά έπρεπε να τὸ μάθει πρώτος και να τὸ διηγείται ό ίδιος στους άλλους, δηθεν έμπιστευτικῶς!

(Ο κ. Φερούτιο σκάζει ξαφνικά στα γέλια)

Η κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Τότε όμως ό κ. Λαβάμπλ δέ θά μπορούσε να κάνει κι' άλλη δουλειά. Γιατί διαρκῶς θά είχε να διηγηθῇ κι' ένα καινούργιο έπεισόδιο του ιδιωτικού βίου της κυρίας του.

Ο κ. Φερούτιο. -- Εὐτυχῶς που οί διηγῆσεις του δέ θάταν μονότονες! Σ' αυτό θά τὸν βοηθοῦσαν οί διαρκείς... έναλλαγές των προσώπων!

(Τὸ πόδι του κ. Φερούτιο έγγίζει έλαφρά τὸ μικρὸ ποδαράκι της κ. Ντ' Εσκαντέλ).

Η κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Απορῶ όμως με κάτι. Πῶς μιὰ γυναίκα έχει τὸ θάρρος ν' απατήση τὸν άντρα της όταν έχει μιὰ κοινωνική θέση. Πῶς δέν φοβάται τὸ σκάνδαλο! (Τὸ πόδι του κ. Φερούτιο πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο τὸ πόδι της κ. Ντ' Εσκαντέλ).

Η κ. Φερούτιο. -- Αυτό δέν είναι και τόσο καταπληκτικό. Γιατί ή ἀπάντησις ὑπάρχει. Απλούστατα δέν τὸ φοβάται τὸ σκάνδαλο. (Στὸ σημείο αυτό ό κ. Ντ' Εσκαντέλ πίνει κατά λάθος τὸ υπόλοιπο του ποτηριοῦ της κ. Φερούτιο) Αλλά εκείνο που θάπρεπε να σοῦ κάνῃ έντύπωση, εἶναι τὸ πῶς δέν ἀπατοῦντὸν άντρες, με κάποιον «τάκτ», και δέν υποχρεώνουν τὸν έραστή τους να τηρήσῃ τὰ προσήματα!

(Η κ. Φερούτιο ἀφίνει τὸ σιγαρέττο της με τὸ κραγιονισμένο έπιστόμιο στὸ «σαντριέ», ἀκριβῶς ἀπέναντι απ' τὸ τσιγάρο του κ. Ντ' Εσκαντέλ σὲ τρόπο που να δίνετε τὴν έντύπωση ὅτι τὰ δυὸ τσιγάρα φλερτάρουν τολμηρά).

Ο κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Θά είναι όμως πολύ γλυκειά ή συζυγική ἀπάτη. Δέν έισθε της γνώμης μου;

Η κ. Φερούτιο. -- Για τὸ σύζυγο έννοεῖται;

Ο κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Όταν αὐτὸς είναι ό δράστης, ναι. Αλλά ἐγὼ μιλά για τις γυναίκες κυρίως.

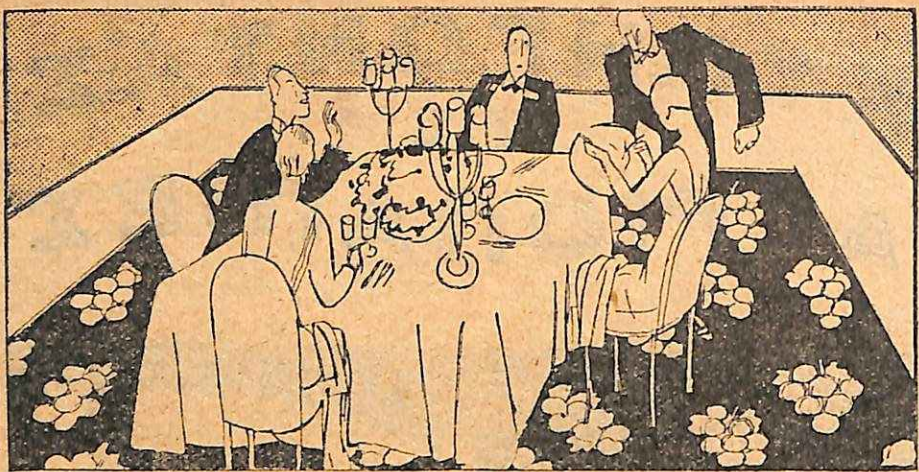
Η κ. Φερούτιο. -- (Παιχνιδιάρικα). Τί λέτε κύριε Ντ' Εσκαντέλ; Μὲ συμβουλεύετε να δοκιμάσω!

Ο κ. Φερούτιο. -- (Ποῦ θέλει να κάνει πνεῦμα.) "Αν δέν έχῃς δοκιμάσει δηλαδή!

Ο κ. Ντ' Εσκαντέλ κυττάζει τὸν κ. Φερούτιο μ' ένα βλέμμα βαθειά ειρωνικό σκεπτόμενος τις ἀπειρες φορές που είχε τὴν εὐτυχία να βοηθήσῃ τὴν κ. Φερούτιο στὸ ντύσιμό της)

Η κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- Ξέρετε ή περιέργεια είναι πολύ κακὸς σύμβουλος! "Αν συμβῇ ποτέ τίποτε σ' ἐμᾶς τις δυὸ, ό άντρας μου θάχῃ ὅλη τὴν εὐθύνη! Εἶσαι ό ήθικός αὐτουργός...

Ο κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- (Χιουμορίζων). Μά με φαντάζεσαι ἐμένα σάν τὸν κ. Λαβάμπλ; Τί λές «άν συμβῇ»; Εγὼ 1436

ΚΟΥΑΡΤΕΤΤΑ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ξέρω πολύ καλά πῶς αὐτὸ συμβαίνει ταχτικά. (Μὲ τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου που λείπει να πρώτης ποιότητος εὐφυολόγημα) δηλαδή παρτόν! Συμβαίνει σέ μάς. Κατὰ λάθος συμπεριέλαβα και τὴν κ. Φερούτιο.

(Ο κ. Φερούτιο κυττάζει τὸν κ. Ντ' Εσκαντέλ μ' ένα χαιρέκακα δηκτικό, μειδίαμα, σκεπτόμενος τις ἀρκετές φορές που έφόρεσε τις πυτζάμες του όταν εκείνος έλειπε στὸ έξωτερικό).

Ο κ. Φερούτιο. -- (ἀνάβοντας τὸ ποῦρο του). Τί λέτε λοιπόν για έναν αὐριανὸ θαλάσσιο περίπατο; Η κ. Φερούτιο. -- (κυττάζοντας τὸν κ. Ντ' Εσκαντέλ). "Αν είναι για τὸ πρώι ναί, γιατί τ' ἀπόγευμα είμαι καλεσμένη για πόκερ. "Εκτός αν προτιμάτε μεθαύριο.

Η κ. Ντ' Εσκαντέλ. -- (κυττάζοντας τὸν κ. Φερούτιο). Δυστυχῶς μεθαύριο δέν μπορῶ ἐγὼ. "Εχω μιὰ πρόσκληση για συνεδρίαση, στὴ «Φιλανθρωπική Εταιρία» και δέν μπορῶ δυστυχῶς να λείψω.

(Και ό θαλάσσιος περίπατος ἀναβάλλεται).

ΣΚΗΝΗ 2α

Ο κ. και ή κ. Λαβάμπλ παραθέτουν φιλικὸ γεῦμα στὸν κ. και τὴν κ. Φερούτιο. Ολιγώτερη, μὰ πάντως ἀρκετὴ έντιμιτέ).

Ο κ. Λαβάμπλ. -- Τους βλέπετε τους Ντ' Εσκαντέλ; Εἶχαμε μάθει πῶς πρόκειται να χωρίσουν, γιατί ό κ. Ντ' Εσκαντέλ ἀπεφάσισε, λείπει να πληροφορηθῇ πῶς τὰ φλέρτ της κυρίας του είναι ἐξαιρετικά... «κομπλέ»!

Ο κ. Φερούτιο. Κομπλέ; Ωραῖος χαρακτηρισμός! Μά δέν τὸ πιστεύω πῶς ό κ. Ντ' Εσκαντέλ, θά θέλῃ να πληροφορηθῇ τίποτε σχετικό.

Ο κ. Λαβάμπλ. (Κυττάζοντας τὸν κ. Φερούτιο και έχοντας ὑπ' ὄψιν του τις ιδιαίτερες ὑποθέσεις της κ. Φερούτιο) -- Αυτό συμβαίνει σέ πολλούς.

Φερούτιο. -- Α, ὅχι δά! Οί περισσότεροι ξέρουν πολύ καλά.

Η κ. Λαβάμπλ. -- (Ποῦ μπαίνει στὸ νῆμα). Οί πιὸ δυστυχῆς είναι ὅσοι δέν τὰ ξέρουν πραγματικῶς. Και καλά για τὴ σύζυγο, αλλά και για τὴν έρωμένη! Φαντασθῇτε τώρα, να είχε ή κ. Ντ' Εσκαντέλ έναν έραστή κι' αὐτὸς ν' ἀγνοοῦσε πῶς έχει έρωτευθῇ με τὸ σωφέρ της

Ο κ. Φερούτιο. -- (ἀναπηδᾷ στὴν καρέκλα του). "Οχι δά. Μὲ τὸ σωφέρ της;

Η κ. Λαβάμπλ. -- Ναι, γιατί ταραξέσθαι σάν, πανί, συνέρχεται.

Ο κ. Φερούτιο. -- (κάτωχρος ἀπίστευτο!)

Η κ. Φερούτιο. -- (Ποῦ καταλαβαίνει τὴν ταραχή του). Μήπως... θέλεις λίγο νερὸ ἀγάπη μου;

Η κ. Λαβάμπλ. -- (συνεχίζει ἀτάραχη). Οί γυναίκες ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὸ σύζυγο τὰ ξέρουν ὅλα πάντα. Καί... (κυττάζοντας σημαντικά τὴν κ. Φερούτιο) τὸν πληρώνουν συνήθως με τὸ ίδιο νόμισμα. "Εκεῖ που πέφτουν έξω είναι στὸν έραστή. Σκέπτομαι λόγου χάρι τὴν κ. Γκουινά πῶς θά γίνῃ όταν μάθῃ πῶς ό Ντ' Εσκαντέλ έχει σχέσεις με τὴν Πέππι Γκέρλι τὴ γνωστὴ σουμπρέττα της "Οπερέττας!

Η κ. Φερούτιο. -- (κιτρινίζει ἀλλὰ συγκρατεῖται έντελῶς) Μπα; Ο Ντ' Εσκαντέλ έχει τὴν Πέππι; "Εγὼ ένόμιζα πῶς είναι έρωτευμένος με... τὴν κ. Γκουινά.

Η κ. Λαβάμπλ. -- (ειρωνικώτερα ἀπὸ πάντα). "Ωστε ξέρατε πῶς ό Ντ' Εσκαντέλ είχε σχέσεις με τὴν κ. Γκουινά;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ο κ. και ή κ. Φερούτιο στὸ αὐτοκίνητο)

"Εκεῖνος. -- Φρικτοί άνθρωποι αὐτοί οί Λαβάμπλ. Μοῦ χάλασαν ὅλο μου τὸ κέφι. Στοιχηματίζω πῶς ὅτι ἔλεγα για τους Ντ' Εσκαντέλ, θά τὸ λένε και για μάς.

Η κ. Λαβάμπλ. -- Διόλου ἀπίθανο... "Απὸ τέτοιους ἀνθρώπους τί περιμένεις;

Σ. ΓΚΟΜΕΖ ΠΑΝΘΕΟΝ

Γνωριστήκαμε, στὴ βεράντα τοῦ «Νορμαντῦ». Ήταν μιὰ κομψή κι' ἀληθινὰ χαριτωμένη γυναίκα, που τὴν παρακολουθοῦσα κάθε πρωτὶ ξαπλωμένη σὲ μιὰ «σαιζλόγκ» με μόνη συντροφιά τὸ σκυλάκι της, να περνᾷ ἐκεῖ ὥρες ὁλόκληρες χωρὶς να ἐπιτρέπῃ στὸ βλέμμα της να φύγῃ απ' τις σελίδες τοῦ βιβλίου. Μελαγχολικὴ δέν ἦταν διόλου.

Ήταν μάλλον ἡσυχὴ περίεργα ἡσυχῃ, ἀν ξέρινε κανεῖς αὐτὴ της τὴν ἀδιάφορη γαλήνη, σχετικὰ με τὸ πικάντικο ἐξωτερικό της. Ήξερα πῶς τὴ λένε Μάγδα Μπροῦνο, κι' ὅτι ἦταν παντρεμένη. Τὸ πρώτο τὸ πληροφορηθῆκα απ' τὸ «καίτρ» -- που μάλιστα συνώδευσε τὴν πληροφορία του και μ' ένα ἡλίθιο πονηρὸ χαμόγελο. Τὸ δεύτερο απ' τὴ βέρα που φοροῦσε.

Βρισκόμουν στὴ Νταβίλλ για ν' ἀναπαυθῶ, κι' ἡ ξακουσμένη πλάζ, με τ' ἀπειρα παρτέρια τῶν λουλουδιῶν και τὴν ἐκθαμβωτικὴ λάμψη τοῦ χρυσαφιοῦ, δέ με συγκινούσε. "Ο περίπατος, τὸ τέννις, τὸ γκολφ, τὸ καζίνο, ἡ πλάζ, Ποτινιέρ, τὰ Πομπηινά λουτρά, ὅλα γεμάτα ἀπὸ ζωή, δέ με τραβοῦσαν καθόλου. Περνοῦσα και γὼ τις ὥρες μου στὴ βεράντα τοῦ «Νορμαντῦ» ἀκριβῶς ὅπως και ή κυρία Μάγδα Μπροῦνο: Διαβάζοντας.

Ενα πρωτὶ τὴς ἀναφα τὸ τσιγάρο. Τ' ἀπόγευμα τὴ χαίρετσα και τὴς δάνεισα τὸ «Βι Παριζιέν». Τ' ἄλλο πρωτὶ, ἡ «σαιζ - λόγκ» μου τοποθετήθηκε κοντὰ στὴ «σαιζ - λόγκ» της κ. Μάγδας Μπροῦνο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐγενικὴ της πρόσκληση.

Σὰς γνωρίζω! μοῦ εἶπε τότε ἐκείνη ἡσυχᾷ. "Εμεινα κατάπληκτος. Ήμουνά έντελῶς βέβαιος πῶς δέν τὴν εἶχα ξαναδῇ ποτέ. "Αν τὴν εἶχα ξαναδῇ θά τὴ θυμώμουνα. Χωρὶς τὴν πρόθεση να τὴς κάνω κοπλιμένο, τὴς τὸ εἶπα γεμάτος εὐκρίνεια, Χαμοκαί πρόσθεσε.

Θά σὰς θυμίσω ἀμέσως πού ἔχουμε συναντηθῇ! Κι' ἄρχισε να σκαλίζει μεγαλοφῶνως τις ἀναμνήσεις της, χωρὶς να κομπιάζῃ πουμενά: Στὸ Μπιαρρίτζ, πέρουι, μπροστά σ' ένα περίπτερο, που ποῦλοῦσε πλάκες γραμμοφῶνων και τις ὑπέγραφε ἰδιοχείρως ἡ Μιστεγκκέ.

Ήταν μαζί μου μιὰ ξανθὴ κυρία που μούκανε μάλιστα και σκηνή γιατί γύρισα να κυτᾶξω κι' ἄλλου ἐκτός... ἀπ' τὰ μάτια της. Θᾶχε φαίνεται τὴν ἀπαίτηση να τὰ κυττάζω διαρκῶς.

Υστερα, μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες, σ' ένα απ' τὰ μυριόφωτα πολυτελῆ ρεστοράν της Βουδαπέστης, τὰ πνιγμένα μέσα σὲ κήπους ἀπὸ λουλούδια και σὲ ἤχους ἀπὸ τσιγγάνικη ὀρχήστρα.

Ήταν πάλι μαζί μου ή ζηλότυπη ξανθὴ κυρία. "Αλήθεια τί ἔγινε τώρα;

Τὴς ἀπάντησα ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα, που μού χρειάστηκαν για να συνέλθω. Θυμώμουν πολύ καλά και τὴ σκηνὴ τοῦ περιπτέρου στὸ Μπιαρρίτζ, και τὸ ρεστοράν της Βουδαπέστης. Κι' ἡ ξανθὴ κυρία είναι ή Γκραίτχεν, ή δυστυχισμένη μικρούλα Γκραίτχεν που τόσο με εἶχε ἀγαπήσει...

Η ξανθὴ κυρία βρίσκεται τώρα στὸ Νταβός, τὴς εἶπα.

Α! "Εκανε με λυπη.

Κι' ἀμέσως:

Γιατί δέν μέναιτε και σεις κοντὰ της;

Δέν ἀπάντησα, κι' ή σιωπὴ μου ἦταν φαίνεται πολύ εὐγλωττὴ για να φανερῶσῃ τὴν ἐνοχὴ μου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Τὴν ἐγκαταλείψατε; Μοῦ εἶπε. Φυσικό. "Ετσι γίνεται πάντα. Καὶ κείνη φαίνονταν να σὰς ἀγαπᾷ πολύ...

Πραγματικῶς... Ψιθύρισα ἡλίθια, ἀφίνοντας τὸ βλέμμα μου να πλανηθῇ με μιὰ ἀναιδέστατη ἡδυπάθεια ἀπάνω στίς ἀσφorges γραμμές τοῦ κορμιῦ της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΣΤΗ ΝΤΩΒΙΑ

--Εἴσατε Δὸν-Ζουάν; Μὲ ρώτησε «ἀ-προπό», κυττάζοντάς με ὅπως θά κύτταξε κανεῖς έναν ἀκίνδυνο ἀντίπαλο.

Εἶμαι ένας ἀποτυχημένος ἱτῆς ἀπάντησα, δίνοντας στὴ φωνή μου ένα θλιβερὸ τόνο.

Στὸν Έρωτα; μοῦ ψιθύρισε πειρακτικά.

Και στὴ ζωὴ της ἀπάντησα σοβαρά.

Τ' ἄλλο πρωτὶ ή κουβέντα μας ἦταν ἀδιάφορη. Μιλῆσαμε για τὴν ἀρχιτεκτονικὴ της Νταβίλλ, για τις κυκλοφοριακές ἐπιτυχίες, που εἶχαν δυὸ - τρεῖς συγγραφείς, ἀκόμη και για τις ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Για Κείνην, οὔτε λέξη. "Απόφευγε με ἐπιμέλεια να μιλήσῃ για τὸν ἑαυτὸ της. Φάγαμε τὸ μεσημέρι μαζί κι' αἰσθανόμενι να με βαραινῶν ὅλα τὰ βλέμματα της τραπεζαρίας. Σὲ μιὰ στιγμή, σήκωσε τὸ κεφαλάκι της ἀπὸτομα και τὰ μάτια της πήραν μιὰ ἔκφραση παιδικῆς πονηράδας.

Αλήθεια, με ρώτησε, πῶς δέν με ἐπροσέξατε σεις ποτέ, ἐνῶ ἐγὼ σὰς πρόσεξα;

Αναγκάστηκα να πῶ ένα ψέμμα.

Εἴσατε βέβαιη γι' αὐτό; Τὴ ρώτησα.

Κάνετε πολὺ ἀδέξιο κόρτε! Ήταν ή ἀπάντησή της.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο με πείραζε διαρκῶς κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἀναγκάστηκα να ὁμολογήσω στὸν ἑαυτὸ μου πῶς ή γυναίκα αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ μ' ἄφινε ἀδιάφορο. Εὔρισκα ὡς τόσο πῶς ἔπαιζα με τὴ φωτιά. Η στάση της μούδειχνε καθαρά πόσο ἦταν δύσκολο να προχωρήσω τις σχέσεις μας ἀπ' τὸ σημείο που εἶχαν φτάσει. Σκέφτηκα ὁλόκληρη νύχτα κι' ἀποφάσισα να τὴ συγκινήσω, δίνοντάς της τὴ φιλία μου και τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Τὸ ἐπόμενο πρωτὶ τὴ διάβασα ένα ἀληθινὰ συγκινητικό γραμματάκι της Γκραίτχεν. Μόλις τελείωσα, μού τ' ἄρπαξε, τῶσχισε και τὸ πέταξε στὴ θάλασσα.

Εμεινα ἀκίνητος, σάν ἀπολιθωμένος. Μ' ὅφισε μονάχο στὴ βεράντα κι' ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της.

Τὸ μεσημέρι δέν κατέβηκε στὴν τραπεζαρία. Τ' ἀπόγευμα, τὸ βράδυ, δέ φάνηκε ποθενά.

Τὸ πρωτὶ της ἔστειλα τὸ μπλιέττο μου με τις τυπικές λέξεις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῶ δέν εἶχα κανένα σκοπὸ να φύγω. Κατέβηκε ἀμέσως. Φεύγατε; μ' ἐρώτησε. Πότε;

Ίσως ἀπόψε... Πᾶω για τὸ Νταβός, τὴς εἶπα.

Μὲ κύτταξε περίεργα και, σκύβοντας πολὺ κοντὰ μου, μού ψιθύρισε σιγᾷ, ἐνῶ δέ βρισκόταν κανεῖς ἄλλος στὴ βεράντα: «Μὴ βιάζεσθε».

Πέρασαμε τὴν ἡμέρα ὁλόκληρη μαζί και τὸ βράδυ ἀργά, τὴ συνώδευσα ὅπως πάντα στὴν πόρτα της κάμαράς της. Στὸ μεγάλο μακρὸ διάδρομο δέν ἦταν κανεῖς... Τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου και πλησίασα τὰ χεῖλή μου στὰ δικά της. Τραβήχτηκε ἀπὸτομα.

Παρτόν... Ψιθύρισα σαστισμένος. Μὲ κύτταξε ειρωνικά, ἔσβυσε τὸ φῶς και ψιθύρισε. "Υπῆρχε φόβος να μάς δοῦν! Τὸ καινούριο αὐτὸ πάθημα με θορύβησε τόσο, που χάσα τὸ κέφι μου. Δέν τολμοῦσα τώρα να τὴ φιλήσω, "Α-ἔαφνα ἐνοίωσα τὰ χεῖλή της, ὕγρα, θερμά, να κολλοῦν στὸ στόμα μου και να με μεθᾶνε... Κατέβηκε νευριασμένος ὅσο ποτέ. "Ολη νύχτα δέν ἐκλεισα μάτι. Κατὰ τις δέκα με ἔπληνσε ή καμαριέρα μ' ένα μπλιέττο. Ήταν ἀπὸ Κείνην. "Εἶδὸν ἀπ' τὸ τυπικὸ «P.P.C.» ἔγραφε: «Σὰς φανταζόμουν τολμηρότερο. Φεύγω για τὴν "Οστάνδη-Τὴν ἰδια μέρα ἔφευγα για τὸ Νταβός, με τὴν καρδιά σφιγμένη, γεμάτος τύψεις.

ΑΜΕΛΙΑ ΒΡΑΤΙΑΝΟ

1437

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΣΤΟΝ ΑΙΜ. ΖΟΛΑ ΤΗ: "ΝΑΝΑ", ΜΠΛΑΝΣ ΝΤ' ΑΝΤΙΝΥ

Δε χωράει καμιά αμφιβολία: η Μπλάνς ντ' Αντινύ είναι αθάνατη. Ποιά άλλη γυναίκα, όπως αυτή, μιά τέτοια τύχη; Νά εμπνεύσει σ' ένα μυθιστοριογράφο, σαν τον Ζολά, μιά ήρωίδα σαν τη Νανά; Ποιος μπορεί να ξεχάσει τη Νανά;

Η Μπλάνς ντ' Αντινύ, ήταν μιά μικρή χωριατοπούλα από το Μιζιέρ. Μέσα σε δέκα χρόνια, όμως, κατάφερε να γίνει μιά από τις πιο γνωστές και μεγάλες εταίρες του Παρισιού και σε μιά εποχή, όπου ανθοούσαν τὰ κάλλη τῶσων άλλων γυναικῶν! Τό πραγματικό όνομα τῆς ντ' Αντινύ ἦταν, Μαρία-Ερνεστίνη Αντινύ. Όταν ὅμως βγήκε στό θέατρο, τήν ἔλεναν ὅλοι Μπλάνς (Λευκή) γιά τή γαλατένια ἀσπράδα τοῦ λαιμοῦ τῆς. Καί ἀπό τότε τῆς ἔμεινε τὸ Μπλάνς. Ἡ Μαρία-Ερνεστίνη Αντινύ, λοιπόν, ἐγεννήθηκε στίς 9 Μαΐου τοῦ 1840. Στά παιδικά τῆς χρόνια ἔβασκε τίς ἀγελάδες τοῦ πατέρα τῆς. Καί θά ἐξακολουθοῦσε νά μένει στό χωριό τῆς, ἀσημη καί φτωχή, ἂν ἕνα πρωτὶ ὁ πατέρας τῆς δὲν ἄφινε τίς ἀγελάδες τοῦ, γιά νά ρθῇ στό Παρίσι, ὅπου τὸν ἐτραβοῦσαν τὰ φιλόδοξα ὄνειρά τοῦ.

—Περίμενε λίγον καιρό, εἶπε στήν κόρη τοῦ, κι' ἂν δῶ, πῶς ἡ δουλειά μου πάει καλά, τότε ἔρχομαι καί σέ πέρνω.

Πραγματικά, λίγον καιρὸν ἀργότερα, ὁ πατέρας τῆς Μπλάνς γύρισε στό χωριό καί πήρε μαζί τοῦ τὴν κόρη τοῦ, πού στό μεταξύ ἄρχισε νά φανερῶν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημάδια μιᾶς θερμῆς ὁμορφιάς.

Μόλις ἡ δροσερὴ χωριατοπούλα, πού ἦταν ὅμως ἀρκετὰ πονηρὴ γιά τὴν ἡλικία τῆς, ἀντίκρουσε τὸ Παρίσι ν' ἀπλω-νεται γύρω τῆς μεγαλόπρεπο, ἀτελείωτο καί βοερό, εἶπε στὸν πατέρα τῆς, θαρρετά καί ἀποφασιστικά:

—Πατέρα, καί ἂν ἀκόμη ἡ τύχη δὲν βελήσῃ νά σέ δια-φεντέψῃ, ἐγὼ δὲ θά ξαναγυρίσω ποτὲ στό χωριό!

—Ἡ τύχη θά μᾶς βοηθήσῃ καί τοὺς δύο μας, τῆς ἀπο-κρίθηκε ὁ πατέρας τῆς.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἡ Μπλάνς ἔμπαινε πωλήτρια σ' ἕνα ψιλικαντζίδικο τῆς ὁδοῦ Μπάκ. Ἐκεῖ ἄρχισε νά στολίζεται καί νά κάνῃ τὴν ὁμορφιά τῆς πρὶ ὅχι τῆς καὶ σκερτοζι-κη. Κι' ἔφθασαν δυό-τρεῖς ἡμέρες, γιά ν' ἀπο-κτήσῃ τὸ ψιλικαντζίδικο πελάτες: νέους, γέροντες καί παιδιὰ, πού ἔτρεχαν γιά νά ἀκούσουν μιά γλυκεῖα κουβέντα ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς, ἢ νά δεχθοῦν ἕνα τσαχπίνικο γέλιο. Ὁ κα-ταστηματοῦχος ὅμως δὲν ἐστάθηκε τυχερός. Ἐνας φοιτητῆς κατάφερε καί ξεμυάλισε τὴν πανέμορ-φη Μπλάνς καί τὴν ἐγκα-τέστησε σ' ἕνα πλούσιο διαμέρισμα, μὲ τὰ χρή-ματα μιᾶς ἡλικιωμένης ἐ-ρωμένης τοῦ, πού ζετρελ-λαινόνταν γι' αὐτόν. Ἦ-ταν ἀληθινὰ ὁραῖο παιδί ὁ φοιτητῆς. Σῶμα ἀγαλ-ματένιο. Μάτια ὀλόμαυ-ρα, ἔξυπνα, καί χεῖλη πού ἤξεραν νά λένε τὰ πιὸ τρυφερά μὰ καί τὰ πιὸ θερμὰ ἐρωτικά γλυκόλο-γα. Γι' αὐτὸ κατάφερε νά ξεμυάλισῃ τόσο εὐκο-λα τὴν τσαχπίνια Μπλάνς.

—Ἀντίο φτωχὴ ζωὴ! εἶπεν ἡ Μπλάνς βγαίνον-τας ἀπὸ τὸ ψιλικαντζίδι-

κο, στηριγμένη μὲ νάξι στό μπράτσο τοῦ φοιτητῆ.

Στό πλούσιο διαμέρισμα, ὅμως, πού τὴν ἐγκατέστησεν ὁ φοιτητῆς, ἐγνωρίσθηκε μὲ ὡραίους ἀξιωματικούς τῆς αὐ-τοκρατορικῆς φρουρᾶς, πού τὴν ἔβλεπαν συχνὰ στό παρά-θυρο νὰ στριφογυρίζῃ στό χέρι τῆς ἕνα λουλουδι καί νά τὸ φέρῃ ἔπειτα μὲ νάξι στό κατάλευκο στήθος τῆς.... Ὁ καιρὸς τῶν ρωμαντικῶν ἐρώτων εἶχε περάσει. Δὲν ὑπῆρ-χαν πιά νέοι, πού νά λατρεύουν μὲ πάθος τίς φθισικὲς κυ-ρίες μὲ τίς καμέλλιες!.. Ὅλοι ἤθελαν σφιγνῆλὰ καί γεμά-τα ἀπὸ ὑγεία κορίτσια!..

Αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐραστὴς τῆς Μπλάνς, ἦταν ἕνας παρά-ξενος τύπος! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πού ἔμαθε ὅτι ἡ ἀγαπημένη τοῦ εἶχε σχέσεις μὲ ἄλλους καί παρεβίαζε μέσα στὴν φω-λίτσα τοῦς, τὴν ἐρωτικὴ πίστη, ἄρχισε νά ὑπερφηανεύε-ται καί νά λέῃ ὅτι ἦταν τόσο ὁμορφὴ ἢ ἐρωμένη τοῦ, ὥστε τὴν ἐλαχταροῦσαν πολλοὶ ἄνδρες!.. Ἔτσι ἡ σκερτοζία Μπλάνς, πού ὁ ἐρωτικὸς πόθος καί ἡ λαχτάρα γιά νέες κα-τακτήσεις συντάραζαν τὸ νεανικὸ καί γεμάτο σφρίγος κορμὶ τῆς, βρέθηκε μέσα σὲ λίγον καιρὸ ἐρωτευμένη μὲ ἕνα σωρὸ ἄνδρες.

Κάθε φορὰ, πού σκύβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔδειχνε τὸν κατάλευκο λαιμὸ τῆς, εὕρισκε κι' ἕναν νέον ἐραστὴ τοῦ γούστου τῆς. Ἐνας διαβάτης ἐπενοῦσε ξένοιαστος. Ἡ Μπλάνς τὸν ἐκύτταζε, καί μόλις ἔβλεπε πῶς θά μπο-ροῦσε νά τῆς χαρίσῃ τὸν ἔρωτα, τοῦ ἱετοῦσε τὸ λουλου-δάκι, πού ἐκρατοῦσε πάντα στό χέρι τῆς. Κι' ἐκεῖνος ἐκ-στατικὸς, μπροστὰ στό λουλουδι αὐτὸ τῆς ἀκολασίας, ἔ-τρεχε νά τὸ σηκώσῃ, εὐλογώντας τὴν τύχη τοῦ. Τὸ αἶμα τῆς ρωμαλέας χωρικῆς τοῦ Μιζιέρ, ἐκυλοῦσεν ὀρμητικὰ στίς φλέβες τῆς Μπλάνς. Δὲν ἔμοιαζε μολταῦτα καθόλου γιά χωρικὴ ἢ Μπλάνς. Μέσα σὲ λίγον καιρό, πού ἔμεινε στό Παρίσι, εἶχεν ἀποκτήσῃ μιά τέτοια φινέτσα καί χάρι, πού ξεπερνοῦσε τὴν καλύτερὴ Παρισινή!..

Τὸ ντεμποῦτο τῆς στό θέατρο, τὸ ἔκαμεν ἡ Μπλάνς ἕνα βράδυ σ' ἕνα παλκοσένικο τοῦ Σαί-ν-Μαρτέν. Θερμὰ, τρελλὰ χειροκροτήματα ὑποδέ-χθηκαν τὴν ἐμφάνισή τῆς στή σκηνή. Κι' ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ θρίαμβός τῆς. Ἦταν δεκαοκτὼ χρονῶν τότε. Τὸ σῶμα τῆς ἦταν σὰν σῶμα κούκλας. Καί τὰ μάτια τῆς ἐπετοῦσαν φλόγες. Ἐκεῖ στό παλκο-σένικο τοῦ Σαί-ν-Μαρτέν τὴν συνάντησεν ὁ ζωγρά-φος Ρωκντῦ καί τὴν παρακάλεσε, γονατιστὸς στὰ πόδια τῆς, νά ποζάρῃ γιά τὸν περίφημο πίνακά τοῦ ἢ «Μετανοοῦσα Μαγ-δαληνή». Ὁποῖος ἐπισκέ-πτεται σήμερὰ τὸ Μου-σεῖο τῆς Νάντης, μπορεῖ νά θαυμάσῃ ὀλόγυμνο τὸ σῶμα τῆς Μπλάνς ντ' Αντινύ, στὸν πίνακα τοῦ Μπωντῦ.

Ὅταν ἡ Μπλάνς ἔγινε δεκαεννέα χρονῶν ἦταν πιά βασίλισσα τοῦ Παρι-σιού. Ἐνας μεγάλος δού-κας ρώσος ἦταν τότε ὁ ἐραστὴς τῆς καρδιάς τῆς. Ὁ τι ἤθελεν ἡ Μπλάνς, ἐ-κεῖνος τὸ ἐκτελοῦσε περ-θῆνια καί ὑποτακτικά. Κι'

ἂν ἀκόμητοῦ ζητοῦσε τὸ φεγγάρι, ὁ δούκας θά τῆς ἐπρότεινε νά τοῦ δώσῃ λίγες ἡμέ-ρες καιρὸ γιά νά πάῃ νά τῆς τὸ φέρῃ....

Ἐνα πρωτὶ ἡ Μλάνς ἔφευγε μαζί μὲ τὸ ρώσσο δούκα γιά τὴ Ρωσία. Ἐ-φθασαν στὴ Μόσχα. Ἡ Μπλάνς θά ἔπαιζε στό μεγάλο γαλλικὸ θέατρο. Ἐκεῖ τὴν ἐ-γέμισαν μὲ μπίζου οἱ θαυμασταὶ τῆς. Διη-οῦνται μάλιστα ὅτι ἡ τσαρίνα, βλέποντας στό λαιμὸ τῆς ὁμορ-φῆς Μπλάνς ἕνα κολ-λιε πρὶ βαρύτιμο ἀπὸ τὸ δικὸ τῆς, ἐθύμωσε

καί ζήτησε ἀπὸ τὸν τσάρο νά κρεμάσῃ αὐτὴ τὴν ἀναιδῆ καμποτίνια. Ὁ τσάρος ὅμως σήκωσε τίς πλάτες τοῦ καί ἐ-ξακολούθησε νά ρίχνῃ ἐρωτικὲς ματιές πάνω στὴ σκηνή πού χόρευεν ἡ ὁμορφὴ Μπλάνς....

Ὅταν ἡ Μπλάνς ξαναγύρισε στό Παρίσι, οἱ Παρισινοὶ τὴν ὑποδέχθηκαν μὲ ντελίριο. Κι' ἦταν τόσοσ ὁ ἐνθουσια-σμός των, ὥστε τῆς συχωροῦ-ραν τὴν μακρὰ ἀπουσία τῆς.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.

Σὲ μερικὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἡ σοκολάτα χρησιμοποιεῖ-ται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς συνηθισμέ-νο μέσο συναλλαγῆς. Στά μέρη ἐπί-σης ἐκεῖνα χρησιμοποιοῦνται γιά νο-μίσματα οἱ καρυδες καί τ' αὐγά.

Ὁ ἐξερευνητὴς Πρεσκὼτ, λέγει ὅτι, τὰ νομίσματα στοῦς Ἀτζαίκους καί στίς συγγενικὲς φυλές εἶναι μικρὰ σακ-κούλια γεμάτα σοκολατάκια.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα πρὶν καθιε-ρωθῇ ὁ τύπος τῶν νομισμάτων, οἱ σοῦ-βλες καί οἱ πάσσαλοι ἀπὸ σίδερο καί χαλκὸ ἐχρησιμοποιοῦντο γιά νομίσμα-τα. Ἐνῶ σ' ὠρισμένα μέρη τῶν Ἰνδι-ῶν καί τῆς Ἀφρικῆς, μερικὰ εἶδη ὀ-στράκων τὰ μεταχειρίζονται γιά νομί-σματα. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Φετζιαν, μεταχειρίζονται γιά νομίσματα τὰ δόν-τια τῆς φάλαινας ἐνῶ οἱ ἰθαγενεῖς πάλι τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεα-νοῦ ἔχουν γιά νομίσματα κόκκινα φτερά πουλιῶν.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀβυσσινίας τὸ κυκλοφοροῦν νόμισμα εἶναι τὸ...ἀλάτι. Στὸ Ἰνδιστάν τὸ τσάι, καί στὴ Κίνα τὸ μετάξι καί στοὺς Κάφρους καί τοὺς Ζουλοῦ τὰ.. γουρουνάκια!

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ... ΜΙΑ ΓΑΤΑ

Στὸ Παρίσι, μιά γάτα, πού ἀκούει σὸ ὄνομα Μπίς, εἶναι κάτοχος μιᾶς περιουσίας ἀπὸ 10.000 γαλλικὰ φράγ-γα. Τὴν περιουσία αὐτὴ τῆς τὴν κληρο-

ἦλθεν ἔπειτα ὁ γαλ-λογερμανικὸς πόλε-μος καί—παράξενο—ἡ Μπλάνς ἄφισε τοὺς ἐραστὲς τῆς, ἔεχασε τὰ μπίζου τῆς καί με-τέβαλε τὸ ιδιόκτητο μέγαρό τῆς, στὴ λεω-φόρο Φρίντλαν, σὲ νο-σοκομεῖο.

Μόλις ὅμως ἡ εἰ-ρήνη ὑπογράφηκε, ἡ Μπλάνς ξαναδόθηκε μὲ λαχτάρα στὴν ἀ-κολασία... Καί στίς 28 Ἰουνίου τοῦ 1874, σὲ ἡλικία 34 χρονῶν, ἐ-νῶ ἡ ὁμορφιά τῆς ἀνθοῦσεν ἀκόμη, πα-ρέδωσε τὴν ἀμαρτα-λὴ ψυχὴ τῆς ἀνάμε-σα στοὺς ἐραστὲς

τῆς, πού ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητοι μέσα σὸ ἴδιο ἐκεῖνο δωμάτιο, σὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει τρελλές, δέξαστες στιγμές στὴν ἀγκαλιά τῆς Μπλάνς, τῆς ἀθάνατης Νάνας τοῦ Ζολά, τῆς ὡραίας γυναικας, πού τόσο ἔντονα ἔζησε σὸ λίγο τῆς ζωῆς τῆς διάστημα, καί πού ἔγινε ἀφορμὴ ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς δόξας τοῦ ἀθάνατου συγγραφέα, τῆς γυναικας, πού γνώρισε τὴ δόξα καί τὸν ἔρωτα ὅσο καμμιὰ ἄλλη ὁμόφυλός τῆς.

LEON TREICH

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

δότησε ἡ κυρία τῆς, ἡ μαντάμ Σε-λέβρ.

Τὸ ποσὸ αὐτὸ εἶναι κατατεθειμένο σὲ μιά τράπεζα γιά λογαριασμὸ τῆς τυχερῆς γάτας, ἡ ὁποία ἔχει τὸ δι-καίωμα νά τὸ ἀποσύρῃ ὅποτε θελή-σῃ. Κι' ἐπειδὴ, φυσικά, τὸ τετράποδο αὐτὸ μυρίζεται μόνον ποντικούς καί ὄχι οὐρανοκατέβαστες κληρονομίες, τὰ 10.000 φράγκα παραμένουν ἀκόμα ἀ-θικτα.

Ἐννοεῖται ὅτι στὴν περίπτωσι αὐ-τὴ ὑπάρχει κάποια σχετικὴ πρόνοια. Ὁ Γαλλικὸς λ.χ. νόμος ὁρίζει ὅτι ὁ κληροδότης δὲν μπορεῖ νά κληροδο-τήσῃ τὴν περιουσία τοῦ σὲ ζῶο καί εὐθείαν. Ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτὸ τὸ λόγο αὐτὴ τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας τῆς γάτας τὴν ἔχουν τὰ σχολικὰ συμ-βούλια τῆς περιφέρειας, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως, μὲ τοὺς τόκους πού ἀποφέρει αὐτὸ τὸ ποσὸ, ἡ δικαιούχος γάτα συν-τηρεῖται καί διαγεί μιά ζωὴ αξιοπρε-πῆ. Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν ἔξομε ἀ-κόμα, εἶναι ἂν ὁ τυχὸν κάτοχος τοῦ γάτου, πού θά νυμφευθῇ τὴν πολυέφερνο γάτα, θά διεκδικήσῃ τὴν περιουσία τῆς ὑπὸ τύπον προικός.

ΜΑΤΙΑ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΑ

Τὴν πιὸ ἰσχυρὴ δρασὴ ἀπ' ὅλα τὰ ὄν-τα τὴν ἔχουν τὰ γεράκια. Ἡ ἐξαιρετι-κὴ δύναμις τῆς δράσεώς τους, λέγει ὁ δόκτωρ Γιάρελ, εἶναι καταπληκτικὴ. Ἐπειδὴ πετοῦν στὰ ὀψηλότερα στρώ-ματα τῆς ἀτμοσφαιρας, τὰ μάτια τοὺς ἔχουν ἀποκτήσῃ τὴ δύναμη νά διακρί-νουν κάθε ἀντικείμενο πού βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Ἀόρατα ἀπὸ

τὸν ἄνθρωπο, στὰ ὕψη ἐκεῖνα, βλέπουν τὸ θῶμα τοῦς, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου πρό-κειται νά ἐφορμήσουν καί μποροῦν νά ἐπιπέσουν κατ' ἐπάνω τοῦ μὲ καταπλη-κτικὴ ταχύτητα.

Ἐχεῖ ἐξακριβωθῇ ὅτι, ἕνα γεράκι μπορεῖ νά διακρίνῃ πάνω στὴ γῆ ἕνα ποντίκι ἀπὸ ἕνα ὕψος πού γιά τὸν ἄν-θρωπο εἶναι φανταστικό.

Μερικοὶ εἰδικοί ἔχουν τὴ γνώμη, ὅτι τὰ μάτια αὐτῶν τῶν πουλιῶν ἔχουν κάποια τηλεσκοπικὴ διαρρύθμισι γιά νά βλέπουν ἀπὸ τόσο μακριὰ.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

—Τὸ μεγαλειότερο τυπογραφεῖο τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Ἑθνικὸ Τυπογραφεῖο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀποτελεῖ-ται ἀπὸ 174 τυπογραφικὲς μηχανές καί πιεστήρια.

Τὸ Βατικανὸ ἐπίσης ἔχει ἕνα τυπο-γραφεῖο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀπὸ τὰ πλου-σιώτερά σ' ὅλον τὸ κόσμo.

Τὸ 1826 ἐβγαλε τὸ πρῶτο τοῦ ἐντυπο κι' ἔπαιτα ἀπὸ ἕνα χρόνo εἶχε στὴ κα-τοχή τοῦ τὰ στοιχεῖα εἴκοσι τριῶν γλωσσῶν.

Τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀ-ξιόλογα τυπογραφικὰ καταστήματα τοῦ κόσμου. Τis πρῶτες ὕλ-ες, δηλ. τὴ τὸ χαρτί καί τὸ μέλανι, τὸ μέταλλο, τὰ βιομηχανοποιεῖ μεσ' τὸ τυπογραφικὸ συγκρότημα τῶν ἐργοστασίων τοῦ, κι' ὁ πλοῦτος τῶν στοιχείων του περιλαμ-βάνει 150 διάφορες γλώσσες.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΧΟΝΟΛΟΥΛΟΥ

Το μεγάλο ατμόπλοιο «Κολόμβος», της εταιρείας του Ειρηνικού ωκεανού, έκανε το συνειθισμένο του ταξίδι από τον Άγιο Φραγκίσκο, στη Χονολουλού. Ήταν νύχτα. Στο σαλόνι επικρατούσε ευσθυμία και καλωσύνη. Άσχημος θόρυβος μουσικής μιας τζάζ μπάντ, έρχονταν από τις ανοιχτές πόρτες στ' ατύπια του Τζών Ηθ, που περπατούσε στο κατάστρωμα. Ο γνωστός εκατομμυριούχος κι' άθλητής απόφευγε τον κόσμο. Κάπνιζε ένα σιγαρέττο και συλλογίζονταν την άγνωστη ωραία κυρία, που με την ασυνείδητη χάρη της και με κάτι που την περιέβαλε, σαν μυστήριο, του έκίνησε ζωηρή την προσοχή, από την πρώτη μέρα του ταξιδιού.

Ο Τζών Ηθ είχε περίεργα συναισθήματα. Αν και προσπαθούσε να μη σκέπτεται αυτή τη γυναίκα, ένιωθε ότι την είχε έρωτευθει. Όπως δήποτε, μόλις έβλεπε τη μυστηριώδη κυρία, κοκκίνιζε και σάσιζε, σαν μαθητής γυμνασίου. Πρώτη φορά στη ζωή του βρισκόνταν σ' αυτή την κατάσταση.

Επίσης του φαινόταν, ότι δεν ξμεινε αδιάφορη ή άγνωστη στα γεμάτα θαυμασμό κι' αφοσίωση βλέμματά του. Κι' αυτό ίσα-ίσα τον έκανε δειλότερο. Δεν επιχειρούσε καν να της μιλήσει μια στιγμή. Φοβούνταν μή κάμη καμιά άνοησία.

Από τις σκέψεις του τόν έβγαλε ο ήχος μιας συνομιλίας, που είχαν δυο πρόσωπα στη γέφυρα του πλοιάρχου. Χωρίς να θέλη σταμάτησε. Μιά σταθερή, ανδρική, φωνή, έλεγε κάτι με αποφασιστικότητα. Ίκετευτικά μιλούσε μια γυναικεία φωνή. Ο Ηθ άνασκήρτησε. Ήταν η φωνή εκείνης. Πλησίασε αθόρυβα και κατάπληκτος άκουσε την ομιλία.

—Μου είναι πολύ δυσάρεστο αυτό, αλλά δεν μπορώ να κάμη διαφορετικά. Πρέπει να σάς συλλάβω. Έλαβα τηλεγραφικές οδηγίες. Υπάρχουν αδιάφευστες ύπόνοιες, ότι δολοφονήσατε το σύζυγό σας. Η ξαφνική αναχώρησή σας ένισχυε αυτές τις ύπόνοιες.

—Σας διαβεβαιώνω, ότι είμαι άθωα έντελώς. Έχω αδιάφευστες αποδείξεις.

—Αυτές μπορείτε να τις δείξετε στον άνακριτή. Έγώ έχω στα χέρια μου μονάχα το ένταλμα της συλλήψεώς σας.

—Καλά. Αφού είναι έτσι, δεν μπορώ να κάμη τίποτε. Αλλά θα σάς παρακαλέσω να μη μ' εκθέσετε! Αφίστε με, τώρα, άκόμα έλεύθερη. Όταν θα φθάση το βαπόρι, θα παραδοθώ στις άρχες. Δεν μπορώ βέβαια να σάς φύγω εδώ μέσα, στην ανοιχτή θάλασσα.

—Όσο γι' αυτό, μπορώ να τό κάμη. Δεν παραβαίνω έτσι τα καθήκοντά μου. Σε δυο μέρες θάμαστε στη Χονολουλού. Δυο μέρες σάς άφίνω έλεύθερη.

—Ευχαριστώ.

Χρειάστηκε να περάση κάποια στιγμή, έως ότου να συνέλθη ο Ηθ. Η άγαπημένη του, λοιπόν, ήταν αλήθεια δολοφόνος; Όχι, αυτό ήταν άδύνατο! Αυτό δεν θα τό πίστευε ποτέ! Αποφάσισε, λοιπόν, να ένεργήση άμέσως. Η ωραία άγνωστη έκαμε δυο βήματα πίσω τρομαγμένη. Άλλος κανείς επιβάτης δεν φαινόταν εκεί.

—Σας ζητώ συγγνώμη! Άκουσα την ομιλία σας χωρίς να τό θέλω...

—Δέν σάς γνωρίζω. Αλλά φαίνεσθε εύγενής κύριος. Σώστε με! Ψιθύρισε μ' άδύνατη φωνή και κλονίστηκε.

Ο Ηθ τη δέχθηκε στην άγκαλιά του.

—Μη φοβάσθε, θα κάμη τό πάλι για να σάς σώσω. Σεις, ο άγγελος της όμορφιάς και της καλωσύνης είναι άδύνατον να είσθε δολοφόνος!

—Άκούστε με... Μη μου άφηγείσθε τίποτε.

της είπε με μαλακή φωνή... Κανείς δεν είναι πεπεισμένος περισσότερο από μένα, ότι είσθε άθωα. Δέν θα επιτρέψω ποτέ να σάς συλλάβουν, πρόσθεσε αποφασιστικά.

—Τόξερα. Είσθε καλός άνθρωπος, είπε ήρεμα και ξαναλιποθύμησε στην άγκαλιά του. —Έκείνη τη στιγμή ένώθηκαν τά χείλη των...

Δυο μέρες πέρασαν. Το ατμόπλοιο «Κολόμβος» πλησίαζε στη Χονολουλού. Σε δυο ώρες, λοιπόν, θα έφθαναν. Βράδιαζε. Ο Ηθ κι' η ωραία κυρία στέκονταν στο κατάστρωμα και μιλούσαν ψιθυριστά.

—Άγαπητή μου Έλλεν, πλησιάζει

η ώρα της φυγής μας. Κύτταξε εκεί κάτω. Βλέπεις στον ορίζοντα εκείνο τ' άσπρο σημείο; Είναι η θαλαμηγός μου «Ελπίς» που της τηλεγράφησα ναρβή. Όταν θα την πλησιάσουμε, θα μάς στείλ η μία βενζινακάτο. Θα πηδήσουμε σ' αυτή και δέν θα μάς βρή κανείς, δέν θα μάς χωρίση πιά τίποτα.

—Τζών, δέν ξέρω τι είναι, αλλά είμαι πολύ νευρική!

—Σύχασε! Μην άνησυχής όλα θα πάνε καλά!

—Στό κατάστρωμα ήταν ήσυχια, που διακόπτονταν μονάχα από τό μονότονο θόρυβο των μηχανών του πλοίου.

—Από μακριά άκουαν τόν ήχο της τζάζ—μπάντ. Έρχονταν τώρα η νύχτα και τό φεγγάρι έλαμπε στη θάλασσα. Στο πίσω μέρος του καταστρώματος δέν ήταν κανείς. Έκεί περίμεναν την κατάλληλη στιγμή.

Όταν πλησίασε ο «Κολόμβος» την «Ελπίδα» άποσπάσθηκε άξαφνα μια βενζίνα, ώρμησε γλήγορη στα κύματα και πλησίασε τό ατμόπλοιο. Σε λιγάκι κόλλησε η βενζίνα στην πλευρά του βαποριού. Η ώρα να πηδήσουν ο Τζών κι' η Έλλεν ήρθε.

Ο Ηθ έτοιμάσθηκε να κατεβή τη σκάλα. Τότε...

—Άλτ! Συνελλήφθητε! άκούσθηκε μια δυνατή φωνή. Κύτταξαν γύρω τους. Μπροστά τους στέκονταν ένας άστυνομικός με τό ρεβόλβερ στό χέρι. Τό φεγγάρι φώτιζε τό θαρραλέο πρόσωπό του.

—Μάλιστα, ξανάπε. Σας συλλαμβάνω, γιατί άποπειραθήκατε να δραπέτεύσετε. Άκολουθείστε με, αλλοιώς...

Ο Ηθ άκουσε τόν έλαφρό κρότο, που έκαμε τό σήκωμα της σκανδάλης του πιστολιού.

Η κατάσταση ήταν κρίσιμη. Αλλά ο Ηθ αποφάσισε να τό παίξη όλα για όλα. Στιρήχτηκε στα κάγκελα και κύτταξε τόν αντίπαλό του στα μάτια με άπάθεια.

—Θά ξέρετε, βέβαια, είπε τέλος, κι' έβγαλε από την τσέπη του τό μπλόκ με τά τσέκ του, ότι όπως κάθε πράγμα έχει κι' ο άνθρωπος την αξία του. Δέν μπορώ να παραδεχθώ, ότι πρέπει να έκτιμάται η αξία μας, λιγότερο από την αξία των πραγμάτων. Σεις λ. χ. αξίζετε για μένα 10,000 δολάρια...

—Η άπόπειρά σας να με δωροδοκήσετε, θα σάς στοιχίση τό λιγότερο ένα μήνα φυλακή άκόμα, ήταν η άπάντηση του άστυνομικού.

—Σας πρόσβαλα, που σάς ξετίμησα τόσο λίγο. Μου άρέσετε! Η αξία σας, στα δικά μου μάτια, αξάνει σε 20 χιλιάδες δολάρια.

Παρ' όλη την ήρεμη φωνή του, βρίσκονταν ο Ηθ, σε νευρική ταραχή. Μακριά φαινόταν τώρα ο προβολέας του φάρου. Η βενζίνα έπλεε πάντα δίπλα στο βαπόρι. Αλλά ο άστυνομικός έμενε άκλόνητος. Με τό δεξιό χέρι κρατούσε τό ρεβόλβερ, με τό άριστερό έβγαλε τις χειροπέδες από την τσέπη.

Ο Ηθ φαινόταν άποθαρρυσμένος. Περισσότερα δέν μπορούσε να προσφέρη. Εκείνη τη στιγμή κύτταξε την Έλλεν.

Τά μάτια της τόν έβλεπαν ίκετευτικά. Και τό βλέμμα της είχε την πλήρη πίστη, ότι θάβρισκε μια διέξοδο. Όχι, δέν θα διέψευδε την έμπιστοσύνη, που του είχε. Από τό άλλο μέρος ήταν άνισχυρος άπέναντι στο ρεβόλβερ, που σημάδευε τόσ τηθος του. Αλλά προτού να κάμη κάτι άποφασιστικό για τελευταία φορά, θέλησε να δοκιμάση μια φορά άκόμα με τη χρηματική προσφορά του. Έως την ώρα αυτή η μέθο-

—30,000 δολάρια και καλή άντάμωση, κύριε, είπε τέλος μ' άνυπομονησία.

—Δέν έχετε καμιά ιδέα τί μπορώ να ριψοκινδυνέψω αν σάς άφίσω έλεύθερο; του είπε ο άστυνομικός, που άρχισε τώρα να κλονίζεται.

Ο Ηθ έτρεμε. Από τη φωνή του άστυνομικού φαινόταν, ότι είχε δειασθή.

—40,000 δολάρια και καλή άντάμωση, κύριε είπε τέλος μ' άνυπομονησία και του πρόσφερε τό τσέκ.

—Ένα πρόθυμο χέρι πήρε τό χαρτάκι. Τά πανίσχυρα δολάρια είχαν μια περισσότερη νίκη άκόμα.

—Υστερα από μια στιγμή έφερε η βενζίνα τόν Τζών και την Έλλεν στην «Ελπίδα», που φαινόταν σαν ένα μαύρο σημαδάκι στον ορίζοντα.

—Και γώ, συμπέρανε ο Άντυ Εντουαρνς, ο όποιος ως την ώρα διηγόταν σε τρίτο πρόσωπο, ξμεινα στο κατάστρωμα και γελούσα με τη καρδιά μου για την ευσθυμία του Ηθ. Με την άστυνομία δέν είχα ποτέ μου καμιά σχέση.

Από τό άλλο μέρος όμως ήμουν, πολύ περήφανος, για τόν έαυτό μου. Γιατί σκεφθήτε, ότι είχα κάμη μονοκοπανιάς τρεις καλές πράξεις: Ο Ηθ πήρε μια ωραία και καλή γυναίκα, η άδελφή μου ένα πλούσιο κι' άγαπητό άνδρα και γώ έβαλα τότε τά θεμέλια της σημερινής περυσίας μου.

Α. BIENKOWSKI

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

—Ο λάρυγγς ενός ανθρώπου στο Σούνεϋ της Αυστραλίας άχρηστεύθηκε κατόπιν ενός νοσήματος κι' έχασε τελείως τη φωνή του.

Τό κακό όμως παραδόξως διορθώθηκε: Ο καθηγητής Στούαρτ με μια έπιτυχή έγχειρηση τόν άντικατέστησε μ' έναν άλλο τεχνιτό, ο όποιος ήταν τόσο πολύ κανονισμένος, ώστε έκανε μια φωνή ψιλή, χοντρή και μέτρια.

—Στην Αμερική υπάρχουν όρισμένα καταστήματα που δανείζουν... όμπρέλλες, και τις βροχερές ήμέρες κίνουν χρυσές δουλειές.

—Οί συνδρομηταί πληρώνουν ένα μικρό ποσό κάθε χρόνο κι' όταν τους πιάση η βροχή στο δρόμο μπαίνουν σ' ένα από αυτά τά μαγαζιά κι' αφίνοντας μια ειδική μετάλλιν η μάρκα έφοδιάζονται με μια όμπρέλλα.

—Τά περισσότερα δόση τά έχει η Νορβηγία: δεύτερη έρχεται η Γερμανία.

—Η κοινή μυίγα δέν έχει δυο μάτια όπως νομίζουμε. Αλλά 16,000 !!

—Δηλαδή κάθε μάτι της έχει 8000 πλευρές! Έτσι βλέπει απ' όλες τις διευθύνσεις και προλαμβάνει κάθε κίνδυνο που την άπειλει.

—Στά μέταλλα της Νοτίου Αφρικής εργάζονται 70,000 άνθρωποι.

—Τά 4/5 της παγκοσμίου παραγωγής μπαμπακιού καλλιεργούνται στις Ηνωμένες πολιτείες.

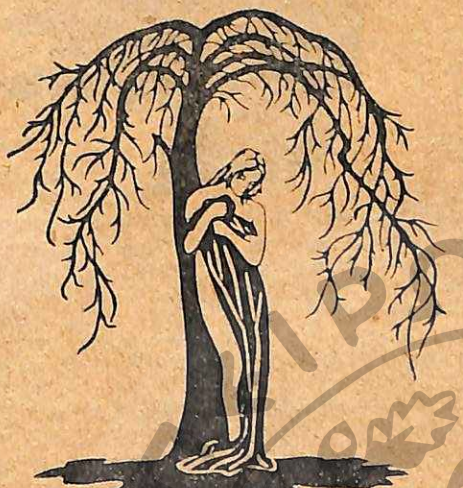
—Προσεκτικά ζυγίσματα απέδειξαν ότι μια μέλισσα ζυγίζει τό έν πεντακισχιλιοστό της όκας.

—Δηλαδή 5,000 μέλισσες ζυγίζουν μια όκα.

—Οί πήδακες του Κρυστάλ Παλάς στο Λονδίνο έκτινάζουν κάθε λεπτό 120,000 γαλιόνια νερό.

—Η φωνή του πιθήκου μπορεί ν' άκουστή πενήντα φορές μακρύτερα από τό χρεμέτισμα τό άλόγου, και τά νιαουρίσματα της γάτας δέκα φορές μακρύτερα από τό ούρλιακτό του σκύλου.

—Τό περίεργο είναι ότι η φωνή του λαγού άκούγεται πιο πολύ από τη φωνή του σκύλου.

νή? του ξσκούλου και της γάτας. —Μεταξύ των άλλων συνηθειών που επικρατούν στην Ιαπωνία είναι κι' αυτή:

—Οί άνδρες είναι σχεδόν όλοι τους πρώτης τάξεως. μοδίστες και τις βελόνες τους τις φυλάνε μ' επιμέλεια μέσα σε πολύτιμα κουτιά.

—Οί γκαμήλες και τά γουρουνάκια είναι τά μόνα ζώα που δέν γνωρίζουν κολύμπι.

—Τό μεγαλύτερο έντομο του κόσμου είναι ο έλέφας—Κάνθαρος της Βενεζουέλας. Ζυγίζει μισή όκα.

—Με μισή όκα ιστό άράχνης μπορεί να περιτυλιχτή η Γη.

—Κάθε χρόνο εισάγονται από τη Γερμανία στην Αγγλία καλλυντικά βάρους 170 τόννων.

—Οί τυφλοί στην Αγγλία άνέρχονται σε 46,822.

—Η μέδα του ευρίσματος του μύστακος είσήχθη στην Αγγλία τό 1447.

—Στην Ελλάδα, μέχρι πρό όλιγων χρόνων δέν έξυρίζοντο ούτε καν οί ήθοποιοί. Τώρα έξυρίζονται και οί... γυναίκες.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΟΠΩΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Σου τ'όχω ξαναπει, Φίλιπς, πώς δε θα συμφωνήσου-
με ποτέ εμείς οι δυο. Δε διατάζω να στο ξανα-
πώ και να σε βεβαιώσω πώς θα κακοπεράσω με μά-
λιστα. Κι' αυτό, όχι τόσο γιατί δε θάχουμε αρκετά
χρήματα, ώστε να ζήσω όπως μ' αρέ-
σει και για να κάνω τις τουαλέτες μου
όσο γιατί θα έχω την αξίωση να τις
κάνω χωρίς να το ξέρης έσύ...

—Τέντη...

Δεν έδωκε προσοχή στην επίκλησή
του και συνέχισε.

—Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που δε θέ-
λω να σε κάνω δυστυχισμένο. Πίστε-
ψέ με.

Ο Φίλιπς, σκυφτός, με το κεφάλι του
στηριγμένο πάνω στην παλάμη του
χειριού, με το καπέλλο ακόμα στο άλλο του
χέρι, καθότανε κ' άκουγε την Τέντη, που, όρ-
θή δίπλα του, του μιλούσε με ειλικρίνεια για
τά προτερήματά της μ'α και για τ'ά ελαττώ-
ματά της.

Τη γνώρισε μικρή, πολύ μικρούλα ακόμα,
την εποχή που δούλευαν κι' οι δυο σ' ένα
εργοστάσιο για να κερδίσουνε λίγα σελίνια
το μήνα, να βοηθήσουνε την οικογένειά τους.
"Επειτα... την έχασε και τότε ένοιωσε πώς
την αγαπούσε. Θά τον αγαπούσε βέβαια κ' έ-
κείνη, γιατί αλλιώς δεν ξηγιώτανε πώς τον
άφινε να την αγκαλιάζει και να τη φιλά τ'α
βράδυα, την ώρα που γυρνούσανε μονάχοι,
ανάμεσα στους κάμπους, για να πάν, από το
εργοστάσιο σπίτι τους.

Τούχε φύγει! Πόσο εύκολα μπόρεσαν να
την πείσουν για να φύγει.

Ήταν μεγάλη βδομάδα, και λίγο μακριά
από το εργοστάσιο είχαν στήσει ένα σωρό
τσαντρία, που στέγαζαν το θάσσο κάποιου
ιπποδρομίου. Το Πάσχα θά δίνανε την πρώ-
τη τους παράσταση.

Θυμάται που έτρεχε μαζί της κι' έβλεπε
το γορίλλα μέσα στο κλουβί του, ένα άλλο θηρίο που όλο
τούς αγρίευε, πώς... ένα σωρό πώς... "Α, ναι ήταν και
κείνος ο κύριος ο ψηλός, με το άλογο, που τους έδωσε μιά
μέρα ζαχαρωτά και που γλυκομιλούσε με την Τέντη...

Το Πάσχα πήγαινε στην παράσταση. "Επειτα από 7 ήμέ-
ρες ο θάσος έφυγε και μαζί μ' αυτόν και η Τέντη.

Πέρασαν από τότε δέκα ολόκληρα χρόνια, χωρίς να
την ξαναδῇ.

Στο διάστημα αυτό είχε μάθει μαραγκός, δουλεύοντας
πάντα στο εργοστάσιο. "Εκτίμησαν την εργασία του και
τον έβαναν να κάνει λεπτοδουλειές. Προώδευε διαρκώς
και έπερνε ένα καλό μισθό.

Μ'α μιά μέρα το εργοστάσιο κήκε. Οι εργάτες όλοι
μείναν χωρίς δουλειά και κείνος πήγε στην πολιτεία.

"Αλλάξε από τότε πολλά εργοστάσια. Πήγαινε όπου
του δίναν καλύτερο μεροδολλί. Σιγά-σιγά άρχισε και να
πίνει. Κάποτε τον έβαλαν και στη φυλακή. Όσο για την
Τέντη, την είχε ξεχάσει ολότελα.

"Ετσι τουλάχιστον έδειχναν όλα.

Μιά μέρα, στενοχωρημένος, κακοκεφιασμένος, πούχε
μείνει τρεις μέρες χωρίς δουλειά, μπήκε σε μιά ταβέρνα,
—ένα υπόγειο καμπαρέ— να πιη την τελευταία λίρα που
τάπόμενε.

"Εχοντας το ποτήρι το ούϊσκι γεμάτο μπροστά
του, κύτταζε με θολά μάτια τ'α διάφορα νούμερα που
παίζονταν στη σκηνή του καμπαρέ, το ένα μετά τ'άλλο.

—Τέντη Σμέρις, στο ακροβατικό νούμερό της. "Ακουσε
σε μιά στιγμή.

Το όνομα αυτό του θύμιζε πολλά. Χαμογέλασε και
σήκωσε το ποτήρι σ'α νάπινε στην υγεία κάποιας ανά-
μνησης.

Κι' όταν σε λίγο το τύμπανο επέβαλε σιωπή κ' επρό-
βαλε η γυμνή σιλουέττα της ακροβάτριας, το ποτήρι του
έφυγε μέσα από το χέρι.

Σηκώθηκε, τράβηξε την καρέκλα του μπρός, κ' έβλεπε
με όρθανοιχτα τ'α μάτια, τη γυναίκα που γνώρισε πριν δέκα
χρόνια, ένα τόσο δά κοριτσάκι στο χωριό τους.

Τι σβέλτα που ήτανε! Τι γραμμές γυναικείες είχε κά-

νει το κορμί της παιδικής φίλης του.

Τι όμορφιά που είχε δείξει το πρόσωπό της!

Χειροκρότησε με όλη την καρδιά του. Μ'α και η
έπιτυχία της Τέντης ήτανε μεγάλη, αφάνταστη.

"Όταν πήγε να τη βρῇ στο καμπαρί της, ο δι-
ευθυντής του καμπαρέ μαζί με μιά ανθοδέσμη λου-
λούδια, της έδινε και ένα στυλογράφο να υπο-
γράψει το όριστικό συμβόλαιο για δυο μήνες στο
καμπαρέ του.

"Εκείνο το βράδυ μείναν μαζί. Τους είχε πνί-
ξει η συγκίνηση. "Όλη τη νύχτα διηγώταν ο
ένας στον άλλο τ'α παλιά. Τις περιπέτειες,
τ'α χτυπήματα τ'α σκληρά της τύχης τους.

Ξημέρωσε! Κι' ο ήλιος τους βρῆκε άγ-
καλιά, σ'α δυο παληούς έρωτευμένους.

Πέρασαν από τότε μέρες, μήνες, τρία
χρόνια ολόκληρα. "Ο θρίαμβος της Τέντης
μέρα με τη μέρα μεγάλωνε, μ'α μικραίνε ο
ένθουσιασμός της για το Φίλιπς.

Ήταν και πόλι ένα Πάσχα. Φάγανε μα-
ζί το μεσημέρι. Το βράδυ η Τέντη δε
γύρισε στην κάμαρα που την περίμε-
νε μέχρι το πρωί ο Φίλιπς.

"Εφυγε και γύρισε μετά μιά εβδο-
μάδα.

Τον δέχτηκε στο σαλόνι σ'αν ξένο
μ'α και σ'αν παλιό γνώριμο; κι' αγαπη-
μένο φίλο.

Με φωνή συγκινημένη βαθειά, αλλά
σταθερή και αποφασιστική του ψι-
θύρισε.

—Φύγε, Φίλιπς, μην εμποδίζης την
καριέρα μου. Μ'η ξεχνάς πώς όσο πιο
άργα σε βλέπω, τόσο πιο πολύ θά σ'α-
γαπώ. Πίστεψέ με.

Με πόδια που ο πόνος λύγιζε κι'
έκανε να τρέμουν, σηκώθηκε. Φόρεσε
του κι' έφευγε. Στ'α μάτια του τρεμό-
λό του.

Το στέγνωσαν τ'α φίλα της Τέντης, που τον συνώδεψε-
ως την πόρτα ψιθυρίζοντας.

Μην κάνης έτσι Φίλιπς, μη γίνεσαι παιδί. Δέν καταλα-
βαίνης πώς δέν είμαι πλασμένη για νοικοκυριό, πώς μιά
γυναίκα του θεάτρου σ'αν έμένα δέν μπορεί να συζήση μ'
έναν άνθρωπο, που δέν έχει τ'α μέσα να της εκπληρώνη
τις επιθυμίες; "Ελα Φίλιπς, αν όπως λές μ' αγαπάς, γίνου
λογικός και αναζήτησε την ευτυχία εκεί που σου ταιριάζει
"Αντε, καλή νύχτα και καλή τύχη Φίλιπς.

Κι' ενώ αυτές σκυφτός, συντριμμένος, με βουρκωμένα
τ'α μάτια στεκόταν ακόμα στο κεφαλόσκαλο, τραβήχτη-
κε μέσα κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Ο Φίλιπς στάθηκε για λίγες στιγμές αναποφάσιτος
εκεί στο πλατύσκαλο του σπιτιού της.

"Η καρδιά του τον έσερνε κοντά της, τούλεγε να σαρβῇ
ταπεινωμένος στ'α πόδια της.

Ο προσβλημένος έγωϊσμός του του φώναζε: Περιφρό-
νησέ την όπως σε περιφρόνησε.

"Εσφίξε την καρδιά του κι' απομακρύνθηκε με την από-
φαση να μη την ανταμώση, πιά να μην ξαναγυρίση κον-
τά της.

Μ' άλλοιμονο. Αυτό ήταν ανώτερω από την θέλησή του.
Και τ' άλλο βράδυ ήταν απ' τους πρώτους στο καμπαρέ
που παίζε. Πήγε την βρῆκε. Λοιπόν, Τέντη της είπε, μιλās
σοβαρά "Εννοείς όπως δήποτε να χωρίσουμε;

Μ'α παίζουμε λοιπόν Φίλιπς, του είπε "Δέν το καταλα-
βαίνεις πώς τ'α πράγματα δέν είναι τώρα όπως μιά φορά.
"Όπως... Δέν πρόφθασε να τελειώση τη φράση της.

"Εξω φρενών ο Φίλιπς τράβηξε με μιά γρηγοράδα το
ξυράφι απ' την τσέπη του και της χάραξε τη μορφή άλλε-
πάλληλα έτσι, που τώρα, μαζί με τ'α πράγματα και τ'α αϊ-
σθήματά της δέν ήταν κι' η μορφή της Τέντης όπως ήταν
μιά φορά.

"Ετσι, το θριαμβευτικό στάδιο της όμορφης αρτίστας έ-
ληξε άδοξα, όπως άδοξα έσβυσαν κι' όλα τ'α όνειρα του
Φίλιπς για μιά χαρούμενη ζωή στο πλευρό της.

KATY FABIE

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΥ

1443

ΜΥΡΙΑ ΕΒΑΝΣ

ΧΑΛ ΡΩΣΧ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΡΕΝ ΝΤΙΝ

ΤΖΙΝ ΧΟΒΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

Σιδεροφορεμένος, περήφανος πάνω στο αγαπημένο του άλλογο, ξεκίνησε ένα μαρτιάτικο πρωί, ο σκληρόκαρδος Φρειδερίκος, δούξ του Λαντάγεν, για την τρίτη Σταυροφορία. Η άχόρταγη για περιπέτειες ψυχή του, δεν μπόρεσε να κουραστεί ύστερ' από τόσες μάχες ύστερ' από τόσες νίκες, και δέχτηκε με αληθινή χαρά τη γενική πρόσκληση των χριστιανών ηγεμόνων για την μακρινή κι επικίνδυνη εκστρατεία.

Το μυστήριο της μυριοτραγουδιμένης Ανατολής, τον τραβούσε βέβαια κι' αυτό. Οι ποιητές τώρα πιά δεν είχαν άλλα θέματα, κι' οι τροβαδούροι, τόνιζαν τα παθητικά τους τραγούδια, μονάχα για τους ήρωϊσμούς και τ' απίστευτα, κατορθώματα των ηγεμόνων της Δύσης, έναντι των μουσουλμάνων κατακτητών, μα και τις έρωτικές περιπέτειες των σιδερόφρακτων πολεμιστών, στις γιεμάτες μυστήριο παραμυθιές εκείνες χώρες των θρύλλων.

Αποχαιρέτησε, λοιπόν, κείνο το παγερό και γιεμάτο όμιχλη μαρτιάτικο πρωί, την όμορφη, μα τόσο περήφανη και πάντα ψυχρή Γιολάνδα, την ολόξανθη γυναίκα του, χωρίς ν' αποσπάση από τα χείλη της τίποτα περισσότερο από τις τυπικές λέξεις, τις απαραίτητες σε μια τόσο επίσημη στιγμή, κι' έφυγε με κάποιο σκοτάδι μέσα στη σκληρή ψυχή του.

Ούτε ένα ένθαρρυντικό χαμόγελο, ούτε μια γλυκεία, μιὰ τρυφερή ματιά, ούτε μια λέξη αγάπης δεν τον συνώδεψε στην μακρινή κι' επικίνδυνη εκστρατεία.

Τρία χρόνια πού είναι τώρα παντρεμένοι, δεν κατώρθωσε με τις μύριες περιποιήσεις του, με την άπειρία των λαμπρών κοσμημάτων, με τον άμύητο πλούτο των χρυσοκέντητων φορεμάτων, μα ούτε και με την αίγλη της άδαμαντοστόλιστης δουκικής κορώνας, να βρή συχώρεση από την πληγωμένη καρδιά της ωραίας Γιολάνδας.

Δεν μπορούσε να ξεχάση η ξανθή Γιολάνδα, ότι ο ισχυρός δούκας την απόσπασε από το πατρικό της σπίτι με τη βία, την παραμονή του εορτασμού του γάμου της με τον εκλεκτό της καρδιάς της, με τον ίπποτή Ιούλιο ντε Χόκεν...

Και την στιγμή ακόμα πού έβλεπε τον άντρα της να φεύγει, μαζί με τους σιδερόφρακτους αξιωματικούς του και τους στρατιώτες του για τ' Άγια Χώματα, και κείνη την επίσημη στιγμή ακόμα, όπως και κάθε στιγμή στη ζωή της, ξανάβλεπε μπρός στα μάτια της την τραγική, τη φρικτή σκηνή της βάρβαρης άρπαγής της.

Γέλασαν πικρά τα χλωμά χείλη της Γιολάνδας. Γέλασαν με πόνο για τον έαυτό της και με απόλυτη περιφρόνηση για κείνους τούς ανθρώπους:

—Και είστε σεις ίκανοί, είστε σεις άξιοι, ψιθύρισαν τα χλωμά της τα χείλη, πρέπει έσείς να τολμήσετε να πατήσετε εκεί, πού έζησε και σταυρώθηκε ο Χριστός!... Κακοῦργοι και δήμιοι, οίκτροι σκλάβοι των βδελυρών πόθων σας, ποιόν νομίζετε πως γελάτε;

Με δακρυσμένα μάτια κλείστηκε στο δωμάτιό της. Γονάτισε μπροστά στον Σταυρωμένο, και προσευχήθηκε...

—Όχι για τον θρίαμβο του άνομου άντρα της, ούτε για την έπιτυχία της εκστρατείας... Προσευχήθηκε για τον Ιούλιο.

Δεν είχε μάθει τίποτε γι' αυτόν, από την στιγμή πού καταπληγωμένος κατώρθωσε να ξεφύγει απ' τα χέρια των δολοφόνων, παρά μόνο πως κλείστηκε, ζωντανός θαμμένος, στο άσπρη Μοναστήρι του Άκανθίνου Στεφάνου.

Μόνο νεκροί ξαναβγαίνουν απ' την βαρεία σιδερένια πόρτα του μοναστηριού εκείνου, οι άπελπισμένοι καλόγεροι. Σ' όλη τους τη ζωή, ζητούν

μέσα στην προσευχή και στη νηστεία την απόλυτη λήθη της παλιάς κοσμικής ζωής τους.

Θρίαμβευτής γυρνούσε ο Φρειδερίκος του Λαντάγεν, ύστερ' από δύο χρόνια. Θρίαμβευτής, γιεμάτος δόξες και λάφυρα μα και βαρεία πληγωμένος.

Δεν ήτανε πιά καβάλλα στο περήφανο κι' αγαπημένο του άλλογο. Σιωπηλοί και θλιμμένοι οι αξιωματικοί του τον μετέφεραν μέσα σε άμαξι ή σε φορείο, κατά το έδαφος, με την έλ'ίδα πως τ' αγαπημένα χέρια της γυναίκας του, θα μπορούσαν να έπιτύχουν, ό,τι δεν πέτυχαν ως τότε τα βότανα των γιατρών.

Τον είχαν αναγνωρίσει οι Σαρακηνοί μέσα στο θέριεμμα της μάχης. Τον γνώρισαν, ίσως από το παρασημά του, ίσως από την τόση του άνδρεία, ίσως κι' από προδοσία... Κι' έπεσαν άπάνω του, δέκα, είκοσι, εκατό... Τα σπαθιά σπάζανε πάνω στον ισχυρό θώρακά του. Τα κορμιά κυλιόντουσαν σωρός μπροστά στ' άλλογό του. Στο τέλος ένα κοντάρι πέρασε το σίδερο και μπήχτηκε βαθιά μέσα στο στήθος του.

Κατάλαβε πως δεν θα γλύτωνε από κείνη την πληγή. Είχε μαύρα προαισθήματα και την άλλη μέρα πρόσταξε να γυρίσουν πίσω, μαζί με τα πλούσια λάφυρά τους.

Κάθε μέρα όμως όλο και χειρότερε. Ένοιωσε τις δυνάμεις του να τον άφινουν, τα μάτια του να σβύνουν.

Νοιώθοντας πιά τον θάνατό του, ένοιωσε όλη την ματαιότητα της ζωής και μιάν άπέραντη λύπη να κυριεύη για πρώτη φορά την ψυχή του. Κι' ο σκληρός, ο άλύγιτος Φρειδερίκος του Λαντάγεν, άδύνατος πιά κι' άνίσχυρος, μόλις μporώντας να μιλή σιγανά, ζήτησε έναν ιερέα κοντά του, στις στερνές του στιγμές.

Ο γιατρός, ίσως για παρηγοριά, περιποιήθηκε άλλη μιὰ φορά την πληγή του και, την στιγμή πού ήρθε ο καλόγερος, ο Φρειδερίκος ήτανε μισόγυμνος, ξαπλωμένος χάρω, στο χάρω, στη ρίζα ενός δέντρου.

Τα μάτια του έξομολογητή και του έτοιμοθάνατου άντικρύστηκαν. Έμειναν κι' οι δυο βουβοί, άρκετή ώρα.

Ψηλός, άδύνατος ο καλόγερος, τυλιγμένος ολόκληρος μέσα στο μαύρο του ράσο, με το κοκκαλιασμένο του χέρι στη μέση, κύτταζε το κίτρινο πρόσωπο του έτοιμοθάνατου... και τον γνώρισε...

Κι' ο Φρειδερίκος του Λαντάγεν γνώρισε τότε, μέσα από το μισοσκόταδο των βολών ματιών του, τον άνθρωπο πού έθαψε ζωντανό με τα κακουργήματά του, στο φοβερό μοναστήρι του Άκανθίνου Στεφάνου. Γνώρισε τον άνθρωπο, πού με τη βία απόσπασε τη γυναίκα του μέσ' απ' την άγκαλιά του, για να την χαρή αυτός.

Και όμως ένα χαμόγελο προσπάθησε να φανή στα κίτρινα χείλη του Φρειδερίκου. Πίστεψε σε θαῦμα και, πρώτη φορά σ' η ζωή του, πίστεψε στο Θεό!

—... Συχώρεσέ με... ψιθύρισε...

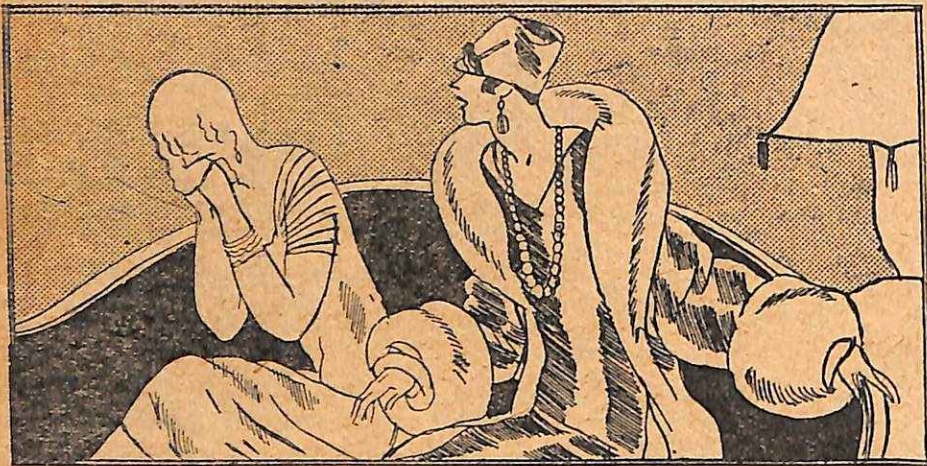
Ο καλόγερος σήκωσε τα χέρια του, σαν ένα ζωτικό μαύρο πελώριο πουλι του θανάτου, κι' είπε με την βαρεία κι' επιβλητική φωνή του.

—... Είθε και ο Θεός να σε συχωρέση, όπως σε συχωρνώ εγώ τώρα, μ' όλη μου την καρδιά!

—Υστερ' από λίγο, έκλεισε τα μάτια του δημίου του και με βαρεία βήματα ξαναπέρασε την σιδερένια πόρτα του μοναστηριού, χωρίς διόλου να ρωτήσει για τον κόσμο έξω, ούτε για την Γιολάνδα... Ούτε για τίποτε απ' όσα τον είχαν άπασχολήσει άλλοτε και πού τώρα του ήταν τόσο ξένα και τόσο αδιάφορα.

ΠΑΟΥΛΑ ΜΠΑΟΥΜΑΝ

Ἡ Γκλόρια Μποννάτι, ἡ ὁμορφὴ ξανθὴ θεὰ τῶν σαλονιῶν, ἡ μικρὴ χαριτωμένη κομπολιτίσσα μὲ τὶς ἀπειρες χάρες καὶ τ' ἀσυναγώνιστα θέλητρα, ποῦδειχνε νὰ ἐνοχλεῖται ἀπ' τὸ σουξὺ τῆς καὶ περιφρουοῦσε, σχεδὸν μ' ἀγένεια, τὶς ἐκδηλώσεις τῶν «θεαμάτων», αἰσθάνθηκε πὼς δὲν ἦταν ἀδιάφορη γιὰ τὸ μελαγχρινὸ κ' ἄρρενωπὸ Μπενίτο ποῦ τῆς ἔκανε ἕνα κόρτε σοβαρὸ, ρωμαντικό, καὶ γεμάτῳ ἀξιοπρέπειας. Ὁ Μπενίτο, εἶχε ἀναρίθμητες ἐπιτυχίες στὶς κοσμικὲς γυναῖκες. Μὰ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν ἐφήμερο ἔρωτα κ' οὔτε τὸν κυνηγοῦσε. Ζήτηγε κάτι ἄλλο. Αὐτὸ μονάχα ἐμπιστεύθηκε στὴν Γκλόρια κ' ἐκεῖ περιορίστηκε. Ἀπ' τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποῦ εἶχαν τὸ πρῶτο «τέτ-ά-τέ» τῆς «ἐντιμιτέ», ἔκαναν συχνὴ παρέα, κ' ἡ Γκλόρια, στὴν ἀρχή, προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ αὐτὴ τὴ φιλία μακριὰ ἀπ' τὸν ἔρωτα. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Ἡ ἐξέλιξη ἦρθε φυσικὴ, ὀρμητικὴ, ἀνεμπόδιστη. Ἐνα βράδυ τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα θερμὸ φιλή. Κι' ἡ Γκλόρια δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, πὼς ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Μπενίτο. Ἡ ἐγωϊστικὴ καρδιά τῆς, τῆς τ' ὠμολόγησε ἀναγκαστικὰ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ πατέρας τῆς τῆς ἀνήγγειλε πὼς σὲ λίγο φεύγουν γιὰ τὶς Κάννες. Δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ στὴν ιδέα πὼς θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κείνον, καὶ, μὴ μπορῶντας νὰ βρῇ μὴ καλὴ πρόφαση, ἀποφάσισε νὰ συμβουλευθῇ τὴ Τζίλντα, τὴν ἔξυπνη καὶ γεμάτῃ ἐφευρετικότητῃ φιλενάδα τῆς ποῦ ἦταν μάλιστα καὶ ἐξαιρετικὰ ἔμπειρη στὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις. Καὶ τὸ ἀπογευματινὸν ἡ Τζίλντα ἦρθε νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ βγοῦν, τῆς ὠμολόγησε μὲ κλάματα τὸν πόνο τῆς. Τὴν ἄκουσε ψύχραιμα καὶ προσηκτικά. Κι' ὅταν ἡ Γκλόρια ἔφθασε στὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ—πὼς νὰ τὰ κατάφερνε νὰ ματαιώσῃ τὸ ταξίδι;— ἡ Τζίλντα τῆς ἀπάντησε χωρὶς νὰ κουράσῃ καθόλου τὴ σκέψη τῆς:

— Νὰ πᾶς, ἀπλῶστα, στὶς Κάννες. Οἱ ἄντρες δὲν πρέπει νὰ σ' αἰσθάνονται κολλημένη κοντά τους, πρέπει νὰ τρέμουν μὴ σὴ χάσουν. Μόνον ἔτσι τοὺς κρατᾷς.

— Μὰ ὁ Μπενίτο μ' ἀγαπάει. Τόλμησε νὰ πῇ ἡ Γκλόρια.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, πὼς θὰ σ' ἀγαπᾷ κ' αὐριό δὲν μεθαύριο...

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀντρα στὴ γυναῖκα εἶναι κάτι πρὸ ἀσπαστο κ' ἀπ' τὸν ἀνοιξιότικο ὄθρανόν.

Ὁμως ὁ Μπενίτο μου δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους ἄντρες. Εἶναι τόσο καλὸς ποῦ δὲ θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ μὲ ἀπαρνηθῇ.

Ἡ Τζίλντα χαμογέλασε.

— Ἄν σ' ἐνδιαφέρῃ, δεῖξέ του πὼς γιὰ σένα δὲν εἶναι τίποτε. Ἀλλοίμονο, ἂν καταλάβῃ πὼς ματαίωσες τὸ ταξίδι σου γιὰ κείνον. Χάθηκες.

Ἡ Γκλόρια δὲ συμφωνοῦσε. Ὡς τόσο εἶχε ἀπόλυτὴ πεποίθηση στὴν πείρα τῆς Τζίλντας.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἔφυγε γιὰ τὶς Κάννες, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δεῖξῃ στὸν ἀγαπημένο τῆς πὼς δὲν ἦταν τίποτα γιὰ κείνη. Τὶς τελευταῖες βραδυνὲς ἦταν μαζί του πολὺ πιὸ τρυφερὴ καὶ πιὸ ἐκδηλωτικὴ, κ' οἱ ὅρκοι ποῦ τῆς ἔκανε κείνος, ἦταν τὸ μόνο ποῦ τῆς λιγότευε τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ.

Ὅταν ἔφθασε στὶς Κάννες, τὴν ἐπομένῃ μέρα πῆρε τὸ πρῶτο γράμμα του.

«Ἀγαπημένη μου».

Δὲ θὰ σ' ἀφίνα ποτὲ νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου, ἂν φανταζόμουν πόσο θὰ πονοῦσα. Δὲ θὰ μπορέσω ν' ἀνῆξω στὸ χωρισμό. Ἡ ιδέα πὼς, μακριὰ μου, πορὲς νὰ βρεθῇς στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἄλλου, μὲ κάνει τρελλό. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη γιὰ ὅλ' αὐτά. Μὰ μὴν παρεξηγῇς τὸν πόνο μου. Γίνομαι παιδί, τὸ καταλαβαίνω. Κάνω τὶς πιὸ παράτολμες, τὶς πιὸ κουτὲς ὑποθέσεις. Ἀνησυχῶ, χωρὶς λόγο, καὶ χάνω τὴ λογικὴ μου. Τὸ ξέρω. Μὰ αἰσθάνομαι ὡς τόσο τὴν ἀνάγκη νὰ μὲ καθυστερήσῃς, νὰ μοῦ ὀρκισθῇς γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ πὼς μ' ἀγαπᾷς. Περιμένω μὲ λαχτάρια γράμμα σου. Δὲν κοιμᾶμαι. Τὶς νύχτες, περπατῶ μοναχός μου, ὦρες ἀτέλειωτες, στοὺς ἔρημους δρόμους. Μόνη ἀνακούφιση βρίσκω στὴν παρέα τῆς Τζίλντας, ποῦ μπορῶ νὰ τῆς μιλῶ γιὰ σένα ἐλεύθερα. Εἶναι ὅμως ἕνας τύπος κουραστικός, κ' ἡ μοντέρνα φιλοσοφία τῆς γιὰ τὸν ἔρωτα μοῦ δίνει τὶς πιὸ πολλὰς φορὲς τὸ νεύρα.

Γράψε μου γρήγορα, ἀμέσως, μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ γράμματός σου, Μπενίτο».

Πάντα δικός σου, Μπενίτο».

Μαζί μὲ τὸ γράμμα τοῦ Μπενίτο, πῆρε καὶ μὴ καρτοῦλα τῆς Τζίλντας:

«Γκλόρια μου.

Ὁ φίλος μας εἶναι σὰν τρελλός. Μοῦ μιλεῖ διαρκῶς γιὰ σένα. Δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ στιγμὴ. Εἶδες ποῦ δὲν ἠθελες νὰ φύγῃς γιὰ τὶς Κάννες; Σὲ φιλῶ. Τζίλντα».

Σὲ δυὸ μέρες, πῆρε τὸ δεύτερο γράμμα τοῦ Μπενίτο:

«Ἀγαπημένη μου,

Χτὲς ἐπῆρα τὸ γράμμα σου καὶ γέμισα χαρά. Εἶμαι εὐτυχισμένος. Μετρῶ τὶς μέρες μὲ ἀγωνία. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ σὲ σφιξῶ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ Τζίλντα ἔχει ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ παρηγορητοῦ. Χτὲς μ' ἔπεισε νὰ πᾶμε στὸ χορὸ γιὰ νὰ ξεσκᾶσω. Σὲ φιλῶ στὰ δυὸ γλυκὰ ματάκια. Ὁ Μπεννίτο σου».

Τὸ τρίτο γράμμα:

«Ἀγαπητὴ Γκλόρια.

Γιατὶ ἐπανεστάτησες ποῦ πῆγα μὲ τὴ Τζίλντα στὸ χορὸ; Μήπως ἠθελες νὰ κάθωμαι νὰ κλαῖω στὶς ἀκρογιαλιές σὰν ἦρος τοῦ Λαμαρτίνου, ἐπειδὴ ἐσοῦ πῆγες νὰ γλεντήσῃς στὶς Κάννες; Κι' ὅσοτερά τι ἦταν αὐτοὶ οἱ καχύποπτοι ὑπαινυχοί κ' οἱ ἀνεξήγητες εἰρωνίες γιὰ τὴ Τζίλντα; Ἐπειδὴ εἶναι ἐγγενὲς καὶ μοῦ κάνει πᾶρα, τὴ στιγμὴ ποῦ ἐσοῦ μ' ἐγκατέλειψες, πρέπει νὰ βρῇ καὶ τὸ μελὰ τῆς; Τὶ ὠραία τὴ σκέπτεσαι. Διακόπτω, γιατί' εἶμαι βιαστικός. Μὲ συγχωρεῖς.

Μὲ ἀγάπη: Μπενίτο».

Τὸ τέταρτο γράμμα:

«Γκλόρια,

Σοῦ ζητῶ παρντόν, ποῦ δὲ βρῆκα καιρὸ νὰ σοῦ γράψω τόσες μέρες. Τὰ γράμματά σου τάλαβα ὅλα καὶ μοῦ φάνηκαν πολὺ ρωμαντικὴσχολῆς. Φρόντισε νὰ περνᾷς τὶς διασκεδαστικά. Γεῖά σου: Μπενίτο».

Τὸ πέμπτο γράμμα:

«Δεσποινὶς Γκλόρια,

Ἡ φίλη σας κ. Τζίλντα δὲ μὲ ξεμυάλισε. Ἀπορῶ πὼς μπορεῖτε νὰ γράφετε χωρὶς τὸ στοιχειώδες «τάκτι», καὶ λυποῦμαι ποῦ ἡ φιλία μας πέρνει τόσο ψυχρὸ τέλος.

Μὲ ἐκτίμησιν

Μπενίτο Μαουτζέρι».

Στὸ γράμμα αὐτό, ἡ Γκλόρια κέρωσε. Γι' αὐτὸ, λοιπόν, τὴν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸν καλὸ τῆς ἡ Τζίλντα; Γιὰ νὰ τὸν ἐξελογιάσῃ, νὰ τῆς τὸν πάρῃ αὐτὴ; Ἀ, ὦχι, αὐτὸ δὲ θὰ γινόταν ποτέ. Θὰ γύριζε. Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τοὺς συλλογισμούς τῆς κ' ἦρθε τὸ ἔκτο γράμμα, ποῦ ἀπέκλειε κάθε μὴ τῆς ἐνέργεια. Ἐλεγε:

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀλφόνσο, Βελέντα, λαμβάνουν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσκαλέσουν εἰς τοὺς γάμους τῆς κόρης των Τζίλντας, μετὰ τοῦ κ. Μπενίτο Μαουτζέρι, τελεσθεσμένους τὴν 17 τρέχ. εἰς τὸ «Ρίτς-Ὁτέλ».

ΚΡΑΤΕΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Ὁ λόκληρο τὸ «Σιγκαπούρη, Ὁτέλ» κουβέντιαζε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ περιεργότερου «τρίο», ποῦ εἶχε καταπλεύσει ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ ξενοδοχεῖο, γεμάτῳ δροσιά κ' εὐθυμία. Δυὸ ἄντρες καὶ μὴ γυναῖκα. Ὁ πρῶτος ἄντρας ἦταν ὡς ἐξητὰ χρονῶν κ' ἔμοιαζε μὲ σαράντα. Ὁ δεύτερος θάταν σαράντα καὶ φαινόταν ἐξητὰ.

Ἡ κυρία μύριζε ἀριστοκρατία καὶ «ντεμιμονταίνισμό». Στὴν ἐκδοχὴ τῶν μπράτσα τῶν δυὸ καβαλλιέρων τῆς, ποῦ εἶχαν τὸ ἴδιο ὕψος, τὸ ἴδιο ὕφος, καὶ τὸ ἴδιο ἀκριβὲς ντύσιμο, διέσχισαν τὴν βεράντα τοῦ «Σιγκαπούρη» φωνάζοντας καὶ γελώντας δυνατὰ σὰ νὰ ἦταν μόνη τῆς, μὲ τοὺς δυὸ τῆς φίλους.

Οἱ πρὶς περιέργες παρέες πῆραν τὶς πρῶτες πληροφορίες ἀπ' τὸ θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ δυὸ κύριοι ἦταν ὁ πατέρας κ' ὁ γιὸς Ντὲ Ριβιέρα. Ἡ κυρία δὲν ἦταν... καμμιὰ! Αὐτὴ τὴ δήλωση ἔκανε σοβαρώτατα ὁ πεπειραμένος πορτιέρης, χωρὶς νὰ τὴ συνοδεύσῃ μὲ κανένα ἀπολύτως μειδίαμα ἢ ἄλλη χαρακτηριστικὴ χειρονομία.

Οἱ περιέργες παρέες παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξιν: Ἡ κυρία Χ. συνελήφθη νὰ φιλιέται ἀπὸ τὸ γιὸ ντὲ Ριβιέρα, ἕνα βράδυ σεληνοφώτιστο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου. Δὲν ἐξεπλάγη κανεὶς. Φυσικά, κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε. Κι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε ἀπλῶς ἐντύπωση ἦταν ὁ μοντερνισμὸς τοῦ πατέρα, ποῦ ἔκανε ἔτσι κατάφορα παρέα μὲ τὴν ἐρωμένη τοῦ γιου του, ἴσως γιατί τὰ νειάτα τὸν ζωντάνευαν λιγάκι καὶ τὸν ἴδιο.

Πέρασαν μερικὰ βράδια. Ἡ κυρία Σ. ἐξακολουθοῦσε νὰ θεᾶται τὰ βράδια στὶς ἀπόμερες σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ κήπου μὲ τὴ συντροφιά τοῦ γιου. Ἦταν οἱ

μόνες ὥρες, ποῦ ἐχώριζε τὸ «τρίο», φυσικά γιατί ὁ γέρος θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇ. Τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὰ σχόλια εἶχαν σχεδὸν πάσει. Ἐνας ἔμεινε μόνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὸ «τρίο» μ' ἐνδιαφέρον: Ὁ μυθιστοριογράφος Ζαπρὰν, ὁ μοντέρνος ἄνθρωπος τῆς παρέας, ποῦ ἔγραφε τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ πικάντικες νουβέλλες.

Ὁ κ. Ζαπρὰν εἶχε τὴν παρατηρητικότητά του ἐπαγγέλματος. Ἡ ζωὴ ἦταν γι' αὐτὸν μὴ ἐπιχείρησις καὶ δὲν ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγουν εὐκολὰ οἱ εὐκαιρίες.

Τίποτα δὲν εἶναι καλὸ ἂν δὲ στὸ διδάξῃ ἡ ζωὴ ἢ ἡ ἴδια ἔλεγε στοὺς φίλους του. Ἡ φαντασία εἶναι ἡ πιὸ εὐκόλο-

ετοίμαστη ναρνιτούρα μὴ ἀπλὴ σάλτσα μαγιονέζα...

Ἀποψε ὁ κ. Ζαπρὰν συζητεῖ μὲ μὴ παρέα, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μεγαλεμπόρους, ἕνα συνταξιούχο διπλωματικό, μὴ χήρα ἑκατομμυριούχο, ἕνα ψυχίατρο τῆς μόδας κ' ἕναν πολιτευτὴ μὲ τὶς δυὸ κόρες του.

Ὅλοι κρέμονται ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἕνας γοητευτικὸς «κωξέρ», μὰ ἐκεῖνο ποῦ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση εἶναι τὸ παρατηρητικὸ του μάτι. Ἀνοίγει ὁλόκληρες πόρτες τρίφυλλες, ἐκεῖ ποῦ οἱ ἄλλοι δὲ θὰ κατάφερναν νὰ διακρίνουν οὐδὲ ἕναν περιστεριῶνα. Κι' ἡ κουβέντα ἔρχεται στὸ τρίο ντὲ Ριβιέρα.

Εἶναι κάτι τὸ ἐνδιαφέρον, ἴσως καὶ τὸ ἀξιοτερίεργο, εἶπε. Ὁ ψυχίατρος διεφώνησε.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλό, ἐξήγησε. Ὁ γιὸς ἔχει μὴ ἐρωμένη, ποῦ τὴν κάνει παρέα κ' ὁ πατέρας, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει σκουριασμένες ιδέες. Τὶ τὸ περίεργο βλέπετε σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

— Στὴν ἱστορία τίποτε, εἴμαστε σύμφωνοι.

Εἶναι ἡ ἀμοιβή του! Τὶ θέλατε, νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ τοῦ ἀδίκου, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μπαμπᾶ; Τὰ κουστοῦμα ὅμως διευκολύνουν πολὺ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πατέρας ντὲ Ριβιέρα μένει ἀνεπίληπτος ἡ γυναῖκα του, μὲ τὴν περιουσία τῆς ὁποίας ζῇ ὁλόκληρο τὸ «τρίο», δὲν κινδυνεύει νὰ μάθῃ τίποτε γιὰ τὸ σύζυγο. Ἄν πληροφορηθῇ κάτι, θάταν γιὰ τὸ γιὸ τῆς, στὸν ὁποῖο συγχωρεῖ φυσικά, τέτοιες παρεκτροπὲς καὶ, σὰν καλὴ μαμά, τὶς ἀκριβοπληρώνει. Ὑστερὰ, ὁ πατέρας Ριβιέρα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο νὰ πληροφορηθῇ τὶς

σχέσεις τοῦ γιου του μὲ τὴν ἐρωμένη του! Ἄν τοῦ πῇ κάποιος, πὼς εἶδε τὸ γιὸ του μὲ τὴν κυρία τὸ τάδε βράδυ, ἐκεῖνο θὰ γελᾶσουν κ' οἱ δυὸ καὶ θὰ τὸν πείσουν ἀμέσως, πὼς ὁ φίλος του ἔκανε ἀπλῶς λάθος. Καληνύχτα σας.

Οἱ ἄλλοι ἐξενύχτησαν ὡς ἄργα τὴ νύχτα. Τὸ ζευγάρι εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποσυρθῇ. Ὅταν ἀξάφνα ἐκείνη ξανακατέβηκε. Σὲ λίγο ἕνας ἀπ' τοὺς Ντὲ Ριβιέρα ἐμφανίσθηκε. Ἡ παρέα ἄρχισε νὰ φιλονεικῇ. — Ὁ πατέρας εἶπε. — Ὅχι ὁ γιὸς αὐτὴ τὴ φορὰ. Οἱ δεσποινίδες τερμάτισαν τὴ συζήτησιν. Καὶ δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε; — Δὲ μπόρεσαν νὰ ποῦν ἄλλη λέξη. Μπροστὰ τοὺς λίγα βήματα μακριὰ ἀποκλινόταν βαθύτατα ὁ κύριος Ζαπρὰν. Ὁ καλησπέρα σας εἶπε. Καὶ γυρίζοντας, στὸν ἀναυδο γιατρό: — Ἄν εἴχατε λίγο ψηλότερο ἀνάστημα, θὰ σᾶς συνιστοῦσα στὸ ράφην μου. Ἐνα τέτοιο κουστοῦμ θὰ σᾶς ἦταν χρήσιμο. Τ. ΜΑΘΕΝΤΕ

ΚΑΙ Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀπάντησε ὁ μυθιστοριογράφος. Ἀλλὰ βλέπω τὸ ἐνδιαφέρον στοὺς τύπους. Προσέξτε πὼς ὁ πατέρας κ' ὁ γιὸς ντὲ Ριβιέρα φορᾶνε τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κουστοῦμ: — Φυσικά! — Καὶ πὼς τὸ ἐξηγεῖται σεῖς αὐτοί; — Ἰδιοτροπία. — Ἐκκεντρισμός. ἔ; Λιγάκι περίεργος ὅμως.

Ἡ κουβέντα σταμάτησε ὡς ἐδῶ.

— Κάνομε ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν κήπο; Πρότεινε ὁ κ. Ζαπρὰν. Οἱ ἄλλοι δέχτηκαν κ' ἡ παρέα ξεκίνησε γιὰ τὸν κήπο. Δυὸ λευκὲς σιλουέττες φανήκανε ἀξάφνα, ποῦ αἰγοπερπατοῦσαν ἀγκαλιασμένους τρυφερά.

— Τὸ ντυτέτο. Εἶπε ὁ πολιτευτὴς. Ὁ κ. Ζαπρὰν τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε.

ΚΑΙ Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἡ κυρία Σ. ἐξακολουθοῦσε νὰ θεᾶται τὰ βράδια στὶς ἀπόμερες σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ κήπου μὲ τὴ συντροφιά τοῦ γιου. Ἦταν οἱ

μόνες ὥρες, ποῦ ἐχώριζε τὸ «τρίο», φυσικά γιατί ὁ γέρος θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇ. Τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὰ σχόλια εἶχαν σχεδὸν πάσει. Ἐνας ἔμεινε μόνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὸ «τρίο» μ' ἐνδιαφέρον: Ὁ μυθιστοριογράφος Ζαπρὰν, ὁ μοντέρμος ἄνθρωπος τῆς παρέας, ποῦ ἔγραφε τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ πικάντικες νουβέλλες.

Ὁ κ. Ζαπρὰν εἶχε τὴν παρατηρητικότητά του ἐπαγγέλματος. Ἡ ζωὴ ἦταν γι' αὐτὸν μὴ ἐπιχείρησις καὶ δὲν ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγουν εὐκολὰ οἱ εὐκαιρίες.

Οἱ περιέργες παρέες παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξιν: Ἡ κυρία Χ. συνελήφθη νὰ φιλιέται ἀπὸ τὸ γιὸ ντὲ Ριβιέρα, ἕνα βράδυ σεληνοφώτιστο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου. Δὲν ἐξεπλάγη κανεὶς. Φυσικά, κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε. Κι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε ἀπλῶς ἐντύπωση ἦταν ὁ μοντερνισμὸς τοῦ πατέρα, ποῦ ἔκανε ἔτσι κατάφορα παρέα μὲ τὴν ἐρωμένη τοῦ γιου του, ἴσως γιατί τὰ νειάτα τὸν ζωντάνευαν λιγάκι καὶ τὸν ἴδιο.

Πέρασαν μερικὰ βράδια. Ἡ κυρία Σ. ἐξακολουθοῦσε νὰ θεᾶται τὰ βράδια στὶς ἀπόμερες σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ κήπου μὲ τὴ συντροφιά τοῦ γιου. Ἦταν οἱ

μόνες ὥρες, ποῦ ἐχώριζε τὸ «τρίο», φυσικά γιατί ὁ γέρος θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇ. Τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὰ σχόλια εἶχαν σχεδὸν πάσει. Ἐνας ἔμεινε μόνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὸ «τρίο» μ' ἐνδιαφέρον: Ὁ μυθιστοριογράφος Ζαπρὰν, ὁ μοντέρμος ἄνθρωπος τῆς παρέας, ποῦ ἔγραφε τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ πικάντικες νουβέλλες.

Ὁ κ. Ζαπρὰν εἶχε τὴν παρατηρητικότητά του ἐπαγγέλματος. Ἡ ζωὴ ἦταν γι' αὐτὸν μὴ ἐπιχείρησις καὶ δὲν ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγουν εὐκολὰ οἱ εὐκαιρίες.

Τίποτα δὲν εἶναι καλὸ ἂν δὲ στὸ διδάξῃ ἡ ζωὴ ἢ ἡ ἴδια ἔλεγε στοὺς φίλους του. Ἡ φαντασία εἶναι ἡ πιὸ εὐκόλο-

ετοίμαστη ναρνιτούρα μὴ ἀπλὴ σάλτσα μαγιονέζα...

Ἀποψε ὁ κ. Ζαπρὰν συζητεῖ μὲ μὴ παρέα, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μεγαλεμπόρους, ἕνα συνταξιούχο διπλωματικό, μὴ χήρα ἑκατομμυριούχο, ἕνα ψυχίατρο τῆς μόδας κ' ἕναν πολιτευτὴ μὲ τὶς δυὸ κόρες του.

Ὅλοι κρέμονται ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἕνας γοητευτικὸς «κωξέρ», μὰ ἐκεῖνο ποῦ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση εἶναι τὸ παρατηρητικὸ του μάτι. Ἀνοίγει ὁλόκληρες πόρτες τρίφυλλες, ἐκεῖ ποῦ οἱ ἄλλοι δὲ θὰ κατάφερναν νὰ διακρίνουν οὐδὲ ἕναν περιστεριῶνα. Κι' ἡ κουβέντα ἔρχεται στὸ τρίο ντὲ Ριβιέρα.

Εἶναι κάτι τὸ ἐνδιαφέρον, ἴσως καὶ τὸ ἀξιοτερίεργο, εἶπε. Ὁ ψυχίατρος διεφώνησε.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλό, ἐξήγησε. Ὁ γιὸς ἔχει μὴ ἐρωμένη, ποῦ τὴν κάνει παρέα κ' ὁ πατέρας, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει σκουριασμένες ιδέες. Τὶ τὸ περίεργο βλέπετε σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

— Στὴν ἱστορία τίποτε, εἴμαστε σύμφωνοι.

Εἶναι ἡ ἀμοιβή του! Τὶ θέλατε, νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ τοῦ ἀδίκου, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μπαμπᾶ; Τὰ κουστοῦμα ὅμως διευκολύνουν πολὺ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πατέρας ντὲ Ριβιέρα μένει ἀνεπίληπτος ἡ γυναῖκα του, μὲ τὴν περιουσία τῆς ὁποίας ζῇ ὁλόκληρο τὸ «τρίο», δὲν κινδυνεύει νὰ μάθῃ τίποτε γιὰ τὸ σύζυγο. Ἄν πληροφορηθῇ κάτι, θάταν γιὰ τὸ γιὸ τῆς, στὸν ὁποῖο συγχωρεῖ φυσικά, τέτοιες παρεκτροπὲς καὶ, σὰν καλὴ μαμά, τὶς ἀκριβοπληρώνει. Ὑστερὰ, ὁ πατέρας Ριβιέρα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο νὰ πληροφορηθῇ τὶς

σχέσεις τοῦ γιου του μὲ τὴν ἐρωμένη του! Ἄν τοῦ πῇ κάποιος, πὼς εἶδε τὸ γιὸ του μὲ τὴν κυρία τὸ τάδε βράδυ, ἐκεῖνο θὰ γελᾶσουν κ' οἱ δυὸ καὶ θὰ τὸν πείσουν ἀμέσως, πὼς ὁ φίλος του ἔκανε ἀπλῶς λάθος. Καληνύχτα σας.

Οἱ ἄλλοι ἐξενύχτησαν ὡς ἄργα τὴ νύχτα. Τὸ ζευγάρι εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποσυρθῇ. Ὅταν ἀξάφνα ἐκείνη ξανακατέβηκε. Σὲ λίγο ἕνας ἀπ' τοὺς Ντὲ Ριβιέρα ἐμφανίσθηκε. Ἡ παρέα ἄρχισε νὰ φιλονεικῇ. — Ὁ πατέρας εἶπε. — Ὅχι ὁ γιὸς αὐτὴ τὴ φορὰ. Οἱ δεσποινίδες τερμάτισαν τὴ συζήτησιν. Καὶ δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε; — Δὲ μπόρεσαν νὰ ποῦν ἄλλη λέξη. Μπροστὰ τοὺς λίγα βήματα μακριὰ ἀποκλινόταν βαθύτατα ὁ κύριος Ζαπρὰν. Ὁ καλησπέρα σας εἶπε. Καὶ γυρίζοντας, στὸν ἀναυδο γιατρό: — Ἄν εἴχατε λίγο ψηλότερο ἀνάστημα, θὰ σᾶς συνιστοῦσα στὸ ράφην μου. Ἐνα τέτοιο κουστοῦμ θὰ σᾶς ἦταν χρήσιμο. Τ. ΜΑΘΕΝΤΕ

ΚΑΙ Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀπάντησε ὁ μυθιστοριογράφος. Ἀλλὰ βλέπω τὸ ἐνδιαφέρον στοὺς τύπους. Προσέξτε πὼς ὁ πατέρας κ' ὁ γιὸς ντὲ Ριβιέρα φορᾶνε τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κουστοῦμ: — Φυσικά! — Καὶ πὼς τὸ ἐξηγεῖται σεῖς αὐτοί; — Ἰδιοτροπία. — Ἐκκεντρισμός. ἔ; Λιγάκι περίεργος ὅμως.

Ἡ κουβέντα σταμάτησε ὡς ἐδῶ.

— Κάνομε ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν κήπο; Πρότεινε ὁ κ. Ζαπρὰν. Οἱ ἄλλοι δέχτηκαν κ' ἡ παρέα ξεκίνησε γιὰ τὸν κήπο. Δυὸ λευκὲς σιλουέττες φανήκανε ἀξάφνα, ποῦ αἰγοπερπατοῦσαν ἀγκαλιασμένους τρυφερά.

— Τὸ ντυτέτο. Εἶπε ὁ πολιτευτὴς. Ὁ κ. Ζαπρὰν τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε.

ΚΑΙ Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἡ κυρία Σ. ἐξακολουθοῦσε νὰ θεᾶται τὰ βράδια στὶς ἀπόμερες σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ κήπου μὲ τὴ συντροφιά τοῦ γιου. Ἦταν οἱ

μόνες ὥρες, ποῦ ἐχώριζε τὸ «τρίο», φυσικά γιατί ὁ γέρος θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇ. Τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὰ σχόλια εἶχαν σχεδὸν πάσει. Ἐνας ἔμεινε μόνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὸ «τρίο» μ' ἐνδιαφέρον: Ὁ μυθιστοριογράφος Ζαπρὰν, ὁ μοντέρμος ἄνθρωπος τῆς παρέας, ποῦ ἔγραφε τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ πικάντικες νουβέλλες.

Ὁ κ. Ζαπρὰν εἶχε τὴν παρατηρητικότητά του ἐπαγγέλματος. Ἡ ζωὴ ἦταν γι' αὐτὸν μὴ ἐπιχείρησις καὶ δὲν ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγουν εὐκολὰ οἱ εὐκαιρίες.

Οἱ περιέργες παρέες παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξιν: Ἡ κυρία Χ. συνελήφθη νὰ φιλιέται ἀπὸ τὸ γιὸ ντὲ Ριβιέρα, ἕνα βράδυ σεληνοφώτιστο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου. Δὲν ἐξεπλάγη κανεὶς. Φυσικά, κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε. Κι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε ἀπλῶς ἐντύπωση ἦταν ὁ μοντερνισμὸς τοῦ πατέρα, ποῦ ἔκανε ἔτσι κατάφορα παρέα μὲ τὴν ἐρωμένη τοῦ γιου του, ἴσως γιατί τὰ νειάτα τὸν ζωντάνευαν λιγάκι καὶ τὸν ἴδιο.

Πέρασαν μερικὰ βράδια. Ἡ κυρία Σ. ἐξακολουθοῦσε νὰ θεᾶται τὰ βράδια στὶς ἀπόμερες σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ κήπου μὲ τὴ συντροφιά τοῦ γιου. Ἦταν οἱ

μόνες ὥρες, ποῦ ἐχώριζε τὸ «τρίο», φυσικά γιατί ὁ γέρος θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇ. Τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὰ σχόλια εἶχαν σχεδὸν πάσει. Ἐνας ἔμεινε μόνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὸ «τρίο» μ' ἐνδιαφέρον:

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ο Αρχιφύλακας. Οί Αστυνομικοί. Ο Άντρας. Η Γυναίκα. Η Γειτόνισσα. Ο Γείτονας.

(Εικόνα πρώτη)
(Η γυναίκα κάθεται κοντά στο τραπέζι και μπαλάνει κάτι παλιόρουχα. Η Γειτόνισσα, άκουμπισμένη με τους δυό της άγκωνες στο τραπέζι, την ακούει...)

Η Γυναίκα.— (έξακολουθεί την αφήγησή της) : Μάλιστα, κυρία, είναι μεγάλο, άβάσταχτο το μαρτύριο, βαρύς ο σταυρός, που ο Κύριος έρριξε πάνω στους αδύνατους ώμους μου...
Η Γειτόνισσα.— Πρέπει να κάνουμε υπομονή στο θέλημά του... Όταν το πιστό κυριεύει τους άντρες μας, δεν μας μένει παρά να κλαίμε, ή... να κάνουμε και μες το ίδιο...

Η Γυναίκα.— Ο δικός μου δεν ήτανε μπεκρής... Όχι... Γνωρίζατε από παιδικία, χρόνια πριν παρθούμε... Ήτανε ένα χαριτωμένο αγράκι. (Αναστενάζει).
Η Γειτόνισσα.— Όλοι τους οί ίδιοι είναι, όσπου ν' αλλάζουνε.

Η Γυναίκα.— Αλλάς ήτανε το πιο γλυκό, το πιο αλκακό παιδάκι. Άγαπούσε όλον τον κόσμο. Τά ζωά ήταν οί καλύτεροι φίλοι του. Τ' αγαπούσε με τέτοια τρυφερότητα, που πολλές φορές έγω ζήλευα κι' οί γονείς του στεναζαν, γιατί ή ζωή δεν είναι για τόσο αισθηματικές και τρυφερές καρδιές.
Η Γειτόνισσα.— Αυτό είναι αλήθεια...
Η Γυναίκα.— Παντρευθήκαμε πολύ νέοι. Είχαμε τά ίδια γούστα, νόμιζα πως εξασφάλισα την ετυχία μου και τώρα... άλλοίμονο!...

Η Γειτόνισσα.— Ποιός μπορεί να εξασφαλίση την ετυχία στη ζωή...
Η Γυναίκα.— Ω! Ναί!... έχετε δικη... Όταν έμεις ζούσαμε πολύ ετυχισμένοι... Είχαμε πολλά ζωά στο σπίτι μας, και μέσα σ' όλα κι' έναν γάτο... έναν μαύρο γάτο, κατάμαυρο χωρίς την παραμικρή άσπρη βουλτίτσα. Γι' αυτό τον λέγαμε Πλούτωνα... Αυτός έφερε την δυστυχία στο σπίτι μας... Ήτανε έξυπνο ζωά και ακολουθούσε τον άντρα μου όπου κι' αν πήγαινε. Δεν έτρωγε παρά μονάχα από το χέρι του... Τό φαντάζεστε αυτό για έναν γάτο; Όταν μιλούσαμε οί δυό μας, ο γάτος παρακολουθούσε την κουβέντα μας, σαν να καταλάβαινε, και μας κύτταζε μέσα στά μάτια... Ο άντρας μου μάλιστα έλεγε πως τό βλέμμα του έψαχνε ως μέσα στην σκέψη του ανθρώπου. Κι' είχε δικη... Τό βλέμμα του έμπαινε βαθειά, ως τις πιο κρυφές μας σκέψεις... Οί πρασινόμαυρες κόρες των ματιών του, σκάλιζαν μέσα στο μυαλό μας...

Η Γειτόνισσα.— Είναι ποτέ δυνατόν, Η Γυναίκα.— Καί όμως, αυτές οί γάτες είναι νυχτογεννημένες, μυστήρια πλάσματα. Άκούστε με, που σας μιλά. Ανακουφίζουμαι λιγάκι, εξαφρώνεται ή ψυχή μου... Όλα πήγαιναν μιά χαρά στο σπίτικό μας, ως την ημέρα που μπήκε ο Διάβολος εδώ μέσα...
Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Τι λόγια! Ίν' αυτά!...
Η Γυναίκα.— Ναί! είμαι βέβαιη γι' αυτό... Ο άντρας μου άρχισε να του πουλάη την ψυχή του, σταλαγματιά—σταλαγματιά, κι' από τότε ή ζωή μας κίνησε σωστή κόλαση. Όλα μας τά ζωά άρχισαν να φοβούν, τό ένα ύστερ' από τ' άλλο... από τό ξύλο που τους έδινε ο άντρας μου. Έπειτα, νά! πήρα και γώ την κάτω βόλτα...

Η Γειτόνισσα.— Έτσι γίνεται πάντα.

Η Γυναίκα.— Ένα πλῆγμα μονάχα δεν τολμούσε ν' άγγίξη, τον μαύρο γάτο. Αυτό ήτανε τό στερνό καλό αίσθημα, που έμενε πια μέσα στην ψυχή του άντρα μου. Μιά βραδυά, που γύρισε σπίτι περισσότερο πιωμένος από άλλοτε, ο γάτος, καθώς πήγε να τριπτή στα πόδια του, λίγο έλειψε να τον κινή να πείση. Εκείνος βλαστήμησε, ο γάτος φοβήθηκε! Πρώτη φορά μπήκε ο φόβος στην καρδιά εκείνου του ζωά. Κι' από τότε, μόλις έβλεπε τον άντρα μου, δεν ήξερε πια, που να κρυφτή και πως να φύγη...

Η Γειτόνισσα.— Καλό μάθημα αυτό για τον άντρα σου.

Η Γυναίκα.— Δεν βαρύνεστε!... Από τότε πια τον κυριεύει ο έξαποδω!... Βλέποντας, λοιπόν, πως ο γάτος έφευγε από μπρος του, άρχισε και κείνος να τον μισή... Ήτανε σαν νάβλεπε μπροστά του, ζωντανές και βουβες, τις τύψεις της συνειδήσεώς του. Δεν μπορούσε πια να υποφέρει τό βλεμμα του ζωά, καθώς καρφονώτανε πάνω του, ανάμεσ' από νά μισόκλειστα βλέφαρά του. Ναί, καταλάβατέ με, ήτανε σαν να είχε γίνη ή ψυχή του, των ετυχισμένων ημερών, που τώρα τον έκρινε με τό βλέμμα εκείνο, μέσα στην κατάπτωση και την άτιμία του. Μιά μέρα, λοιπόν, για να τελειώνη, άρπαξε τό ζωά απότομα από τό λαιμό να τό πετάξη έξω...

Η Γειτόνισσα.— Τό περίμενα...

Η Γυναίκα.— Καί όμως δεν τελείωσε ως εδώ... Ο γάτος, για να τον άφιση, του δάγκασε τό δάχτυλο και τότες εκείνος, μουγκρίζοντας σαν λυσασμένος, τον έσφιξε ανάμεσα στα γόνατά του και με τό σουγιά του, ά-

Η Γειτόνισσα.— Τό περίμενα...

Η Γυναίκα.— Καί όμως δεν τελείωσε ως εδώ... Ο γάτος, για να τον άφιση, του δάγκασε τό δάχτυλο και τότες εκείνος, μουγκρίζοντας σαν λυσασμένος, τον έσφιξε ανάμεσα στα γόνατά του και με τό σουγιά του, ά-

Η Γειτόνισσα.— Τό περίμενα...

Η Γυναίκα.— Καί όμως, αυτές οί γάτες είναι νυχτογεννημένες, μυστήρια πλάσματα. Άκούστε με, που σας μιλά. Ανακουφίζουμαι λιγάκι, εξαφρώνεται ή ψυχή μου... Όλα πήγαιναν μιά χαρά στο σπίτικό μας, ως την ημέρα που μπήκε ο Διάβολος εδώ μέσα...
Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

Η Γειτόνισσα.— Χριστέ και Παναγία!

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Ένα τυχαίο γεγονός, πού θα γράψω μιά μέρα, μάς συνέδεσε, νά είπω με φίλια; Ναι, τολμώ νά πιστέψω, ότι λόγω φιλίας έρχεται κάπου—κάπου στο σπίτι μου ξαφνικά, φέρνοντας στην ήσυχία του σπουδαστηρίου μου τη νεανική του φαιδρότητα, το ακτινοβόλημα της ζωής του, πού κοχλάζει, το χαριτωμένο χιούμορ ενός ανθρώπου, γιά τόν όποιον ή τύχη είναι πάντοτε ευνοϊκή.

Τό πορτραίτό του; Θά μου ήταν αδύνατο νά τό φτιάξω. Είκοσι φορές είδα τόν Άρσέν Λουπέν και είκοσι φορές ήταν διαφορετικό, πλάσμα εκείνος πού έβλεπα, ή μάλλον, τό ίδιο πλά-

σμα, πού είκοσι καθρέφτες τούδιναν είκοσι

του. Έκείνο τό απόγευμα, ξαπλωμένος στο ντιβάνι του γραφείου μου, έπερίμενε νά τελειώσω κάτι πούγραφα, όταν ξαφνικά μου φώναξε.

—Σύντομα γράφε: 8, 4, 8, 24, 18, Άσυναίσθητα άρχισα νά γράφω τούς αριθμούς πού μου έλεγε κατά διαστήματα, άλλα με γαλείτερα και άλλα μικρότερα. Με τά βλέμματα πρὸς τό άνοιχτό παράθυρο, υπαγόρευε.

—16, 17, 5, 16, 5, 9, 13, 1, 16, 15, 21, 20, 3, 24, 12, 5.

Κι' εξακολουθούσε ν' άραδιάζει αριθμούς κι' έγώ νά γράφω. Ήταν τρελλός; Τόν κύτταξα με προσοχή και είδα πώς τά μάτια του δέν είχαν πιά την αδιάφορη όψη τους, αλλά έφαινοντο πώς παρατηρούσαν στο κενό ένα θέαμα πού τόν ένδιέφερε. Καί υπαγόρευε όλοένα, και έγώ έγραφα όλοένα. Από τό παράθυρο δέν μπορούσε νά διακρίνη κανείς παρά ένα κομμάτι ούρανοῦ και τά κλεισμένα παράθυρα του άντικρυνού παλαιού μεγάρου. Δέν υπήρχε τίποτε τό έξαιρετικό.

—10, 1, 9, 13, 1.

Κι' άξαφνα κατάλαβα, ή μάλλον ένόμισα πώς έκατάλαβα. Γιατί πώς μπορούσα νά παραδεχθώ πώς, άνθρωπος σάν τόν Λουπέν, λογικός κάτω από τη μάσκα της ειρωνείας, μπορούσε νά χάνη τόν καιρό του σέ άνόητα παιχνιδάκια; Μετρούσε τις φωτεινές άκτίνες πού ρριχνε κάποιος μ' ένα καθρέφτη στη μαυρισμένη πρόσοψη του άπέναντι παληού σπιτιού, στο ύψος του δευτέρου πατώματος.

—19, 9, 18, είπεν ο Λουπέν.

Η άκτίνα του ήλιου χάθηκε γιά μιά στιγμή κι' έπειτα ξανάρχισε νά χτυπάη στον τοίχο σέ ίσια χρονικά διαστήματα και εξαφανίσθη και πάλι. Μέτρησα χωρίς νά θέλω 4.

—Τό βρήκες; Μπράβο! [έμουρμούρισε ο Λουπέν.

Διευθύνθηκε πρὸς τό παράθυρο κι' έσκυψε γιά νά ιδή από πού έρχώτανε ή άκτίνα του ήλιου. Έπειτα ξαναπήγε στο ντιβάνι και μου είπε νά μετρήσω έγώ. Τόν άκουσα. Η κανονικότης των σημείων ήταν άκριβώς όπως οι φωτινές άκτίνες φάρου, και έγώ του είπα πώς θά ήταν κάποιο παιδί πού παίζε.

Δοκίμασε, δοκίμασε!

Και μετρούσα αριθμούς, έν ω ή άκτίνα εξακολουθούσε νά χορεύη. Μετρούσα και έγραφα, ως πού τέλος σταμάτησε. Περιμέναμε λίγες στιγμές ν' άρχισή, περιμέναμε άρκετά, τίποτα.

Η γνώμη μου είναι, τούεipa, πώς έχασαμε τόν καιρό μας. Έμαζεύαμε αριθμούς και τίποτε άλλο.

Χωρίς νά κινηθώ από τό ντιβάνι ο Λουπέν, μουείπε.

—Έχεις την καλωσύνη, άγαπητέ μου, ν' άντικαταστής κάθε αριθμό με τό αντίστοιχο γράμμα του αλφαβήτου; Τό 1 με τό Α, τό 2 με τό Β, τό 3 με τό Γ και ούτω καθεξής;.

Τό έκανα και έσημειάσα τά πρώτα γράμματα ΙΔΙΩΣ. Έμεινα κατάπληκτος. Ο Λουπέν μου συνέστησε νά εξακολουθήσω. Έξακολουθήσα και

έγραφα τις έξής φράσεις:

«Ιδίως πρέπει ν' άποφύγουμε τό θόρυβο και τούς τσακωμούς και νά άντιμετωπίσουμε τις έχθρικές δυνάμεις με την πιο μεγάλη προφυλαξη, και.....»

«Έβαλε τά γέλοια.

—Νάτο! Φώς, Λουπέν; Καμιά μαγείρσισα θάγραφε αυτές τις σφές συμβουλές με τις άνορθογραφίες.

Ο Λουπέν σηκώθηκε χωρίς νά είπεί λέξη και έπήρε τό χαρτί. Έκτύπησε άσυναίσθητα τό ρολόι... ήταν πέντε και είκοσι. Σηκώθηκε όρθιος, με τό χαρτί στο χέρι και έβλεπα στο νεαρό πρόσωπό του την έκφραση μιάς μεγάλης προσπάθειας πούκανε, γιά νά έννοήση και πού προδίνετο από τις βαθιές ζάρες των ματιών του.

—Μου κάνεις τη χάρη, μου είπε, νά τηλεφωνήσης στο βαρώνο Ρεποστάιν, ότι θά τόν έπισκεφθώ στις δέκα τη νύχτα.

—Τόν άνδρα της περιφημης βαρώνης;

—Ναι!

Διευθύνθηκα πρὸς τό τηλέφωνο, άλλ' ο Λουπέν μ' έσταμάτησε.

—Όχι, άφισε! Είναι άνώφελο νά τόν είδοποιήσωμε. Πρόκειται γιά κάποιον πολύ πιδ σπουδαίο... Όμως γιατί ή φράση δέν είναι τελειωμένη;

«Αρπαξε γρήγορα τό μπαστούνι και τό καπέλλο του.

—Πάμε μου είπε. «Αν δέν κάνω λάθος, πρόκειται γιά μιά υπόθεση πού άπαιτεί γρήγορη ένέργεια.

—Ξέρεις τίποτα;

—Απολύτως τίποτα, μέχρι της στιγμής.

Στη σκάλα μ' έπιασε από τό μπράτσο και μου είπε.

—Ξέρω εκείνο πού ξέρει όλος ο κόσμος. Ο βαρώνος Ρεποστάιν χρηματιστής και σπόρτμαν, του όποιου τό άλογο «Έτνα έκέρδισε φέτος τό μεγάλο βραβείο, ο βαρώνος Ρεποστάιν υπήρξε τό θύμα της γυναίκας του, ή όποία, πολύ γνωστή γιά τά κατάξανθα μαλλιά της, τις τουαλέτες και την πολυτέλειά της, έδραπέτευσε πρὸ δέκα πέντε ημερών μαζί με έκατομμύρια πούκλες από τόν άνδρα της και μιά όλόκληρη συλλογή διαμαντιών πού της έμπιστέφη ή πριγκήπισσα Μπερνύ νά ξετεάση, γιάτι της είχε δηλώσει πώς θά την άγόραζε. Έδω και δύο βδομάδες την κυνηγούν στη Γαλλία και στην Εύρώπη, όπου ή παρουσία της γίνεται εύκολα γνωστή, γιάτι όπου περνάει σκορπίζει χρυσάφι. Προχθές μάλιστα στο Βέλγιο, ο διεθνής μας άστυνομικός, ο μέγας ήλθιος Γκανιμάρ, έπιασε σέ κάποιο μεγάλο ξενοδοχείο μιά κυρία πού φαινώτανε πολύ ύποπτη.

«Απεδείχθη έπειτα τό λάθος του κι' έτσι ή καταδίξις εξακολουθεί. Από την άλλη μεριά, ο βαρώνος προσφέρει έκατό χιλιάδες φράγκα σ' εκείνον πού θά βρή τη γυναίκα του. Τό χρήμα είναι κατατεθειμένο στα χέρια του συμβολαιογράφου. Και γιά νά πληρώση την πριγκήπισσα Μπερνύ ο Ρεποστάιν—γιά τά διαμαντικά πού της έκλεψε ή γυναίκα—του, έπούλησε όλα του τά άλογα.

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΝΕΙ

τό μεγάλο της όδοῦ Χάουσμαν και τόν πύργο του Ροκενκούρ.

—Ναι, όλα αυτά τάγραψαν οι έφημερίδες. Έγραψαν μάλιστα ότι αύριο ή πριγκήπισσα θά πάρη τό χρήμα. Μά δέν καταλαβαίνω όμως τί σχέση έχει ή φράση πού άνεκάτεψες μ' αυτά όλα.

Ο Λουπέν δέν είπε τίποτα. Προχώρησαμε όλίγο στο δρόμο κι' έξαφνα στάθηκε μπροστά σέ μιά μεγάλη παληά μονοκατοικία.

—Κατά τούς ύπολογισμούς μου, είπε, τά σήματα έστέλνοντο από δώ, και μάλιστα από τό άνοιχτό παράθυρο του τρίτου πατώματος.

Διευθύνθηκε στην θυρωρό και την ρώτησε μήπως κανένας από τούς ένοικιαστές τους είχε σχέσεις με τό βαρώνο Ρεποστάιν, κι' εκείνη τόν έπληροφόρησε ότι πραγματικώς κατοικούσε εκεί ο κύριος Λαβερί, ο γραμματικός του βαρώνου, και έπρόσθεσε ότι αυτή του έκαθάριζε τό δωμάτιο.

—Μπορούμε νά τόν ιδούμε; ρώτησε ο Λουπέν.

—Νά τόν ιδήτε; Μά είναι άρρωστος, ο καυμένος, έδω και δεκαπέντε ήμέρες, στο κρεβάτι.

—Δέν σηκώνεται καθόλου;

—Δέν ξέρω. Ο γιατρός δέν έπιτρέπει νά μη κανείς στην κάμαρά του. Μάλιστα μου πήρε τό κλειδί. Έρχεται και τόν βλέπει δυο—τρείς φορές την ήμέρα. Νά, μόλις πρὸ όλίγου έφυγε. Είναι ένας γέρος με ψαρρά γένεια και με γυαλιά, ένας καμπουράκος. Μά πού πηγαίνετε κύριε;

Ο Λουπέν άνέβαινε πηδώντας τη σκάλα, σάν άνθρωπος πού δέν είχε στη διάθεσή του παρά δευτερόλεπτα. Η θυρωρός άρχισε ν' άνεβαίνει κι' αυτή διαμαρτυρούμενη ότι ο γιατρός έπιτρέπει έπισκέψεις άλλως τε δέν είχε και τό κλειδί. Σέ λίγο ο Λουπέν κι' έγώ βρισκόμαστε έξω από την πόρτα του κυρίου Λαβερί. Με ένα σιδερένιο έργαλείο πούβγαλε από την τσέπη του, παρεβίασε την κλειδαριά, άνοιξε και μπήκαμε. Στην άκρη ενός σκοτεινού δωματίου φαινώτανε λίγο φως πού έρχώτανε από μιά μισανοιγμένη πόρτα. Ο Λουπέν μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην πόρτα. Άλλά στάθη κατάπληκτος.

—Νά πάση ο διάβολος! φώναξε Άργά!

Έτρεξα. Κάτω στο πάτωμα, είδα ένα μισόγυμνο άνθρωπο, με τά πόδια στραβωμένα και τά μάτια άνοιχτά πούδειχναν άκόμα μιά έκφραση τρόμου.

—Είναι πεθαμένος! είπε ο Λουπέν άφ' οῦ τόν εξέτασε.

—Μά πώς; ρώτησα. Δέν υπάρχει ίχνος αίματος.

—Κι' όμως νά, κύτταξε αυτές τις τρείς σταγόνες αίμα κάτω από τό μισανοιγμένο πουκάμισό του Ο άλλος τόν άρπαξε από τό λαιμό, ένω ταυτοχρόνως τόν τοιμπούσε, στην καρδιά. Λέω τόν «τοιμπούσε» γιάτι πραγματικώς ή πληγή μόλις φαίνεται. Μπορεί νά είπεί κανείς πώς είναι ή τρύπα μιάς ακρυάς καρφίτσας.

Έκτύπησε χάμω, γύρω στο πάτωμα. Δέν του έκίνησε την προσοχή άλλο από ένα μικρό καθρεφτάκι της τσέπης,

με τό όποιο ο Λαβερί διεσκέδαζε ρίχνοντας στον άπέναντι του σπιτιού μου τοίχο, τις άκτίνες του ήλιου. Άπάνω στο τραπέζι ήτανε εικονογραφημένα περιοδικά. Ξαφνικά ο Λουπέν έτρεξε στη θυρωρό πού έτοιμαζότανε ίσως νά λιποθυμήση.

Σώπα... Άκουσέ με. Λιποθυμείς άργότερα. Ο κ. Λαβερί είχε κανένα φίλο, πού κάθεται στον ίδιο δρόμο, δεξιά στην ίδια σειρά, ένα φίλο πούβρισκε κάθε βράδυ στο καφενείο κι' άλλαξαν εικονογραφημένα περιοδικά.

—Ναι, τόν κ. Ντελάτρ, πού κάθεται στον αριθμό 92 του ίδιου δρόμου.

—Μιά λέξη άκόμα. Αυτός ο γιατρός έρχότανε από καιρό;

—Όχι, δέν τόν είχα ιδή, ποτέ. Ήρθε τό βράδυ πούπεσε άρρωστος ο κ. Λαβερί.

Χωρίς νά είπεί τίποτα άλλο ο Λουπέν κατέβη γρήγορα παρασύροντας και μένα, και πήγαμε στον αριθμό 92. Ήταν ένα χαμηλό σπίτι, κι' ο σπιτονοικοκύρης μάς είπε ότι ο κ. Ντελάτρ έφυγε από εκεί πρὸ μισής ώρας, πήρε βιαστικώς ένα ταξί—πράγμα πού δέν έσυνηθίζε—κι' είπε νά τόν πάνε στην διεύθυνση της άστυνομίας. Λίγο πιδ ύστερα τόν γύρεψε κι' ένας γέρος με ψαρρά μαλλιά και καμπούρης. Άνέβηκε μάλιστα, έως την κάμαρή του κι' έφυγε.

Ο Λουπέν τόν ευχαρίστησε κι' έφύγαμε. Φαινώτανε πολύ σκεπτικός. Μπήκαμε εις ένα άναγνωστήριο και τόν είδα νά ξετεάζη τις έφημερίδες, της τελευταίας εβδομάδος. Δειπνήσαμε έπειτα στο πρώτο ξενοδοχείο πού συναντήσαμε κι' είδα ότι τό πρόσωπό του άρχισε νά ζωηρεύη. Όταν φύγαμε από κεί και πηγαίναμε κατά τό σπίτι του Ρεποστάιν, είχε ξαναγίνει ο Λουπέν, ο ειρων και όρμητικός, ο άνθρωπος πού είναι άποφασισμένος νά κερδίση τη μάχη. Κοντά στην όδο Κουρσέλ έβραδύναμε τό βήμα. Ο Ρεποστάιν κατοικούσε άριστερά, μεταξύ αυτού του δρόμου και του προσταίου του Σαιν-ντ. Όνονρέ, σ' ένα μεγάλο με τρία πατώματα.

—Άλτ, έδω! είπεν ο Λουπέν. Νά μιά άπόδειξη πού ένισχύει την ύπονοιά μου.

—Ποία άπόδειξη; Δέν βλέπω τίποτα.

Σήκωσε τό γιακά του σακκακιού του, κατέβασε τό μπόρ του καπέλλου του και μου είπε.

—Η μάχη θά είναι έπικίνδυνη. Πηγαίνε νά κοιμηθής φίλε μου, κι' αύριο άν δέν βρεθώ έκκοιλησμένος, θάρθω νά σου διηγηθώ, με ποιο τρόπο θάχω βάλει στο χέρι δύο έκατομμύρια. Καληνύχτα...

Και άπομακρύνθηκε σιγοσφυρίζοντας. Ύστερα από τρία λεπτά ο Λουπέν χτύπησε την πόρτα του μεγάρου Ρεποστάιν. Ζήτησε από τόν υπηρέτη νά δη τό βαρώνο κι' εκείνος του άπήντησε πώς δέν μπορούσε νά δεχθώ αυτή τη στιγμή.

Ένώ ο Λουπέν έπέμεινε νά τόν άναγγείλη γιάτι ήθελε νά του μιλήση γιά τη δολοφονία του Λαβερί, ο βαρώνος πούχε άκούσει τό διάλογο, φώναξε τόν υπηρέτη ν' άφήση τόν έπισκέπτη

ν' άνέβη. Πραγματικώς ο υπηρέτης ώδήγησε τό Λουπέν στο πρώτο πάτωμα, εις ένα δωμάτιο όπου έπερίμενε ο βαρώνος. Ήταν ψηλός, με τετράγωνους ώμους ευρισμένους, με φυσιογνωμία ήρεμη. Φορούσε κουστούμι της μόδας, ένα βελουδένιο γελέκο και στη γραβάτα μιά καρφίτσα με διαμάντι μεγάλης αξίας. Ήταν εκεί τό γραφείο του, ένα μεγάλο δωμάτιο με τρία παράθυρα, βιβλιοθήκη. Ένα γραφείο ρολ—τόπ, κι' ένα χρηματοκιβώτιο. Κι' άμέσως έρώτησε.

—Ξέρετε τίποτα σχετικό με τό φόνο του δυστυχισμένου Λαβερί;

—Μάλιστα κύριε βαρώνε. Ξέρω άκόμησησχετικά και μέτην

κυρία βαρώνη. —Είνε δυνατό; Γρήγορα!

Σας ίκετεύω... Γούδειξα μιά, καρέκλα. Ο Λουπέν έκάθισε και είπε.

—Κύριε βαρώνε, οι περιστάσεις είναι σοβαρές και θά είμαι σύντομος. Ο Λαβερί πού ήτανε επί δεκαπέντε ήμέρες κλεισμένος στην κάμαρά του, από τό γιατρό του—σάν σ' άπομόνωση—ο Λαβερί, πώς νά τό είπω; έηλεγράφησε μερικώς άποκαλύψεις με τη βοήθεια διαφόρων σημείων, τά όποία έκράτησα, και τά όποία μ' έβαλαν επί τά ίχνη αυτής της ύποθέσεως. Τόν έπιασαν έν ω τηλεγραφούσε και τόν έδολοφόνησαν.

—Ποιός;

—Ο γιατρός του.

—Ποιός είναι αυτός;

—Δέν ξέρω. Άλλ' ο κ. Ντελάτρ, φίλος του Λαβιερί, με τόν όποτον έπι-

ἐπικοινωνοῦσε διὰ τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου του, πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ. Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰ ξέρῃ

καὶ τὴν πραγματικὴ ἐννοία αὐτῶν τῶν λέξεων, γιατί, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, μόλις ἐστάματῃσε τὸ ὀπτικὸ τηλεγράφημα, ἐπήδησε εἰς ἓνα αὐτοκίνητο καὶ πῆγε στὴν ἀστυνομία.

— Γιατί; Τί θέλεις;
— Ἐκεῖνο ποῦ γινε. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὸ μέγαρό σας εἶναι περικυκλωμένο. Μόλις ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, θὰ μποῦν ἐν ὄνῳ καὶ τοῦ Νόμου καὶ θὰ συλλάβουν τὸν ἔνοχο.
— Μά... εἶναι λοιπὸν σπῆτι μου ὁ δολο-

φόνος; Κανένας ὑπηρετῆς... Μὰ ὅχ Δὲν εἶπατε ὅτι τὸν ἐσκότωσε ὁ γιὰ τὸς;

—.....Πρέπει νὰ σὰς προσθέσω ἀκόμη, ὅτι ὁ κ. Ντυλάτρ' ὅταν πῆγαινε στὴν ἀστυνομία ἀγνοοῦσε, τὴν δολοφονία τοῦ φίλου του Λαβερὶ. Πῆγαινε νὰ καταδώσῃ σχετικὰ μὲ τὴν ἐξαφάνιση τῆς κυρίας βαρῶνης, ἐξαφάνιση τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸ ἔμαθε ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Λαβερὶ.

— Πῶς; Ξέρουν καὶ ἐπὶ τέλους; Βρῆκαν τὴ βαρῶνη; Βρῆκαν τὰ χρέματα ποῦ μοῦ κλεψε; Μιλήστε κύριε! Ἐξηγήστε!

— Δὲν εἶναι ἡ ἐξήγηση τόσο εὐκόλη, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ μὲ καταλάβετε. Ἐλέγαμε, λοιπὸν, ὅτι ἡ βαρῶνη—δηλαδὴ αὐτὰ τάγραψαν οἱ ἐφημερίδες—ἤξερε τὰ μυστικὰ ὅλων τῶν ὑποθέσεων σας καὶ ὅτι μποροῦσε ν' ἀνοίγῃ ὅχι μόνον αὐτὸ ἐδῶ τὸ χρηματοκιβώτιο, ἀλλὰ καὶ κείνο ποῦ εἶναι στὸ Κρεντί Λωναί.

— Μάλιστα.

— Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἓνα βράδυ, ἐνῶ σεῖς εἴσατε στὴ λέσχῃ, ἡ βαρῶνη Ρεπιστὰν βγήκε ἀπὸ δῶ μ' ἓνα σάκκο μὲ δυὸ ἑκατομύρια, ποῦ σὰς εἶχε κλέψει ἀπὸ μετοχές δικές σας καὶ ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῆς πριγκηπίσσης Μπενρύ. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξανάειδαν κί, ὑπάρχει ἕνας θαυμάσιος λόγος ποῦ δὲν τὸ κατάρθρωσαν. Ὁ λόγος ὅτι ἡ βαρῶνη ἐδολοφονήθη.

— Ἐδολοφονήθη! Ἡ βαρῶνη; Μὰ εἰσθε τρελλός; Πῶς ἐδολοφονήθη, ἂν οὐ τὴν παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα;

— Δὲν ἀκολουθοῦν αὐτή, ἀλλὰ τὰ ἴχνη μιᾶς ἄλλης γυναίκας, ποῦ περνᾷ εἰς γὰ βαρῶνη κί εἶναι συνένοχος τοῦ δολοφόνου.

— Κί ὁ δολοφόνος;
— Ὁ ἴδιος, ποῦ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ὁ Λαβερὶ ἀπὸ τὴ θέση ποῦ εἶχε στὸ σπῆτι αὐτὸ, εἶχε μάθει τὴν ἀλήθεια, τὸν κρατοῦσε κλεισμένο καὶ τὸν ἀπειλοῦσε. Ἐκεῖνος ποῦ ὅταν συνέλαβε ξαφνικὰ τὸν Λαβερὶ νὰ στέλνῃ μὲ τὸν καθρέφτη τὰ σινιᾶλα στὸ φίλο του, τὸν ἐσκότωσε μὲ ἓνα σιλιέττο.

— Ὁ γιὰτρός λοιπὸν;

— Ναί!

— Μὰ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ γιὰτρός 1454

— Εἴσατε πολὺ δυνατός, κύριε βαρῶνε!

— Ὁ ἄλλος, πάντοτε σοβαρός, σιωποῦσε, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε καὶ σὰν νὰ ἐπερίμενε ἐξηγήσεις, γιὰ τίς ὁποῖες εἶχε δικαίωμα. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀπαθὴς του στάση στενοχωροῦσε τὸν Ἀρσέν Λουπέν.

— Ναί, πολὺ δυνατός, ἐσυνέχισε, γιατί εἶναι φανερό πῶς σεῖς ἐβάλατε τὴ βαρῶνη νὰ πωλήσῃ τις ἀξίες σας καὶ τὰ μαργαριτάρια τῆς πριγκηπίσσης. Κί εἶναι φανερό πῶς τὸ πρόσωπο ποῦ βγήκε ἀπὸ τὸ μέγαρό σας μὲ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι, δὲν ἦταν ἡ γυναίκα σας, ἀλλὰ μιὰ συνένοχος, μιὰ φίλη σας ἀσφαλῶς, ποῦ ἀφίνει νὰ τὴν παρακολουθοῦν, ἂν οὐ δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτα, γιὰ-

τί νομίζεται ἔνοχος ἡ βαρῶνη Ρεπιστὰν. Κί αὐτὲς οἱ ἑκατὸ χιλιάδες ποῦ καταθέσατε στὸ συμβολαιογράφο, γιὰ ὅποιον βρῇ τὴ βαρῶνη; Θαυμάσιο ἀλήθεια. Ἐνας κύριος, ποῦ ἀναγγέλλει μιὰ τέτοια ἀμοιβή, δὲν λέει ψέματα. Καί σὰς ἀφίνουν νὰ πουλάτε τὰ ἀκίνητά σας καὶ νὰ ἐτοιμάζετε τὴν ἀναχώρησή σας.

— Ὁ βαρῶνος δὲν ἐσάλευε.

— Ποιὸς εἴσθε; ρώτησε ἀπλᾶ.

— Ὁ Λουπέν ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ἐνας ποῦρθε νὰ σὲ σώσῃ! ἀπάντησε. Ἐχεις ἐτοιμὲς τις βαλίτσες νὰ φύγῃς, νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὴ φίλη σου Νέλλη Δάρβες. Ἀσφαλῶς ἔχεις ἐκεῖ ἐτοιμὲς τις βαλίτσες σου. Ἀκουσε! Δόσε μου τὰ μισά, καὶ σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς, σὲ διευκολύνω νὰ τὸ σκάσῃς.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω! ἐπιθύρισε ὁ βαρῶνος. Ἐκβιασμός!

— Ἐκβιασμός ἢ ὅχι, λίγο ἐνδιαφέρεται. Δέχεσαι;

— Ὁ βαρῶνος τράβηξε τὸ πιστόλι καὶ ἐπυροβόλησε. Ἄλλ', ὁ Λουπέν τὸ περίμενε, γιατί τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀρχίσει νὰ κιτρινίξῃ! πῆδησε ἐπάνω του, ἔκλεισε ἐπυροβόλησε καὶ πάλι, ἀλλὰ ἀνεπιτυχῶς. Σὲ λίγο οἱ δύο ἀντίπαλοι βρέθηκαν σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι ὁ Λουπέν τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ τὸν ἀναποδογύρισε. Μὲ μιὰ προσπάθεια ὁ βαρῶνος ἀπάλλαξε τὸ ἓνα τοῦ χέρι κί ὁ Λουπέν αἰσθάνθηκε ἓνα πόνον στὰ στήθη.

— Ἄ, κανάγια! Ὅπως καὶ τὸ Λαβερὶ. Ἡ καρφίτσα!

Μαζεύθηκε συσπειρώθηκε ὅσο μπορούσε, χύμηξε ἐπάνω στὸ βαρῶνο καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν ἐσφιγγε, τὸν ἐσφιγγε, ἔως ὅτου τὸν ἔκανε ἀνίκανο γιὰ κάθε ἀντίσταση.

— Ἡλίθιε. Ἄν ἐξακολουθοῦσε τὸ παιχνίδι σου, θάχανα τὴν παρτίδα. Μοιάζεις τόσο πολὺ γιὰ τίμιος ἀνθρώπος! Ἐμπρός, δός μου τὴν καρφίτσα. Ὅχι; θὰ σοῦ σπάσω τὸ χέρι. Λοιπὸν; Ὁραῖα! ἄφισε τὴν χάρμη, μιὰ στιγμή τώρα νὰ σοῦ δώσω τὰ χέρια... Ὁραῖα...

Σηκώθηκε καὶ τοῦδωσε μιὰ τόσο δυνατὴ γροθιά, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ σταθῇ μισολιποθυμισμένος.

— Δὲν ἤθελες τὰ μισά; Ὅθι τὰ πάρω ὅλα.

— Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ τις τσέπες τοῦ βαρῶνος.

Πῆρε ἓνα μάτσο κλειδιά, βεβαιώθηκε πρῶτα ὅτι ἡ βαλίτσα, ποῦ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ ρινιῶ, δὲν εἶχε χαρτονομίσματα, οὔτε διαμάντια καὶ διευθύνθηκε στὸ χρηματοκιβώτιο. Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε ἀκουγώτανε θόρυβος. Οἱ ὑπηρετῆς; Ἀδύνατον! Τὰ δωμάτια τους ἦταν στὸ τρίτο πάτωμα. Ἀκροάσθηκε καὶ κατάλαβε: Οἱ χωροφύλακες ἀκούσαν τὸν πυροβολισμό κί ἀνέβαιναν.

Κλειδῶσε τὴν πόρτα τοῦ χώλ καὶ ξαναγύρισε στὸ χρηματοκιβώτιο. Μὲ ποιὰ λέξη ἀνοίγῃ; Στάθηκε σκεπτικὸς, ἔπειτα γέλασε, γιατί ἄργησε ὅταν καὶ ἓνα λεπτὸ νὰ καταλάβῃ. Ἐβαλε τὸ κλειδί, ἔστριψε τέσσαρα γράμματα, ἔπλεσε, καὶ ἡ σιδερένια πλάκα τῆς κάσας ἀνοίγε σιγὰ - σιγὰ.

— Δικὰ μου τὰ ἑκατομύρια! Χίλια παρντὸν, κύριε βαρῶνε!

Ξαφνικὰ, μ' ἓνα πήδημα πετάχθηκε πίσω, ἀφίνοντας φωνὴ φρίκης. Τὰ γόνατά του λύγισαν. Ἐπὶ δέκα, εἴκοσι, τριάντα δευτερόλεπτα, παρ' ὅλο τὸ θόρυβο ποῦ γινώτανε κάτω, ἔμεινε ἐκεῖ, μὲ μάτια γουρλωμένα, κυττάζοντας τὸ πῶς τρομερὸ καὶ πῶς ἀπαίσιον θέαμα.

Ἐνα γυναικεῖο κορμὶ μισόγυμνο, λυγισμένο στὰ δύο, μέσα στὴν κάσσα.

σὰν πακέττο χοντρό, μαλλιά κατὰ ξανθα, λυμένα, καὶ αἷμα ἄφθονο.

— Ἡ βαρῶνη! ψιθύρισε. Ἡ βαρῶνη! Ὡ, τὸ τέρας!

Συνῆλθε ἀπότομα, ἐπλησίασε τὸ βαρῶνο καὶ τοῦδωσε δυὸ κλωτσιές. Ἀκούγοντο στὴ σκάλα βήματα, κί ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Εἶχε τὴν ιδέα ὅτι ὁ βαρῶνος εἶχε ἐξασφαλίσῃ κάποιον μυστικὸ τρόπο φυγῆς, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἦταν τόσο ψυχραίος. Πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ποῦβλεπε στὸν κῆπο, καβαλλίκεψε τὸ μπαλκόνι, ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ σωλῆνα τοῦ νεροῦ, ἐπροχώρησε λίγο κί ὅταν ἔφθασε στὸν τοίχο μὲ μερικά δένδρα, ἐπήδησε κάτω. Σὲ λίγα λεπτά εἶχε ἐξαφανισθῇ.

— Λοιπὸν τί λὲς τώρα γιὰ τὸ βαρῶνο Ρεπιστὰν; μ' ἐρώτησε ὁ Λουπέν ἀφ' οὔ μοῦ διηγῆθηκε τίς περιπετείες του ἐκείνης τῆς νύχτας. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι τὸν περναγα γιὰ τίμιον ἀνθρώπο.

— Μὰ τὰ ἑκατομύρια; τὸν ρώτησα. Τὰ διαμαντικά τῆς πριγκηπίσσης;

— Ἦταν στὴν κάσσα! τὰ εἶδα, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθηκα νὰ πάρω τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα ποῦ μύριζαν αἷμα. Ἀπὸ ὅλη τὴν ὑπόθεση δὲν ἐκέρδισα παρὰ τὴ δολοφονικὴ καρφίτσα ποῦ εἶχε ἀξία ὡς τριάντα χιλιάδες.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΔΕΚΑΡΑΣ

Μνημειῶδες ἦταν τὸ πείσμα ἐνὸς πλουσίου Ἀρμένι στὴν Πόλη: Γιὰ νὰ μὴ πληρώσῃ ὀκτὼ παράδες φόρο γιὰ νὰ πᾶ μὲ τὸ κότερό του, ἀπὸ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου εἰς τὴν μικρασιατικὴ, ποῦ βρισκόταν ἡ ἑπαυλὶς του, ἔκανε ἀπὸ... πείσμα ὅλο τὸ γύρο τῆς Μαύρης Θάλασσας καὶ ἔφτασε στὸ σπῆτι τοῦ ἑπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες (!) ἐξωδεύοντας χίλιες φορές περισσότερα χρήματα.

Σὲ μιὰ ἀλλῇ περίπτωση μισὸ φαρδὶν ἦταν ἡ ἄθωα αἰτία γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ πολυέσθη δίκη τὴν ὁποία τελικὰ κέρδισε ἡ ἑταιρεία τῶν Τράμ στὸ Λονδίνο. Μιὰ ἐπιβάτης, ἡ μὲς Ἄννυ Ρεύσον εἶχε μπεῖ σ' ἓνα ὄχημα τῆς ἑταιρείας γιὰ νὰ μεταβῇ ὡς τὴν γέφυρα Τσελσὶ. Γιατὴ τὴ διαδρομὴ ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ζήτησε δυὸ φαρδίνια ἐνῶ ἡ μὲς Ἄννυ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πληρώσῃ παρά πᾶνω ἀπὸ ἐνάμισι. Αὐτὴ ἡ διαφωνία κατέληξε στὰ δικαστήρια καὶ ἡ πεισματάρια Ἄννυ ἐξώδεψε, γιὰ νὰ... χάσῃ τὴ δίκη, 180 λίρες!

Ἄλλη μιὰ φορά γιὰ ἓνα... σέντς χάθηκε μιὰ δολοκλήρη περιουσία. Τὸ σέντς αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀνεξόφλητο ὑπόλοιπο ποῦ ἀξιοῦσε ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορεία νὰ τῆς τὸ πληρώσῃ ἓνας ἰδιοκτήτης μιᾶς φάρμας στὸ Κένινγκτον. Στὴν ἀρχὴ τοῦστειλε μιὰ τυπικὴ εἰδοποίηση γιὰ τὴν ἐξόφληση του. Ἐκεῖνος ὅμως οὔτε κἄν καταδέχτηκε νὰ τὴ λάβῃ ὑπ' ὄψη του. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀδιαφορία του τοῦ κόστισε πολὺ ἀκριβὰ. Ἐπακολούθησε ἓνας αἰφνιδιαστικὸς πλειστηριασμός τῆς φάρμας του καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πληρώθηκε τὸ ἀσήμαντο

— Μιὰ ἐρώτηση ἀκόμα: Ἡ λέξη τοῦ χρηματοκιβωτίου;

— Ἦταν μέσα στὸ ὀπτικὸ τηλεγράφημα τοῦ Λαβερὶ καὶ ἀπορῶ πῶς ἀργησα, ἔστω κί ἓνα δευτερόλεπτο, νὰ τὴν βρῶ. Θυμᾶστε τίς ἀνορθογραφίες τοῦ κρυπτογραφήματος; Ἐλεγε. «Ἰδίως πρέπει νὰ ἀποφύγουμε ἢ τὸ θόρυβο καὶ τοὺς τ'ακωμούς καὶ νὰ ἀι τιμετωπίσουμε τίς ἐχθρικές δυνάμεις μὲ τὴν πῶ μεγαλὴ προφύλαξη». Δηλαδὴ περὶ σσευαν τέσσερα γράμματα ποῦ λένε ΕΤΝΑ, τὸ ὄνομα τοῦ περιφημοῦ ἀλόγου του... Αὐτὴ ἡ λέξις ποῦ εἶναι στὰ στόματα ὅλων—ἀφοῦ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ ὑπόθεση τοῦ Ρεπιστὰν, μ' ἔκανε νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι τὸ ὀπτικὸ τηλεγράφημα ἀφοροῦσε τὴν ἐξαφάνιση τῆς βαρῶνης. Στὸ σπῆτι τοῦ Λαβερὶ εἶδατὰ περιοδικὰ μετὸς ὀρημωμένων ἀριθμῶν. Τὰ πάρα κάτω ἦταν ἀπλᾶ.

— Φυσικά. Ὅταν κανεὶς λέγεται Λουπέν...

Ἀνεστένανε.

— Μοναχὰ ἡ καρφίτσα! Προσέθεσε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσα νὰ ἔχω ἀπάνω μου ἓνα δολοφόνο, τὴν ἐξούλησα πρῶτ' - πρῶτ', τριάντα χιλιάδες!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ
Στὸ ἐπόμενο φύλλο «Ἡ Ἐβραϊκή λ α μ π α»

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΟΡΟΝΑ.

Μόλις τελειώσαμε το πρόγευμα, καπνίσαμε ένα τσιγάρο και κατεβήκαμε πάλι στον κήπο, για να παρακολουθήσουμε το παιχνίδι. "Αφισα τον Μπίλλυ να κρατά συντροφιά στη λαϊδή Μπάραντελ, που φαινόταν ένθουσιασμένη από τη γνωριμία, και εγώ έπιασα πολιτική συζήτηση με το λόρδο Γιορκ. Στις τρεις και μισή, σηκώθηκε ο Μπίλλυ να φύγει.

— Δε θα μάς ξεχάσετε, κύριε Λόγκαν, είπε η θεία Μαίρη, καθώς την αποχαιρετούσε. "Ο άνεψιός μου θα επιστρέψει αύριο, και θα χαρή πολύ να σας γνωρίσει.

— Και γω θα είμαι πολύ ευτυχής να κάμω τη γνωριμία του, είπε ο Μπίλλυ μ' έγκαρδιότητα. "Ακουσα συχνά να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

"Εσφίξε το χέρι όλου του κόσμου, ιδιαιτέρως της λαϊδης Μπάραντελ, κι' έπειτα έφυγε, κάνοντας μια ένθαρρυντική χειρονομία στο Γιορκ, που ίδρωνε τρέχοντας στο πεδίο της μάχης.

— Τι χαριτωμένος νέος, είπε η θεία Μαίρη. Τι γυρεύει άραγε σ' αυτά τα μέρη;

— Θέλει ν' αγοράσει ένα οικόπεδο, εξήγησε η μίς Γιορκ, να κτίσει μια βίλλα και να εγκατασταθεί οριστικά.

Βαρέθηκε πια τα ταξίδια και τις περιηγήσεις. — Πολύ καλή ιδέα, έπεκρότησε η θεία Μαίρη. "Ακριβώς ένας τέτοιος γείτονας μάς χρειάζεται. Του μίλησα για τα φιλανθρωπικά μας ιδρύματα και έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον. Θά μάς πρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες. Δεν νομίζετε λαϊδή Μπάραντελ;

"Η τελευταία άρκέσθηκε να μειδιάσει.

Το απόγευμα μου φάνηκε ατελείωτο. Με πυρετώδη άνυπομονησία περίμενα να σκοτεινιάσει. Στη σκέψη πώς η Μέρσια βρισκόταν άνυπεράσπιστη, στα χέρια αυτών των άθλιων, καταντούσε άνυπόφορη η προσπάθεια που κατέβαλα, ν' ανταλλάξω άσήμαντες κουβέντες με τους γείτονές μου. "Ανυπομονούσα να φθάσει το τηλεγράφημα του Μπίλλυ.

"Εφθασε ακριβώς τη στιγμή που ξεκινούσαμε για το σπίτι. "Ενοιωσα όλα μου τα νεύρα να τεντώνονται. Τό άνοιξα, τό διάβασα. Πήρα ένα ύφος στεναχωρημένο και ψιθύρισα:

— Τέλος πάντων, δεν μπορεί κανείς να ήσυχάζει. Είμαι υποχρεωμένος ν' αναχωρήσω για το Λονδίνο, χωρίς να περιμένω την επιστροφή του Μαυρίκιου...

— Τι συμβαίνει, λοιπόν, Στούαρτ;

Με ρώτησε με θλίψη πραγματική η θεία Μαίρη...

— Τίποτε σοβαρό, είπα, άλλ' όπως δήποτε η υπόθεσις αυτή άπαιτεί την παρουσία μου στο Λονδίνο άμέσως αύριο πρωί-πρωί.

Και χωρίς περισσότερες εξηγήσεις πήγα να ετοιμάσω τις βαλίτσες μου. Πρωί πρωί, την άλλη μέρα, έτρεχα

να συναντήσω το Μπίλλυ στο Πανδοχείο «"Αροτρο.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧVIII

— "Α, ένα καλό, βαρύ, άγυλικό κλειδί. Νά τι μου χρειάζεται. "Ο Μπίλλυ έψαξε προσεκτικά μέσα στο κουτί με τα έργαλεία, βρήκε ένα και μου τό έδωσε.

— "Αν, κρατάς αυτό μαζί σου παρατήρησε, δεν έχεις ανάγκη από ρεβόλβερ.

"Εκρυσά στην τσέπη μου αυτό το πρόχειρο, αλλά επικίνδυνο όπλο.

— "Ακουσε Μπίλλυ, είπα δε θα μεταχειριστούμε όπλα παρά μόνο αν μάς εξαναγκάσουν. Πρέπει πρώτα να δοκιμάσουμε με τη γλυκύτητα και με την πειθώ.

"Ο Μπίλλυ μειδίασε πονηρά και ανέβηκαμε στο αυτοκίνητό μου.

Το μεγάλο ρολόι της αλής του πανδοχείου έδειχνε έξι ήμισυ.

Είχαμε φάει κάτι, κανονίσει το λογαριασμό και φορτώσει τις άποσκευές μας. "Ολα ήταν έτοιμα για την μάχη και όταν πήραμε τον κεντρικό δρόμο, ή καρδιά μου κτυπούσε δυνατά από τη συγκίνηση που ένοιωθα.

"Ο «Πρίνος» βρίσκεται σε άπόσταση έναμιου μίλλι από το Γούντφορντ. "Ο Μπίλλυ που ήξερε καλά το δρόμο, σταμάτησε το αυτοκίνητο καμιά πενήντα μέτρα μακριά από το σπίτι, μέσα σε μια φυτεία από πεύκα. "Επειτα κατεβήκαμε, αφήνοντας όμως τη μηχανή σε κίνηση, για να είμαστε έτοιμοι σε κάθε ένδεχόμενο. "Ο Μπίλλυ φορτώθηκε δυο χονδρά σχοινιά, που είχαμε πάρει μαζί μας αντί κάθε άλλου όπλου και ένα άγγλικό κλειδί σαν το δικό μου.

Θά κάνουμε το γύρο του σπιτιού, πίσω από το φυτώριο, ψιθύρισε. "Ετσι θα βρεθούμε ακριβώς μπροστά στην πόρτα της ύπηρεσίας.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και όταν βρεθήκαμε κάτω από τα δένδρα, αναγκαστήκαμε ν' αποχαιρετήσουμε τό φώς της ημέρας. "Αλλά επειδή είχαμε και οι δυο μας μεγάλη πείρα από πορείες μέσα σε δάση, πείρα που την είχαμε πολλές φορές ακριβώς πληρώσει, κατορθώσαμε να διασχίσουμε την επικίνδυνη ζώνη, χωρίς κανένα περιττό θόρυβο.

Φθάσαμε οδοί και άβλαβείς, αν και λιγάκι αναμαλλιασμένοι, στο χαμηλό φράκτη που χώριζε το δάσος από τον κήπο, στο πίσω μέρος της κατοικίας.

Κάναμε ένα μικρό σταθμό, και ενώ κρυβόμαστε όσο μπορούσαμε, εξέτάζαμε με προσοχή τό κρησφύγετο αυτών των άθλιων.

"Ο Μπίλλυ έβαλλε τό χέρι του στον ώμο μου.

— "Ακουσε, "Ιάκωβε, είπε. Θά πάω να ρίξω μια ματιά

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — "Ο Στούαρτ Νορθκόουτ, συναντά ένα βράδυ στο Λονδίνο τον "Ιάκωβο Μπύρτον, ο όποιος του μιλάει στη μορφή και στ' ανάστημα καταπληκτικά, και του προτείνει άντι δεκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες για τρεις βδομάδες.

Μολονότι, όπως του εξέθεσεν ο Νορθκόουτ, εκινδύνευε 99 φορές στις 100 να σκοτωθίη από τους έχθρους του, ο Μπύρτον, που ήταν άπενταρος, έδέχθη την πρόταση, και άμέσως έγκατεστάθη εις τό επί της Λεωφόρου Πάρκου μέγαρον του πρώτου, χωρίς να καταλάβουν οι ύπηρετάι την αλλαγή. Εύθως όμως το πρώτο βράδυ, μια ώραιολάτη νέα, ή Μέρσια Σολάνο, πυροβολεί τον Μπύρτον εκ των άπισθεν. "Εσώθη ως εκ θαύματος, την άφάπλισε και την ρώτησε, γιατί τόκανε. Τοίπε ότι είχε δώσει έντολή να τουφεκίσουν τον πατέρα της και της ώρκίσθη ότι ήταν άθώος.

Την άλλη μέρα ευρέθη άσρωτος ο Μίλφορντ ο μαίτη ντ' ότέλ του κι' ο Μπύρτον με τό Φερνιβάλ, ξάδερφο του Νορθκόουτ, πήγαν σ' ένα μυστικό γραφείο και ζήτησε έναν «μαίτη ντ' ότέλ». Τουστείλαν τό Φράνσις, ο όποιος τη νύχτα άπεπειράθη να δολοφονήση τον Μπύρτον, άλλ' ο τελευταίος έσώθη και πάλιν άφού πληγώσε τό Φράνσις. Μετά τη νέα αυτή έπίθεση ο Μπύρτον, καλεί τό φίλο του Μπίλλυ Λόγκαν να τον ζητήσει στο μέγαρο της Λεωφόρου Πάρκου. "Ο Μπίλλυ πήγε και τον περίμενε, διότι ο Μπύρτον—ως

Την άλλη μέρα στον πύργο γίνεται δεκτός ο Μπίλλυ Λόγκαν ο όποιος λέγει στον Μπύρτον ότι οι έπίζητούντες τη δολοφονία του Νορθκόουτ με τους όποιους συνεργάζεται και ή Μέρσια την έχουν φυλακίσει, διότι άντελήφθησαν ότι δεν τους βοηθεί στους σκοπούς τους.

Τας στο χέρι τό κλειδί μου. Δέν είχαμε να διατρέξουμε περισσότερο από δώδεκα μέτρα, αλλά μου φάνηκαν ατέλειωτα. Φθάσαμε σ' ένα μικρό παράθυρο που ύψωνόταν άπάνω κάτω σε μια άπόσταση έβδομηντα έκατοστών του μέτρου από τό έδαφος. Τό παντζούρι ήταν μισοανοιγμένο και από τό χώρισμα διακρίναμε ένα άμυδρο φώς που περνούσε κάτω από την άντικρυνή πόρτα.

— Καλά θά κάνω να περάσω πρώτος, είπε ο Μπίλλυ. Είσαι πιό παχύς από μένα και ίσως να μη χωρέσης. Με άτέλειωτες προφυλάξεις άνοιξαμε έντελώς τό παντζούρι. "Επειτα ο Μπίλλυ ανέβηκε στον άνω μου, έχωσε πρώτα τα πόδια του στο παράθυρο και σιγά-σιγά συστρέφοντας τό σώμα του κατώρθεσε να περάσει μέσα.

Μιά στιγμή τεντώσαμε τό αυτί μας. "Οχι, κανέναν θόρυβο δεν άκούοιαν. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσα να γλυστρήσω και γω δίπλα του.

Περιμέναμε λίγα λεπτά και ύστερα άπαλά άπαλά, σαν γάτες, φθάσαμε στην πόρτα. Ψάχνοντας βρήκαμε τό κλειδί

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Νορθκόουτ—ήταν στο χορό του Σαγκάτ. "Όταν γύριζε του έπέτεθη ένας άγνωστος και τον πληγώσε έλαφρά στον ώμο με στιλέτο.

"Ο Μπίλλυ του νοσήλευσε την επιτόλεια πληγή και την έπομένη έφυγαν για τό κτήμα του Φερνιβάλ. "Ο Μπίλλυ εγκαθίσταται στο γειτονικό Πανδοχείο «"Αροτρον» και με την επέμβαση του σώζεται ο Μπύρτον από μια δολοφονική επίθεση πουχε όργανώσε ο Φερνιβάλ με τους έχθρους του Νορθκόουτ. "Όταν ο Μπύρτον έφθασε έτσι άπρόοπτα στον πύργο, όπουντό θεωρούσαν ως σκοτωμένο, ο Φερνιβάλ έταράχθη κάπως, αλλά έκανε πώς άγανάκτει έναντίον των άποπειραθέντων την δολοφονία.

Τό πρωί ο Μπύρτον με τό Φερνιβάλ πήγαν στην "Αστυνομία και κατάγγειλαν τη δολοφονική άπόπειρα.

"Υστερα ο Μπύρτον πήγε και βρήκε τη Μέρσια Σολάνο, με την οποία είναι έρωτευμένος. "Ενώ ο Μπύρτον συνομιλεί με τη Μέρσια φθάνουν διάφοροι ποσκεκλημένοι του Φερνιβάλ και ό ψευτονορθκόουτ άναχωρεί μαζί τους και πηγαίνει στον πύργο. "Εκει ο Φερνιβάλ τους άναγγέλλει ότι θά φύγη για τό Λονδίνο.

Την άλλη μέρα στον πύργο γίνεται δεκτός ο Μπίλλυ Λόγκαν ο όποιος λέγει στον Μπύρτον ότι οι έπίζητούντες τη δολοφονία του Νορθκόουτ με τους όποιους συνεργάζεται και ή Μέρσια την έχουν φυλακίσει, διότι άντελήφθησαν ότι δεν τους βοηθεί στους σκοπούς τους.

Τας στο χέρι τό κλειδί μου. Δέν είχαμε να διατρέξουμε περισσότερο από δώδεκα μέτρα, αλλά μου φάνηκαν ατέλειωτα. Φθάσαμε σ' ένα μικρό παράθυρο που ύψωνόταν άπάνω κάτω σε μια άπόσταση έβδομηντα έκατοστών του μέτρου από τό έδαφος. Τό παντζούρι ήταν μισοανοιγμένο και από τό χώρισμα διακρίναμε ένα άμυδρο φώς που περνούσε κάτω από την άντικρυνή πόρτα.

— Καλά θά κάνω να περάσω πρώτος, είπε ο Μπίλλυ. Είσαι πιό παχύς από μένα και ίσως να μη χωρέσης.

Με άτέλειωτες προφυλάξεις άνοιξαμε έντελώς τό παντζούρι. "Επειτα ο Μπίλλυ ανέβηκε στον άνω μου, έχωσε πρώτα τα πόδια του στο παράθυρο και σιγά-σιγά συστρέφοντας τό σώμα του κατώρθεσε να περάσει μέσα.

Μιά στιγμή τεντώσαμε τό αυτί μας. "Οχι, κανέναν θόρυβο δεν άκούοιαν. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσα να γλυστρήσω και γω δίπλα του.

Περιμέναμε λίγα λεπτά και ύστερα άπαλά άπαλά, σαν γάτες, φθάσαμε στην πόρτα. Ψάχνοντας βρήκαμε τό κλειδί

νάδω τί συμβαίνει. Σ' ό θά μείνης έδω να με ύπερασπισθί με τό ρεβόλβερ σου αν χρειαστή. Σκοπεύεις καλύτερα από μένα. Νά, αυτή ή πρόταση χαρακτηρίζει όλόκληρο τον Μπίλλυ. Βρίσκει πάντα μια άφορμή για να άναλάβη την πιό επικίνδυνη δουλειά. Αλλά δεν είχαμε καιρό για συζητήσεις.

"Απομακρύνθηκε λοιπόν έρποντας, χωρίς θόρυβο, άνάμεσα στα χαμόκλαδα έχοντας ως κατεύθυνση τό μεγάλο πεύκο που έρριχνε τη σκιά του πάνω στο λειβάδι. Μόλις μπορούσα να διακρίνω τα πεύκα του, καθώς κουνιόταν μέσα στο σκοτάδι.

Σήκωσα τα μάτια προς τό σπίτι και με τό ρεβόλβερ στο χέρι, καιροφυλακτόοσα τον παραμικρό θόρυβο, την παραμικρή κίνηση. Αυτή ή πλευρά του σπιτιού είχε τέσσερα παράθυρα. Δυο στο πρώτο πάτωμα και δυο στο άπάνω. "Απ' ό,τι μπορούσα να δω ήταν έρμητικά κλεισμένα και έντελώς σκοτεινά.

Ξαφνικά άκουσα μια φωνή κουκουβάγιας. "Εχωσα τό ρεβόλβερ στην τσέπη μου και άκολούθησα τό δρόμο που είχε πάρει πριν ο Μπίλλυ. Τόν βρήκα να κάθεται χάμω, κάτω από τό άριστερό παράθυρο, και δίπλα σ' ένα άναρριχτικό φυτό πολύ πυκνό που τον έκρυβε σχεδόν όλόκληρο.

— Βρήκα, ψιθύρισε με φωνή του μόλις άκούοιαν. Στην άλλη πλευρά ύπάρχει ένα παράθυρο άνοικτό. Νομίζω πώς είναι του κελλαριού. Θά μπορούμε να μπούμε από κεί.

Πέρασε μπροστά μου άσθρόρυβα, όπως τα άγρια θηρία όταν παραμονεύουν τη λεία τους και με μύριες προφυλάξεις τον άκολούθησα σφίγγοντάς τον.

Δέν είχαμε να διατρέξουμε περισσότερο από δώδεκα μέτρα, αλλά μου φάνηκαν ατέλειωτα. Φθάσαμε σ' ένα μικρό παράθυρο που ύψωνόταν άπάνω κάτω σε μια άπόσταση έβδομηντα έκατοστών του μέτρου από τό έδαφος. Τό παντζούρι ήταν μισοανοιγμένο και από τό χώρισμα διακρίναμε ένα άμυδρο φώς που περνούσε κάτω από την άντικρυνή πόρτα.

— Καλά θά κάνω να περάσω πρώτος, είπε ο Μπίλλυ. Είσαι πιό παχύς από μένα και ίσως να μη χωρέσης.

Με άτέλειωτες προφυλάξεις άνοιξαμε έντελώς τό παντζούρι. "Επειτα ο Μπίλλυ ανέβηκε στον άνω μου, έχωσε πρώτα τα πόδια του στο παράθυρο και σιγά-σιγά συστρέφοντας τό σώμα του κατώρθεσε να περάσει μέσα.

Μιά στιγμή τεντώσαμε τό αυτί μας. "Οχι, κανέναν θόρυβο δεν άκούοιαν. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσα να γλυστρήσω και γω δίπλα του.

Περιμέναμε λίγα λεπτά και ύστερα άπαλά άπαλά, σαν γάτες, φθάσαμε στην πόρτα. Ψάχνοντας βρήκαμε τό κλειδί

"Ανοιξα άπότομα και εισχωρήσαμε σ' ένα μακρύ διάδρομο φωτισμένο από μια λάμπα, που τρεμόβυνε πάνω από μια πόρτα στο βάθος. "Ανοιξα κι' αυτή την πόρτα άπότομα, όπως και την πρώτη, με τό ρεβόλβερ ψηλά.

Βρισκόμαστε στο χάλ σ' ένα τετράγωνο δωμάτιο, άμυδρά φωτισμένο, όπου ύπηρχε μια σκάλα που ώδηγούσε στο πάνω πάτωμα. "Απέναντί μας ήταν δυο πόρτες, κλεισμένες και οι δυο. Από τό θόρυβο των φωνών μάντεψε κανένας πώς στο διπλανό δωμάτιο είχαν ζωηρή συζήτηση.

Μείναμε άκίνητοι. "Ενας θόρυβος από ζάρια, γέλοια και βλαστήμιες έφθασαν σ' αυτιά μας. Διασχίσαμε γρήγορα τό χάλ.

—Μά τό Θεό βαρέθηκα, είπε μια φωνή. "Εχεις διαβολική τύχη.

"Ακούσαμε τό τρίξιμο της καρέκλας που έσπρωχνε ο άνθρωπος που είχε μιλήσει έτσι.

"Ο Μπίλλυ έπιασε τό πόμολο. Είσαι έτοιμος, "Ιάκωβε;

Κούνησα καταφατικά τό κεφάλι. Μια πόρτα που άνοιξε άπότομα, ένα δυνατό φώς και βρεθήκαμε και οι δυο πλάι πλάι περικυκλωμένοι από τους έχθρους μας.

Δέ διατήρησα παρά μια συγκεχυμένη άνάμνηση της σκηνής. Θυμώμαι πώς βρέθηκα άντιμέτωπος μ' ένα άντρα χονδρό, με ήλιοκαμένο πρόσωπο. Μόλις με άντίκρουσε τό πρόσωπό του συσπάσθηκε από την κατάπληξη και τον τρόπο, και τα χέρια του σφίχτηκαν με άγωνία στην καρέκλα. Νομίζω πώς τον κτύπησα με τό κλειδί στο κεφάλι, γιατί έμπηξε μια άγρια φωνή έπεσε πάνω στο τραπέζι και τό άναποδογύρισε. "Ενώ πηδούσα πάνω του άντελήφθηκα τον Μπίλλυ που καταχτυπούσε τό κεφάλι κάποιου στον τοίχο. "Επειτα ένοιωσα τον έαυτό μου να γονατίζει στο πάτωμα, ενώ τό σώμα που ήταν κρεμασμένο στα χέρια μου βρέθηκε κάτω από τό δικό μου όγκο.

"Εδεσα γερά τον έχθρό μου και σηκώθηκα γεμάτος άγαλλίαση, άναπνέοντας βαθειά.

"Η φωνή του Μπίλλυ, χαρούμενη και ήσυχη, άκούστηκε από την άλλη άκρη του δωματίου.

—Καλή δουλειά "Ιάκωβε! "Ελα τώρα να με βοηθήσης. Βρισκόταν στη γωνιά του δωματίου, καθισμένος άναπαυτικά πάνω σ' ένα άμυδρο όγκο που άνακινιόταν σπασμωδικά. Από τα πόδια τα χέρια και τις βλαστήμιες κατάλάβαινες πώς πρόκειται για άνθρωπο.

"Ο Μπίλλυ τον ύποδέχτηκε μ' ένα καλοκάγαθο μειδίαμα. —"Αρπάξε τον από τό πόδι "Ιάκωβε. Πρόσεχε μόνο τις δαγκωματιές. Δέν είναι πολύ εύχαριστήμένος ο κύριος.

Παλαίσαμε σώμα με σώμα, και σε λίγο είχαμε και τό δεύτερο δεμένο και άκίνητο σαν τον πρώτο.

"Ο Μπίλλυ βρέθηκε όρθιος μ' ένα πήδημα.

—"Ω, έργαστήκαμε θαυμάσια. Δέν ύπάρχει άμφιβολία. "Επειτα έρριξε ένα βλέμμα στον τραυματισμένο.

—Θαρρώ πώς κατέστρεψες την καλλονή αυτού του κυρίου είπε.

Μάζεψα τό κλειδί μου.

—Σ' άφίνω Μπίλλυ, είπα. Πάω να βρω τη Μέρσια.

—Καλά, αλλά μην ξεχνάς πώς βρίσκεται και μια μέγαιρα έδω μέσα. Δέν αποκλείεται να βρης τον μιπελά σου μαζί της.

Δίστασα για μια στιγμή, γιατί δεν ήξερα αν έπρεπε να έρευνήσω στο πάνω πάτωμα ή στο κάτω. Τέλος κατέβηκα, διέσχισα τό χάλ, και βρέθηκα στην είσοδο άπ' όπου είχαμε έρθει.

"Η πρώτη πόρτα δεξιά ήταν της κουζίνας. "Ανοιξα. Μιά γάτα φούσκωσε και έτοιμάστηκε να όρμήσει πάνω μου.

"Ερριξε ένα γρήγορο βλέμμα γύρω μου και βγήκα πάλι στην είσοδο.

—Μέρσια! φώναξα! Μέρσια!

Από τό βάθος έφθασε σ' αυτιά μου μια άδύνατη φωνή, τό παράπονο ενός άνθρώπου που έθαψαν ζωντανό. Με δυο τρελλά πηδήματα βρέθηκα στον τόπο άπ' όπου είχε άκου-

και βεβαιωθήκαμε πώς δεν ήταν κλειδωμένη. "Επί τέλους φθάσαμε Μπίλλυ, είπακι τράβηξα τό ρεβόλβερ μου.

—Εμπρός, λοιπόν, άπάντησε.

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Καθημερινώς και καινούργια καραβάνια από ταξιδιώτες ξεπαρκάρουν αγαπητές μου αναγνώστριες, στον τόπο μας. Ταξιδιώτες που ερχονται, μας αγίζουν, και πάλι φεύγουνε μακριά, σε άλλα μέρη, άλλους τόπους.

Νέοι, γέροι, πλούσιοι, μικροί εισοδηματίαι, περνουν μια μέρα ένα βαπόρι, δολομαζι, σε μια οικογένεια, και ξεκινούν από ένα κάποιο κοινό λιμάνι και πάνε. Πού πάνε; Αυτό δεν τους ενδιαφέρει. Δεν τους ενδιαφέρει τι θα δουν, γιατί όπου πάνε δεν βλέπουν τίποτα, προσπερνάνε, έτσι μονάχα, σε να γυρουν ναλλάζουνε λιγάκι εντυπώσεις, να ξεφύγουν από τα καθημερινά, τα συνηθισμένα της μονότονης ζωής του τόπου που ζουν.

Ένα ξενίγιο του κορμιού, κι' ένα ξεκούρασμα του μυαλού.

Τα ταξίδια είναι κι' αυτά τώρα της μόδας, είναι ένα καινούργιο να πούμε σπόρ. Μας βγάζουν από τη μονοτονία.

Κι' αλήθεια τίποτε δεν μπορεί να μας δώσει περισσότερη ποικιλία εντυπώσεων, συγκινήσεων, εναλλαγών από όσες είναι ταξίδια με τις συχνές μεταλλαγές και τις μικροπεριπέτειές του. Το περπάτημα διαρκώς καινούργια, βουνά, βουνάλα, φαράσι, λιμάνια, θαλάσσια φουσκωτά, γαλήνια, τρικυμία, τύποι, λαοί, γνωριμίες, δεσμοί πρόσκαιροι όσο κι' ευχάριστοι, κι' εντυπώσεις, πόσες εντυπώσεις.

Ένας κύριος—συγγνώμη—πάνω στη γέφυρα, σ' προστατεύει να μην πέσετε. Το βαπόρι κουνιέται, σ' κρατά, σ' σφίγγει στην αγκαλιά του, σ' φέρνει να ξαπλώσετε σε μια καρέκλα.

Μια κυρία δίπλα σας σε μιαν έναστρη νύχτα γαλήνης σ' διηγείται «το μεγάλο πόνο της ζωής της» ενώ παρακάτω, ένα ζευγαράκι που μόλις χθές γνωρίστηκε ακόμα, τραγουδά κάποιο παλιό τραγούδι της αγάπης.

Κι' ύστερα; Φωτογραφίες, φωτογραφίες να σωρό, θα πάρουν όλες οι μηχανές.

Θα φωτογραφίσετε δρόμους, αγορές, αρχαία, μια παλιότητα, έναν αλήτη μια ωραία δόση ένα καμπαναριό, μια βαρκούλα! Κι' ανάμεσα στο δάμπου με όλες αυτές τις αναμνήσεις, κάτι που θα σ' ελπίσει έναν έλαφρο αναστεναγμό περαστικής αναμνήσης. Δυο μάτια. Ένα ξανθό κεφάλι, κι' ένα χαμόγελο. Τα μόνα που μένουν στο γυρισμό. ΠΡΙΟ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΤΙΣΣΑ.—Καρλόβασι. Έτσι πολλές φορές έμεις οι γυναίκες ενεργούμε επιπόλαια κι' έπειτα μετανοούμε για τα λάθη μας. Ασφαλώς δεν ήταν σπουδαίο αυτό που σ' εζητήσε, αν όχι από υποχρέωση αλλά και απλή ευαρέσκεια, μα και από καθήκον λόγω της ημέρας. Πρέπει να γράψετε, και δικαιολογείτε το ζήτημα. Μη σ' εμποδίζει ο έγωισμός. Γράφατέ μου:

ASTEUR: Ένταυθα.—Ποτέ δε θα φανταζόμουν ότι μπορούσατε να είστε μια γεροντοκόρη, όταν έχετε τέτοιες ιδέες. Ερχομαι όμως να σ' ερωτήσω πώς θα φθάσετε;

Έχετε πρώτον τα προσόντα; Έχετε τα μέσα; Των Γαζιόδη είναι στην οδό Σταδίου δίπλα στο βιβλιοπωλείο Βασιλείου, και στο Σύνταγμα μου φαίνεται. Της Χάρβη δεν ξέρω τώρα ακριβώς γιατί έρχεται στην Εδράση. Μόλις μάθω πού θα μείνει θα σ' ερωτήσω.

Κα ΜΑΡΙΑ: Ένταυθα.—Όσα μου γράφετε είναι λυπηρά. Αλλά τόσο πολύ αντιρροούνται με την πραγματικότητα! Ποτέ δεν μπορεί να αναγραφεί μια προίκα 8 εκατομμυρίων επ' ονόματι ενός γαμπρού 70 χρονών. Είναι εντελώς ασύμφωνο προς τη λογική.

Μέχρι σήμερα ήξερα ότι μια νέα για να την αναγκάσουν να πάρει ένα τόσο πολύ ηλικιωμένο οι γονείς της απαιτούν να γράφονται τουλάχιστον τα δικά της λεπτά σε' ονόματι της.

Ένα κομψό παλτό της εποχής από μάλλινο ύφασμα. Το σχήμα της εάρπας σχηματίζει όλη τη μοντέρνα πρωτοτυπία του και το γαρνιρισμά του. Κομπώνει με ένα κουμπί. Τα ίδια κουμπιά πάνε και στις τσέπες.

Παλτουδάκι της εποχής μάλλινο σκούρο ρεγκλάν. Οι τσέπες βρίσκονται μέσα στις ντεκούπ, σχηματίζουν μύτη.

Παλτουδάκι ντεμι-σαζόν από τούνη γκρι. Σχημακλασικό. Γαρνιρισμένο με μεγάλα μαύρα κουμπιά.

Φόρεμα ντεμι-σαζόν από μάλλινο γκρι ύφασμα δουλεμένο με γαζιά καπιτονέ στα ρεβέρ και στα μανίκια. Οι τσέπες σχηματίζονται από τις ντεκούπ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Όσο η ανοιξιά προχωρεί, τόσο και το εφευρετικό μυαλό του κόσμου της μόδας δουλεύει ανήσυχα γύρω από τις απαιτήσεις της γυναίκας. Έτσι κάθε τόσο, λοιπόν, όλο και νεότερες λεπτομέρειες μας παρουσιάζονται γύρω απ' τη γυναικεία τουαλέτα, τότε σαν αισθητικοί εξωφρενισμοί, σαν δοκιμές καλαισθησίας και τότε παλι σαν κάτι το ανήσυχα απαιτητικό για την ικανοποίηση κάθε γυναικείου γούστου.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ.—Παρουσιάστηκαν ξαφνικά πάνω σε' ανοιξιάτικα φορέματά μας, ήρθαν και κάθισαν φτερούγες, μα και δολοκλήρα λευκά ή πολύχρωμα πουλιά, σε να μας προκαλούν, να μ' ερωτήσουν πώς δεν τα θυμιάθηκαν τόσο καιρό τώρα κι' αυτά, για γαρνιτούρα των φορεμάτων μας.

Ο Μαργαρίτα Ροσά είχε την εμπνευσή να τοποθετήσει ένα ολολευκό γλάρο σε' ένα μακρύ φόρεμα από μεταξωτό ξερούσι μαύρο. Τοποθέτησε επίσης ένα μικρό πουλάκι μαύρο με ανοιχτές τις φτερουγίτσες του πάνω στον ώμο. Τέλος έπιασε κι' έβαλε δυο μικρά μπλε παπαγάλια πάνω σε' ένα μανίκι ντεζαμπιγιέ. Το φόρεμα είναι από σατέν στην ίδια απόχρωση με το χρώμα των παπαγάλων.

ΦΑΝΟΡΕΛΥΣ.—Ένας άλλος οίκος της μόδας, ο Λανβέν, έτοποθέτησε πάνω στα φορέματα όλ' αυτά τα «φανορέλυσ»—τα μυγχιμπίδια όπως θα λέγαμε εμείς—για να δώσουν στον ανοιξιάτικο τόνο.

Εμπρός λοιπόν! Γαϊκάδες, ζαμπο, βολάν πλισέ, όλα στην ημερησία διάταξη ως γαρνιτούρες.

Τα μπλε ταγιέρ με μπλούζες από άσπρο πικέ ή από μουσουλίνα. Στο ανοιχτόλεγμα που κάνουν οι ταφαδέριες, κατάνες βλέπουμε βολάν ή ένα μεγάλο φούσκο από οργαντιν στολισμένα με δαντέλλα βαλανσέν.

Για βραδυνό φόρεμα ο Οίκος Λαβέν προσέθεσε πάνω σε' μια τουαλέτα από μαύρο κορσέ μια κολληρίνα πικερότονη.

Φυσικά, απ' όλα αυτά τα πράγματα κανείς δεν μπορεί να ξέρει ποιά θα προτιμηθεί και ποιά τελικά θα επικρατήσει. Η γυναίκα όσο κι' αν είναι δούλα του σνομπού, διατάζει πολύ μέχρις ότου αποδεχθεί και τον ακολουθήσει πιστά, για καιρό, μέχρις ότου να τον χορτάσει, τον βαρεθεί και στραφή στην αναζήτηση άλλου. Γιατί με το να λανσάρει ένας οίκος μια γαρνιτούρα, ένα στυλ και να την εμφανίσουν μια δυο, τρεις, δέκα έστω κυρίες, δεν σημαίνει ότι η ιδέα του επεκράτησε, έγινε μόδα. Γι' αυτό χρειάζεται να την αποδεχθεί το σύνολον.

Πάντως πολύ γρήγορα θα μπορούμε ν' αποφαντασθούμε σχετικάς δοκιμασίες.

στη ή φωνή. Υπήρχε κεί μια καταπακτή, όλη φαγωμένη από τα σκουλήκια. Τη συγκρατούσε ένας σιδερένιος μοχλός. Τόν τράβηξα με πυρετώδη βία και αρπάζοντας την τάβλα με τα δυο μου χέρια την πέταξα πάρα πέρα.

Κατέβηκα μ' ένα πήδημα τα σκαλοπάτια και στη σκοτεινή και αποπνικτική ατμόσφαιρα έσφισα τη Μέρσια στην αγκαλιά μου.

—Α, φώναξε, έσεεις! έσεεις!

Ένοιωθα το λατρεμένο της χεράκι να σφίγγεται στο μπράτσο μου, ενώ έκλαιγε με λυγμούς από τη χαρά της.

Κι' έπειτα δεν ξέρω πώς τα χείλη μας ενώθηκαν και ό,τι μας χώριζε έσβυσε μέσα σ' αυτό το πρώτο παράφορο φιλή. Την παρέσυρα στο διάδρομο και κύτταξα το ωχρο πρόσωπό της. Έτρεμε ολόκερη και τα ίδια μου τα χέρια έτρεμαν σαν φύλλα.

—Δε σε πλήγωσαν πουθενά Μέρσια; Ψιθύρισα.

Έκείνη τη στιγμή το βλέμμα μου έπεσε στα χέρια της.

Ήταν γεμάτα από κτυπήματα μελανά.

—Θεέ μου, ποιός τόλμησε, φώναξα.

—Δεν είναι τίποτα, ψιθύρισε ανάμεσα στα δάκρυά της.

—Ω! τι ευτυχισμένη που είμαι που ήρθες.

Αλλά εγώ πήρα το χέρι της και το εξέτασα με προσοχή. Φαίνονταν τα ίχνη ανδρικών δακτύλων. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Μόνο ένα κτήνος μπορούσε να σφίξει έτσι δυνατά ένα γυναικείο χέρι με κίνδυνο να το σπάσει.

—Ποιός τόκαμε Μέρσια; επανέλαβα.

—Ο Ρόζας, αλλά τι σημασία έχει; Θά με σκότωνε χτές τη νύχτα αν δεν τον έμπόδιζε ο Γκουαρέζ. Ω! άς φύγουμε πριν καταλάβουν πώς είσαι εδώ.

—Πολύ άργά Μέρσια, αποκρίθηκε ψυχρά. Είναι τελείως πληροφορημένοι για την έπίσκεψή μου. Ο Μπίλλυ κάθεται από πάνω τους αυτή τη στιγμή στο σαλόνι. Μου έρριξε ένα βλέμμα λίγο δύσπιστο κι' έπειτα το θελκτικό της μειδίαμα έδιωξε κάθε σύννεφο από το πρόσωπό της.

—Έλεγαν χτές το βράδυ πώς είσαι ο διάβολος προσωποποιημένος.

Αρχίζω να πιστεύω πώς δεν είχαν και άδικο.

Γέλασα ένθουσιασμένος.

—Ω από τώρα κι' ύστερα θα βεβαιωθούν ακόμα περισσότερα γι' αυτό. Πού βρίσκεται η συντρόφισσά τους.

Η Γιουανίτα; Στο Λονδίνο. Την εξαπέστειλε σήμερα το πρωί ο Γκουαρέζ για να μάθει τι απέγινε ο Ντά Κόστα. Θά επιστρέψω με το τελευταίο τραίνο.

—Με μεγάλη μου λύπη βλέπω πώς δε θα κάνω με τη γνωριμία της. Πρέπει σε δεκα λεπτά να έχω με εγκαταλείψει το Γουίντφορντ. Μπορείς να έτοιμαστής τόσο γρήγορα;

—Βέβαια. Το πανωφόρι μου να πάρω και δυο λεπτά για τη βαλίτσα μου. Αλλά πώς θα ταξιδέψω; Πού θα με π'ες;

—Θά ταξιδέψω με αυτοκίνητο και στο δρόμο θά σου πω ό,τι πρέπει να ξέρεις. Αλλά πριν φύγω έχω να κανονίσω ένα λογαριασμό με τον κύριο Ρόζας.

—Θά τον σκοτώσης; ρώτησε δίχως καμιά συγκίνηση.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

—Οχι Μέρσια. Ύστερα από τόν ένδιαφέρο που δείχνει για μένα πώς μπορώ να του αφαιρέσω τη ζωή.

—Και όμως θά ήταν καλύτερα είπα. Θά έπρεπε μάλιστα να σκοτώσης και τον Γκουαρέζ, μια και καλή για να τελειώσουμε.

—Έχεις δίκιο αναμφισβήτητο, αποκρίθηκα, αλλά στην Αγγλία αυτές οι εκτελέσεις δεν είναι πράγματα τόσο απλά όπως στο Σάν Λουκά.

Μιλούσε με τόση ειλικρίνεια και απλότητα που γέλασα με την καρδιά μου.

Την παρέσυρα ως το χόλλ, τη γέμισα πάλι με φιλή κι' ύστερα της παράγγειλα να περιμένη, ενώ εγώ ανέβηκα στο δεύτερο πάτωμα.

Ο Μπίλλυ είχε βάσει δίπλα δίπλα τους δυο φυλακισμένους στη μέση του σαλονιού και κάπνιζε ήσυχος την πίπα του, καθισμένος στην άκρη του τραπεζιού.

—Όλα πάνε καλά. Η μέγαιρα

λείπει στο Λονδίνο και η Μέρσια περιμένει κάτω. Θά την πάρουμε μαζί μας.

Ναι, τα άκουσα όλα.

—Πώς πάει ο Γκουαρέζ, ρώτησα, δείχνοντας τον άτιμο ξεθρό μου.

—Α, αυτός είναι λοιπόν ο Γκουαρέζ; είπε ο Μπίλλυ κατεβαίνοντας από το τραπέζι. Δεν είναι άσχημα. Το γράτζούνισσε λίγο το πρόσωπο. Η βλάβη δεν είναι μεγάλη. Τον εξέτασα.

Πρέπει να ομολογήσω πως ο Γκουαρέζ είχε χάσει. Ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα βουβός και ακίνητος μελανιασμένος από τα κτυπήματα. Ο άλλος μας κύτταξε μ' ένα άγριο βλέμμα.

—Ο Γκουαρέζ έχει ότι του χρειάζεται προς το παρόν δώλωσα. Αλλά θέλω να πω δυο λόγια στο σύντροφό του. Μου επιτρέπετε να σ' ερωτήσω; ο κύριος Ρόζας από το Σάν Λουκά. Ο κ. Μπίλλυ Λόγκαν από το Λονδίνο. Μπίλλυ, ποιά τιμωρία αξίζει σ' έναν άντρα που έσφισε τα χέρια μιας νέας γυναίκας στο σημείο να τα σπάσει;

—Ένα γερό ξύλο, απάντησε ο Μπίλλυ με απάθεια.

Ο ληστής εξεστόμισε μια υπόκοψη κατάρα.

—Επειτα, είπε ο Μπίλλυ, ένα μικρό μάθημα θά του μάθω να μη βρίζη.

Έσκυψα πάνω στο φυλακισμένο, και τον έστησα όρθιο κουνώντας τον δυνατά. Κύτταξε γύρω μου και βρήκα σε μια γωνιά ένα χοντρό μπαστούνι.

Όταν ο Ρόζας με είδε να αρπάζω αυτό το μπαστούνι, άρχισε να κλαίει και να με έκλιπαρη να μην του επιβάλω μια τέτοια κλιωτική τιμωρία.

—Σκότωσε με Πράντο ούρλιαζε, σκότωσέ με. Δε φοβάμαι το θάνατο.

—Πάψε, είπε ο Μπίλλυ. Δε θά επιβάλω με στο διάβολο την αγγαρεία να σε δεχθώ. Εμπρός, έλα εδώ. Σήκωσε πάνω στο τραπέζι το σώμα του αθλίου που τάρασσε σπασμωδικά κα' τον κράτησε ακίνητο μ' ένα απλούστατο τρόπο: κάθισε πάνω στο κεφάλι του.

Σήκωσε το μπαστούνι.

Νά αγαπητέ μου για να μάθης να μην κακομεταχειρίζεσαι μια γυναίκα.

Δεν ξέρω αν το μάθημά μου είχε το ποθητό αποτέλεσμα. Πάντως ο κύριος Ρόζας δεν έχει καμιά κυριαρχία πάνω στις συγκινήσεις του. Ούρλιαξε, φώναξε, παρακάλεσε. Αλλά εγώ δε σταμάτησα, παρά μόνο όταν κουράστηκε το χέρι μου.

Ο Μπίλλυ τον άφησε να πέση στο πάτωμα, όπου εξακολούθησε να οδύρεται σαν ένας τιμωρημένος μαθητής.

—Άκουσε, φίλε μου, του είπε ο Μπίλλυ, την άλλη φορά πού θά συναντηθούμε, νάχης φροντίσει να βάλης μαζί λαράκια στο πανταλόνι σου. Μ' έπιασαν τα γέλια και πέταξα το μπαστούνι στην άλλη άκρη του δωματίου.

Φύγομε Μπίλλυ; είπα. Η Μέρσια μας περιμένει. Τη βρήκαμε πραγματικώς στο χόλλ με τη βαλίτσα στο χέρι. Από την λάμψη των ματιών της κατάλαβα πως είχα ακούσει μ' ευχαρίστηση το μάθημα που έλαβε ο Ρόζας.

—Μέρσια, είπα, απαλλάσσοντας την από τη βαλίτσα. Νά ο Μπίλλυ' του χρωστούμε πολλά.

Τού έτεινε το χέρι με την εξαίσια χάρη που διέκρινε κάθε της κίνηση.

—Πώς να σ' ευχαριστήσω; είπε.

—Δε θέλω ευχαριστίες, διαμαρτυρήθηκε ο Μπίλλυ, φιλώντας τις άκρες των δακτύλων της. Μ' άρέσουν οι περιπέτειες από καιρό σε καιρό.

Καθώς φθάσαμε στο αυτοκίνητο η Μέρσια τρικούσε λίγο. Την έπιασα στα χέρια μου.

—Νομίζω πως είμαι λίγο αδύνατη. Δεν έφαγα τίποτα από χθες το βράδυ.

Σήκωσα σιγά σιγά την Μέρσια και την τοποθέτησα όσο μπορούσα πιδ αναπαυτικά μέσα στο αυτοκίνητο. Έπειτα έβγαλα από τη βαλίτσα μου τις προμήθειες της θείας Μαίρης. Η Μέρσια με κύτταξε

μ' ευγνωμοσύνη και λίγο χρώμα ανέβηκε στα ωχρά μάγουλά της.

Ο Μπίλλυ την παρατηρούσε με προσοχή, με την όψη συνωφρωμένη και φαινόταν πολύ όργισμένος.

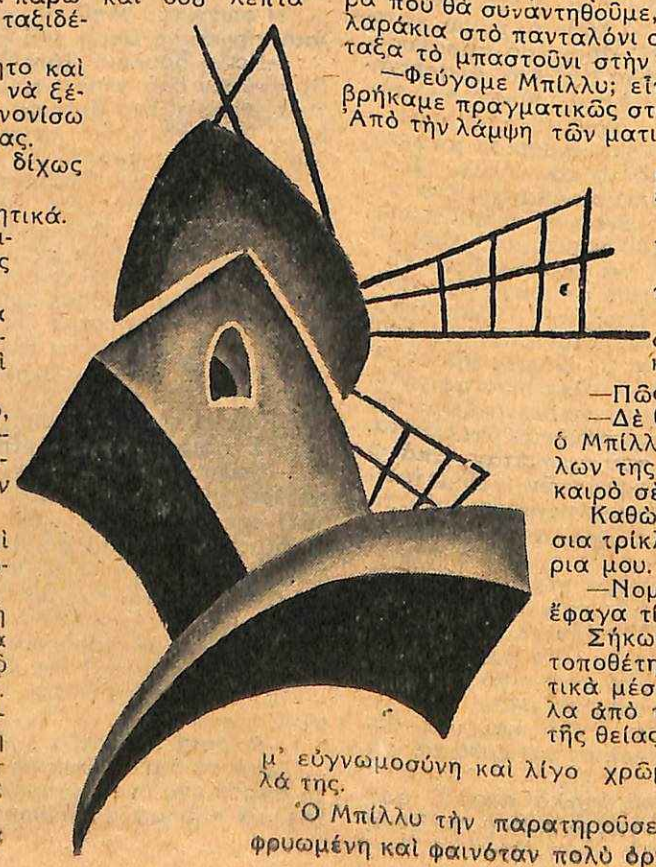
(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

1463

Ἡ Νταϊζή ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ διαλέξῃ ἓνα ἐπάγγελμα. Στὴν ἱστορία τῆς δὲν εὗρισκε καμμιά ποίηση καὶ καμμιά πρωτοτυπία: Ὁ πατέρας τῆς τοῦς ἔκανε πρὶν τρεῖς ἡμέρες τὴν περίφημη ἀνακοίνωσή του μὲ ὕφος ἐπισήμου συντριβῆς, ποὺ κατὰ βάθος ἔδειχνε μοιρολατρικὴ ἀδιαφορία. Ἦταν κατεστραμμένος. Ἡ συνέχεια ἐπὶ τῆς Ὁθόνης τῆς ζωῆς: Ἐπρεπε νὰ δουλέψουν. Ἡ Νταϊζή, σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν εὗρισκε καμμιά ποίηση καὶ καμμιά πρωτοτυπία. Μποροῦσε ὁ μὲς ἀξιόλογα νὰ τὰ βρῇ στὸ καινούργιο τῆς ἐπάγγελμα, ἀφοῦ στὸ χέρι τῆς ἦταν νὰ τὸ διαλέξῃ ἰδιόρρυθμο, ἐνδιαφέρον, σχετικὸ μὲ περιπέτειες, μὲ καθημερινὲς ποικιλίες καὶ διασκεδαστικὲς ἀλλαγές.

Καθισμένη μπροστὰ στὴν τουαλέττα τῆς, ἀφί-νει τὸ μάτι τῆς νὰ τρέχῃ μὲ καλπασμό, ἀπάνω στὸ τυπωμένο σεντόνι τῆς «Λιμπερτέ», ποὺ ἔχει ἓνα ὀλόκληρο τετράστιχο μὲ «τῶν ὀκτώ» ἀπὸ «Ζητείται δεσποινίς»...

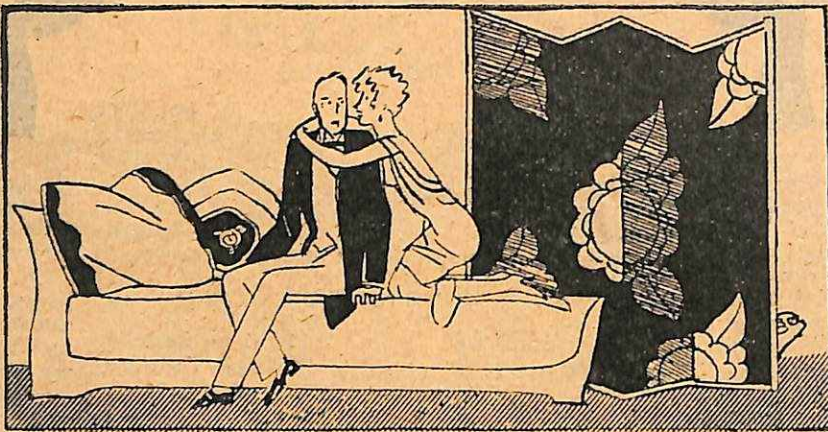
«Ζητεῖται γεωγράφος ἀλληγορῶν γινωρίζουσα γραφομηχανήν...» «Ζητεῖται δεσποινίς μορφωμένη, ὡς ἀναγνώστρια δι' ἡλικιωμένην κυρίαν...» «Ζητεῖται δεσποινίς ὡς πλάσιε καλλυντικῶν...»

«Ὅλ' αὐτὰ τὰ πηδὰ μ' ἀδιαφορία, μὲ βιασύνη, μ' ἐκνευρισμό...» «Ζητεῖται δεσποινίς... (Ἐπὶ τέλους) ὡς μοντέλο δι' ἐρασιτέχνην ζωγράφον. Διὰ τὴν τάξιν, δηλοῦται, ὅτι τὸ κόρτε ἀποκλείεται. Ὁ ζωγράφος εἶναι, ἐρωτευμένος!» Τὶ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Νταϊζή ἐνθουσιάζεται. Δὲν ἔχει βέβαια τὸ κορμί τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ καὶ ὁ ζωγράφος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζωγραφί-ζῃ καλλονές. Ὑστερὰ ἡ ἀγγελία του εἶναι κι' ἀόριστη. «Ὡς μοντέλο» λέει, χωρὶς νὰ ὀρίζει καὶ φυσικά προσόντα. Δικαιολογεῖται ἐντελῶς νὰ πᾶν. Χτυπᾷ τὰ χεράκια τῆς μὲ παιδικὴ χαρά.

—Ταξι!...
«Ἀχ! Ἐκανε πάλι τὴ γκάφα τῆς. Μποροῦσε νὰ χρησιμοποίησιν ὠραιότερα τὸ μετρὸ καὶ νὰ ἀποφύγῃ ἓνα ἔξοδο δεκαπέντε φράγκων. Τὸ ἔχασε ἐντελῶς, πῶς τώρα εἶναι κατεστραμμένη. Μὰ εἶναι πιά ἀργά. Τὸ ταξὶ σταμάτησε. Ξεκίνησε. Τρέ-

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

χει... Ἐφτασε... Χτυπᾷ τὸ κουδούνι... Τῆς ἀνοίγουν... Ὁραῖο τὸ ἀπαιτητὴν καὶ χρῆμα. ἀνακατεμένα μαζί, ἔχουν πετύχει μιὰ πρώτη τάξεως διακόσμηση. Χῶλ, γραφεῖο, ἀτελιέ, ὅλα εἶναι περίφημα. Τὶ καλὰ νὰ τελειῶναι. Εὗρισκε πῶς τῆς ταίριαζε σὰν ἄψογο ταγιέρ ἢ δουλειὰ τοῦ μοντέλου, ποὺ ἦταν κι' ὅλα καὶ λιγάκι «ἐπάγγελμα πολυτελείας».

—Δεσποινίς!
—(Ἀ! Πρώτη ἐντύπωση καλὴ. Ὁ ζωγράφος εἶναι κοσμικὸς τύπος. Κι' ἀγνωστός. Σπουδαῖο κι' αὐτό. Αἰσθάνεται. δειλία δι-αρκειᾶς τριῶν «τίκ - τὰκ» τοῦ ρολοιοῦ. Κι' ἀμέσως ξεθαρρεύει).
—Διάβα-τε τὴν ἀγγελία σας...

Σὲ λίγο ἔχουν συμφωνήσει. Τριάντα φράγκα στὴν πόζα. Ἐνα ἀκόμη ἐπαγγελματικὸ ἐξεταστικὸ βλέμμα στὶς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ τῆς καί:

—Γδυθῆτε σὰς παρακαλῶ...
Ἐκεῖνος ἐξαπλώνεται στὸ ντιβάνι. Ἡ Νταϊζή δέχεται τὴν προστασία τοῦ παραβάν κι' ἀρχίζει νὰ γδύνεται. Ἀλήθεια τὸ βρίσκει κομικὸ αὐτὸ τὸ παραβάν. Γιά ποῖο λόγο νὰ κρύβεται ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ παρουσιαστῇ ὀλόγυμνη μπροστὰ του;

Νάτη!
Ὁ ζωγράφος δὲ μπορεῖ νὰ κρύψῃ μιὰ ἔκσταση θαυμασμοῦ, κι' ἡ Νταϊζή κάποια σεμνότητη ἀμηχανία, ποὺ τῆς σκουριάει τὶς κλειδώσεις καὶ μουδιά-ζει τὰ μέλη τῆς.

Πέρνει τὸ κραγιόνι του, κι' ἀρχί-ζει νὰ σχεδιάζῃ σ' ἓνα μπλόκ. Ἡ Νταϊζή στέκει ἀκίνητη. Πέντε, δέκα λεπτά, ἓνα τέταρτο...

—Μήπως κουρασθήκατε;
—Ὁχι.

Τῆς ρίχνει τεχνικὰ τὶς πιδὲς τοιμη-ρηρὲς ἐρωτήσεις. Σὲ λίγο τάχει μάθει ὅλα. Ἡ Νταϊζή ἀπαντᾷ μὲ τὴν εἰλι-κρίνεια τῆς γυναίκας ποὺ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι «κάποια». Ἦταν πλουσία λοιπόν; Ὡς προχτές; Ὁ ζωγράφος

δὲν καταπλήσσε-ται. Τὸ κατάλαβε ἀπ' τὸ ἀφθονο μέ-τάξι καὶ τὸ ἀκρι-βὸ «παρφέμ». Θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ κοκότα βέβαι-α, μὰ πάλι θὰ τὸ εἶχε ταταλάβει. Ἀ-πὸ τί; Μὰ ὁ τρόπος ποὺ γδύθηκε κι'

ἐμφανίσθηκε θὰ ἦταν ἀρ-κετός...

Τέλειωσε. Μπορεῖ νὰ ντυθῇ.

Ἡ Νταϊζή τρέχει πάλι γρήγορα - γρήγορα πῶς ἀπὸ τὸ παραβάν. Κα-θὼς βάζει τὸ πουκαμισά-κι τῆς σκέπτεται πῶς ἂν τὴν ἔβλεπε ἔτσι μισόγυ-μνη ὁ ζωγράφος, θὰ εἶχε τὸ συναίσθημα πῶς συνέ-βη κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε, κάτι τὸ πονηρό...

Εἶναι ἔτοιμη. Ἐκεῖνος τὴν εὐχαριστεῖ, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ σκεφτῇ ὡς αὔριο ἂν θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ στὴν ἐπαγγελμα-τικὴ τους σχέση μιά αἰ-σθηματικὴ ἐξέλιξη. Τῆς τὸ λέει ἀπλᾶ, καθαρά, χωρὶς τίποτε τὸ δειλὸ καὶ τίποτε τὸ ὑποπτό στὸ ὕφος του, χωρὶς περι-στροφές καὶ δισταγμούς ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν τὴ σφραγίδα τοῦ κακοῦ στὴν πρότασή του. Ἡ Νταϊζή μένει ἀκίνητη, Περισσότερο ἀκίνητη κι' ἀπ' τίς στιγμὲς τῆς πό-ζας. Δὲ μπορεῖ, ὡς τόσο νὰ θυμώσῃ. Καὶ τὸ μόνο ποὺ βρῆκε νὰ πῇ:

—Δὲν εἰσατέ καθό-λου ἐν τάξει, Ἡ ἀγγελία σας τὸ λέει καθαρά: Τὸ κόρτε ἀποκλείεται.

Ὁ ζωγράφος τὴν κυτ-τάζει σὰν ἔνοχος μιάς χαριτωμένης φάρσας.

—Κι' ἀπολογιέτι!

—Ἄν δὲν τὸ τόνιζα, δὲ θὰ κατάφερα νὰ φέ-ρω ὡς τὸ κουδούνι μου τὸ μικρὸ σας δαχτυλάκι!

Πέρνει τὸ δαχτυλάκι τῆς ποὺ ἐκείνη τοῦ τ' ἀ-φίνει ἀσυναίσθητα, καὶ τὸ φέρνει στὰ χεῖλη του.

—Ὅποτε μὲ τὴν ἀγγε-λία σας... ψαρεύετε πε-ριπέτειες;

—Μιὰ μόνο!

—Ὁρβουάρ! Καὶ μὴ μὲ περιμένετε αὔριο... Τὸ μάτι τῆς πέφτει ἀξαφνὰ στὸ μπλόκ τοῦ ζωγρά-φου. Τ' ἀρπάζει καὶ τὸ ξεφυλλίζει βιαστικά. Κα-νένα σχέδιο... Μόνο ἐντυ-πώσεις ἀπ' αὐτὴν! Τὸ γδύσιμο, ὁ διάλογος, τὸ ντύσιμο... Θυμώνει. Κι' αὐτὸς εἶναι... ἕνας τρό-πος ζωγραφικῆς!.

Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα...

—Λοιπόν; Αὔριο;

—Δὲν ξέρω!.. Ὁχι!

Κλείνει τὴν πόρτα δυ-νατὰ καὶ φύγει γρήγο-ρα - γρήγορα μὲ μικρὰ πηδηματάκια ποὺ κάνουν νὰ κτυποῦν τὰ τακουνά-κια τῆς στὶς σκάλες σύγ-χρονα μὲ τὸ ρολόι τῆς καρδιάς. Αἰσθάνεται πῶς εἶναι εὐτυχισμένη!

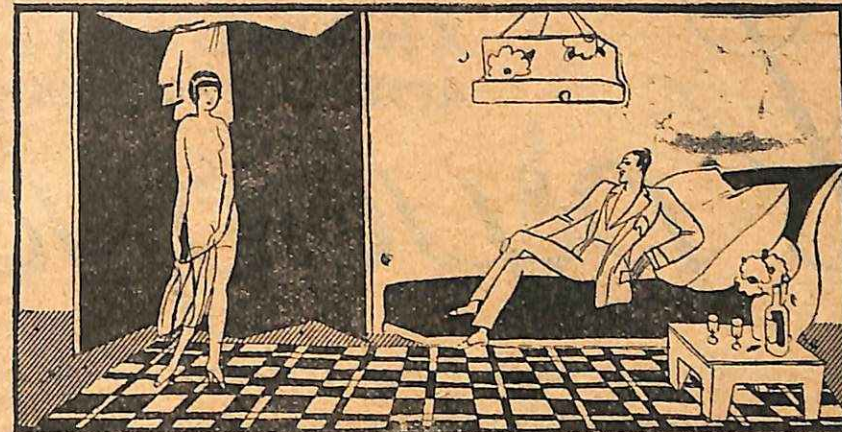
ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὁ Σάρλ, καταλαβαί-νει πολὺ πῶς ἔκανε μιὰ τρέλλα. Ἡ Νινὸν, ἐ-ζουσε σὲ ἀφάνταστη πολυτέλεια χάρις, στὴν ἀνεξάντλητη γενναιο-δωρία τοῦ Τραπεζίτη τῆς, ὅπως τῆς ἄρεσε νὰ τὸν ὀνομάζῃ. Ἐνα κομ-ψὸ, κουκλιετικό ἀπαρτ-μάν, μάγειρος καὶ κα-μαριέρα, αὐτοκίνητο, σωφὲρ, ραδιόφωνο, ἔ-ξη φορέματα τῆς σαϊζόν, καπέλλα καὶ παπούτσια «χονδρικῶς», ὅλ' αὐτὰ ὁ Τραπεζίτης τὰ περ-νοῦσε σὰν ἓνα ἀνεπαί-σθητο κοντύλι στὰ «μι-κρά του ἔξοδα». Ἀλλὰ ὁ Σάρλ, ὁ μισθὸς του στὴν Τράπεζα δὲν ἔ-φθανε οὔτε γιὰ νὰ πλη-ρώνῃ τὴν ὑπηρεσία! Σὲ δυὸ μῆνες μέσα, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπέβαλε στὴ Νινὸν νὰ διώξῃ τὸν Τραπεζίτη τῆς εἶχε ἐξαν-πλήσει ὅλες τὶς οἰκονομίες καὶ μαζί τὴ μικρὴ κληρονομία τῆς θείας—Σίμυλλας, σύ-νολον δεκαοχτὼ χιλιά-δες φράγκα. Κι' ἡ Νινὸν δὲν ἄφηνε στιγμή ποὺ νὰ μὴν τοῦ τόνιζε πῶς «δεχόταν νὰ ζῇ οἰκονο-μικά (!) γιὰ χατήρι του». Μὲ τὸ δίκιο τῆς ὅμως, γιὰ τὴν πραγματικὴν ὑπέ-βαλε τὸν ἑαυτὸ τῆς σ' ἀρκετὲς στερήσεις.

Πρῶτα—πρῶτα ἔπαψε νὰ παίζῃ στὶς κούρσες μεγάλα ποσά. Ἐπαί-ζε μόνο γιὰ διασκέδαση κι' ἔχανε πάντα λιγώ-τερα κι' ἀπὸ πεντακό-σια φράγκα. Πεντακό-σια φράγκα ἦταν ἄλ-λοτε γιὰ τὴν Νινὸν ἓνα «πουρμπουάρ» στὸ σωφ-φέρ τῆς. Γιὰ τὸ Σάρλ ὅμως ἦταν τὸ ἓνα τρί-τὸ τοῦ μισθοῦ του καὶ κάτι περισσότερο μά-λιστα. Ἀσχετον. Ἡ Νι-νὸν ἔσπερε γιὰ τὴν ἀγάπῃ του. Καὶ μόνον τὶς κούρσες; Κατήργησε τὰ δώδεκα «παρφέμ» ποὺ τῆς ἦταν ἀπαραί-τητα γιὰ νὰ κἀν τὸ ἰδιόρρυθμο ἐκείνο σφρη-τικὸ «κοκτέιλ», ποὺ ζή-λευαν ὅλες οἱ μοντέρνες γυναῖκες τὸ καλὸ κόσμου καὶ δαπνοῦσαν χιλιάδες φράγκα χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τὸ πετύχουν ποτέ.

Ὅλες αὐτές τὶς με-γάλες θυσίες ὁ Σάρλ τὶς ἀνεγνώριζε. Καὶ ἔω-θευε δειλὰ τὶς μικρὲς οἰκονομίες καὶ τὸ περί-φημο κομπόδεμα τῆς θείας—Σίμυλλας, ποὺ γιὰ τὴν ἀποκτησὴ του εἶχε περάσει ἑκατον-τάδες ἀνιάρὰ βράδια,

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

κάνοντας συντροφιά στὴν ἀρρώστη καὶ ἐπὶ ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια ἐτοιμοθάνατη θεία του. Ὡσπου - ἃ ἔωθεψε ὅλα, ὡς τὴν τελευταία πεντάρα. Δυὸ μῆνες κράτησαν καὶ ὁ Σάρλ, ἐξετάζοντας ψυχραῖμα καὶ λογικὰ τὰ πράγματα, εὗρισκε πῶς βάστηξαν καὶ πολὺ. Ἀλλὰ τί θὰ γινόταν τώρα; Τὸ πρόβλημα ἦταν ἄλυτο. Ὁ Σάρλ, ὅσο κι' ἂν σουλατσάριζε ὀλόκληρες ἄρες στοὺς δρόμους καὶ στὰ πάρκα, ὅσο κι' ἂν ἀναβε τοιγάρὰ τὸνα ὑστερ' ἀπ' τ' ἄλλο, λύση δὲν εὗρισκε καμμιά! Ἐνας συναδελφός του στὴν τράπεζα καὶ φίλος του παλαιός, ποὺ τὸν συμβουλεύτηκε τ' ἀπάντησε ξερὰ καὶ ἀπότομα.

—Νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς! Αὐτὸ ἦταν ἕνας λόγος. Ἀπέναντί τῆς εἶχε εὐθύνες. Ἐδίωξε τὸν τραπεζίτη, τὸ γέρω—κοιλαρὰ ἀγαθὸ κι' ἀκίνδυνο ἀντίζηλο, ποὺ ὡς τόσο τὸν ζήλευε φρικτὰ. Ἡ Νινὸν ἔκανε αὐτὴ τὴ μεγάλη θυσία, γιὰ τὴν ἀγά-ποῦσε. Κι' ὕστερα ἀποφάσισε νὰ ζῇ οἰκονομικά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εἶ-ναι δική του, καταδικῆ του, ἀφοσιω-μένη ὀλόκληρη στὴν ἀγάπῃ του. Πῶς μπορούσε λοιπὸν σήμερα, νὰ ἐμφανι-σθῇ μπροστὰ τῆς ὁ Σάρλ καὶ νὰ τῆς πῇ «Ἀντίο»; Θάταν φοβερὸ ὕστερα ἢ Νινὸν τὸν ἐλάτρευε. Μπορεῖ καὶ ν' αὐτοκτονοῦσε! Στὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς, τὰ οἰκονομικά μπορούσαν καὶ νὰ διορθωθοῦν ἀργότερα. Ἀλλὰ πῶς; Αὐτὸ τὸ «πῶς» εἶναι ποὺ τοῦ βασανί-ζει τὸ κεφάλι. Ἐξάφνα, ἐνῶ γυρίζῃ τὴ λογιετικὴ μηχανὴν στὸ γραφεῖο του, τοῦρχειται ἡ φωτεινὴ ἰδέα! Ἄν προε-ξοφλοῦσε δυὸ ἔτων μισθοὺς ἀπ' τὸ ταμεῖο; Αὐτὸ βέβαια δὲν ἐπιτρέπεται, μὰ ποῦ θὰ τὸ μάθαινε κανεὶς; Στὸ Ταμειυτήριο δὲν κάνουν ποτέ ἐλέγ-χους, καὶ στὸ τέλος ἂν ἀνεκάλυπταν τὸ ἔλλειμμα, θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε πῶς ἔκανε μιὰ προεξόφληση τῶν μισθῶν του καὶ μάλιστα μὲ τὸ νόμιμο τόκο. Ὁ Σάρλ, πετοῦσε ὀλόκληρος ἀπ' τὴ χαρά του. Δυὸ ἔτων μισθοὶ εἶναι τριαντάξῃ χιλιάδες φράγκα, ἔξω ὁ τόκος, τριάντα ὀλοστρόγγυλες. Μπο-ρεῖ νὰ περάσῃ ἄλλους τέσσερες μῆνες—οἰκονομικά—μὲ τὴν Νινὸν του...

Τὸ βράδυ, πη-γαίνει στὴν ἀγα-πημένη του κατα-χαρούμενος, μὲ

τὶς τριάντα χιλιά-δες φράγκα στὴν τσέπη. Ἡ Νινὸν τὸν ὑποδέχε-ται πιὸ τρυφερῇ ἀπὸ ἄλλοτε. Κάθονται στὸ μικρὸ ντιβανάκι δίπλα—δίπλα, κι' ἀρχίζει νὰ του διηγείται, ὅπως συνηθίζει πάντα, πῶς πέρασε τὴν ἡμέρα τῆς. Λοιπὸν πῆγε στὴς μο-δίστρας τῆς. Βρῆκε κατὶ τουαλέττες θαῦμα. Δὲ θάκανε τώρα 6, ἀλλὰ 4 πρὸς 5000 φρ. τὴ μιά. Θὰ παράγγελλε καὶ 4 ζευγάρια παπούτσια ἀντὶ 8, πρὸς 800 φρ. τὸ καθένα μόνο καὶ 4 κα-πελλάκια, ἀντὶ 6, πρὸς 1000 φρ. τὸ ἓνα. Οἰκο-νομίες σ' ὅλα τῆς. Ὁ Σάρλ νόμισε πῶς ὄνει-ρεῖται.

—Μὰ δὲ μοῦ μιλάς, λοιπὸν, ἀγαπούλα;

—Πῶς... Τὶ νὰ σοῦ πῶ;.. Ἡ Νινὸν κατσουφιάζει...

Μήπως ἀρχίσεις νὰ λυπᾷσαι τὰ χρήματα γιὰ τὴ μικρὴ σου Νινὸν; Μήπως μετάνοιωσες;

—Μὰ τί λὲς ἀγάπη μου; Σοβαρὰ μιλάς;

Ἡ στιγμή εἶναι ἀνώ-τερη ἀπ' τὶς δυνάμεις του. Ὁρᾷ καὶ τῆς δί-νει τὶς τριάντα χιλιάδες φράγκα, μὲ τὴν ἀπόφα-ση ν' αὐτοκτονήσῃ τὴν ἐπομένη.

Ὡς τόσο δὲν αὐτο-κτονεῖ. Δανειζεται ἀκό-μα δέκα χιλιάδες φράγ-κα ἀπ' τὸ Ταμεῖο τῆς Τραπεζῆς—μὲ τόκο πε-ρισσότερο αὐτὴ τὴ φο-ρά—καὶ κάνει μιὰ ἐπι-χείρησιν στὴ Ρουλέττα. Γκίνια. Ἀλλες δέκα χι-λιάδες—οἱ τελευταῖες—ποὺ πᾶνε κι' αὐτές μα-ζί μὲ τὶς ἄλλες. Τελεί-ωσε. Εἶναι πιά κατεσ-τραμμένος.

Τὸ βράδυ ἀναγκάζε-ται νὰ τὰ δηλολογήσῃ ὅλα στὴ Νινὸν, ποὺ γί-νεται ἔξω φρενῶν καὶ τὸν κυττάζει μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ ἐσχάτη περιφρόνηση.

—Σὰς ξέρω, ἔτσι εἰσατέ ὅλοι οἱ ἄντρες. Ψεῦτες, τιποτένιοι, ἐ-λεεινοί. Καταστρέφετε γιὰ ἓνα σας καρπίσιο τὴν εὐτυχία μιᾶς γυναι-κάς! Κι' ὕστερα ἀπόλλυο:—Εὐτυχῶς ποὺ δὲ σ' ἀκουσα καὶ δὲν ἐδίωξα τὸν Τραπεζίτη!

Ὁ Σάρλ, αὐτὴ τὴ φο-ρά, βεβαιώνεται πῶς βλῆπει ὄνειρο. Μὰ ἡ Νι-νὸν τὸν ξυπνάει. Φωνά-ζει τὴν καμαριέρα καί:

—Τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου! Διατάσσει βγαί-νοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο.

ΑΝΡΙ ΤΥΜΠΑΚ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ο Κρεμοσμένος

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Πρώτησε για τὸ Μοῦρτο, καὶ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι δὲν εἶχε γυρίσει καὶ γιὰ τὸ Βλαχογιωργάκη καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἐπῆγε στὴν ἀδελφή του καὶ δὲν ξαναῆλθε. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν δὲν ἀνησύχησε. Ἦξερε ὅτι ἦταν πονηρὸς καὶ δὲν ἐπιάνετο εὐκόλα, ἐπίστευσε ὅτι θὰ εἶχε ἀπασχοληθῇ μὲ κάποια ὑπόθεση ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε καὶ δὲν ἀσχολήθηκε περισσότερο γι' αὐτόν. Ἔστειλε ἀνθρώπους του νὰ ἐξακριβώσουν τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ξάνθη, καὶ νὰ βροῦνε τὸ Μοῦρτο, ἀλλὰ τίποτε τὸ συγκεκριμένο δὲν τοῦ φέρε κανεῖς.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο καλὰ! ἐσκέφθη. Ἄν πάλι ἡ Ξάνθη εἶναι στὸ κουρασμένο, πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὴν ἐλευθερώσω.

Δὲν θεωροῦσε ἀπίθανο νὰ ἦταν στὸ σπῆτι τοῦ Ὁσμάν Ραντί. Λοιπὸν καὶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Ρόζ χανούμ, ποὺ μὲ τὴν τὴν ἐπιμονὴ φρόντιζε νὰ τὸν ἐξοικήνῃ, ἀπεφάσισε νὰ μῆλ καὶ πάλι στὸ σπῆτι τοῦ διοικητοῦ.

Ὅμως τὸ πρῶτο του πάθημα τὸν εἶχε διδάξει πολλὰ πράγματα. Ὁ Ὁσμάν Ραντί ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἕνας χυδαῖος ἀντίπαλος. Ἐπεδίωκε τὴν ἐξόντωσή του καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ μεταχειριζότανε γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ κι' ἔπρεπε ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του.

Ἀνεκοίνωσε στοὺς συντρόφους του τὴν ἀπόφυσή του νάμπουν στὸ σπῆτι τοῦ διοικητῆ καὶ δὲν ἔφερε κανένα ἀντίρρηση. Ἐνα τέτοιο σχέδιο, τόσο τολμηρὸ καὶ ἐπικίνδυνο, εἰς τὸν ἄλλον, θὰ νομιζότανε τρελλός. Ἀλλ' ὁ Μπελογιάννης ἦταν τὸ ὑπερφυσικὸ πλάσμα ποὺ τὰ μπορούσε ὅλα, καὶ κανένας δὲν ἐσκέφθη πὼς ἦταν δυνατόν ν' ἀποτύχουν σ' αὐτὴ τὴν παράτολμη ἐπιχείρησή τους.

— Ξέρω πὼς αὐτὸ εἶναι δύσκολο! τοὺς ἐπρόσθεσε. Μὰ ἔχω τὸ σχέδιό μου ἐγώ. Καὶ θὰ ἴδῃτε τί ὁμορφὰ ποὺ θὰ παρουσιασθοῦμε στὸν Ὁσμάν Ραντί, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ μᾶς περιμένῃ.

Τοὺς διηγήθη τὶς περιπέτειές του μέσα στὸ ἀνάκτορο, πὼς βρῆκε τυχαίως τὴν ὑπόνομο καὶ πὼς βγῆκε στὸ σπῆτι τοῦ συνταγματάρχου Ναδὶρ, ὅπου ὑπῆρθε τοῦ Μόρφω. Τοὺς ἔκανε γνωστὸ τὸ σχέδιό του, σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ διοικητὴς τῆς Λαμίας Ὁσμάν Ραντί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ γέννατο ἀρχικλέφτη Μπελογιάννη, ποὺ νόμιζε ὅτι εἶχε χρηματίσει ἐραστής τῆς γυναίκας του Ρόζ χανούμ, ἔστειλε στὸ μοναστήρι, ὅπου ἔμενε ἡ ὄραία Ἑλληνοπούλα Ξάνθη προστατευομένη τοῦ Μπελογιάννη καὶ τὴν ἀπαξάν. Ἀλγερίνοι πειραταὶ τὴν πῆραν ἀπὸ τὸν ἀνθρωπὸ τοῦ καὶ ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος. Ἐπειδὴ ὁ ἀρχιπειρατὴς ἠθέλε νὰ κἀν ἐρωμένη του τὴν ὁμορφὴ σκλάβαν, ἡ φιλόδοξη γυναίκα τοῦ Μπιάννα—μὴ ὄραία—νέα ποὺ εἶχε τὴν ιδέα ὅτι κατάγονταν, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Χαλκίδας—τὸν ἐσκότωσε κι' ἐγίνε ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴ κάποιο ἐχθρὸ καράβι τοὺς ἐκτύπησε τὸ δικό τους, ὅπου εἶχε τρυπώσει καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Μπελογιάννη ὁ Μοῦρτος, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ξάνθη καὶ ἄρχισε νὰ καίγεται. Ἐνας κουρσάρος πέταξε τὸ Μοῦρτο στὴ θάλασσα. Ἡ Ξάνθη ὅμως ἔμεινε στὸ καράβι ποὺ καίγονταν. Οἱ πειρατὴς μῆλκαν στὴ βάρκα καὶ βγῆκαν στὴν ξηρὰ. Ἀρπάξαν ἕνα ἄλλο καράβι καὶ ἐνῶ βροῖσζοντο κοντὰ στὴ Λαμία, συνάντησαν τὸν Μπελογιάννη, ποὺ εἶχε πάει στὸ σπῆτι τοῦ Ὁσμάν Ραντί νὰ ζητήσῃ τὴν Ξάνθη, ἐπρόδοθ' ἀπὸ τὴν Ρόζ χανούμ, ἐκρεμάσθη, ἀλλὰ κατέβη ἀπὸ τὴν κρεμάλα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Ὁ Μπελογιάννης ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν πειρατῶν, ἀλλ' ἡ Μπιάννα τοῦ εἶπε πὼς ἂν ἠθέλε τὴν Ξάνθη ἔπρεπε νὰ πάῃ σὲ μὴ βδομάδα στὸ καράβι τῆς. Καὶ ἕνα βράδυ, ἐνῶ ἡ Ρόζ χανούμ ἔκανε τὸ λουτρό της, παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς ὁ Μπελογιάννης. Ἐνας εὐνοῦχος τὸν εἶδε καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀφέντη του, ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσαν οἱ κλέφτες τὶς ἀντεκδικήσεις. Ἐτρεξε ὁ διοικητὴς καὶ πῆρε τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ὑπηρετὲς ἀνέβη ἔως τὸ παραθυράκι κι' εἶδε κατὰπληκτος ἔκείνα ποὺ ἐγίνοντο μέσα. Ἐνῶ ὁ Μπελογιάννης ἦταν ἑτοιμὸς νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι τὴν Ρόζ χανούμ εἶδε στὸ σπῆτι τῆς ἕνα μετ' ἄλλο μὴ μὴ νεκροκεφαλὴ σὺν αὐτῇ ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ἐφαντάσθη πὼς ἦταν ἀδελφὴ του. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ σπάζουν τὴν πόρτα ἀλλὰ καὶ ἀκούσθησαν παράδοξες φωνὲς ἀπὸ τὸ διάδρομο. Συνέβαινε τὸ ἑξῆς. Ὅταν ὁ Μπελογιάννης κατέβη ἀπὸ τὴν κρεμάλλα, πῆγε στὸ λημέρι του.

ἐπερίμεναν στὸ μέρος ποὺ ἐσυμφώνησαν καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ σύντροφός του γύρισε καὶ τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι εἰδοποίησε σχετικῶς τὴν Μόρφω ποὺ δὲν ἤξερε νὰ τοῦ εἰπῇ τί εἶχε γίνει ὁ Βλαχογιωργάκης.

— Πέρασα κι' ἀπὸ τὸ χάνι τοῦ Ντόμπρου ἐξακολουθῆσε. Ζωὴ σὲ λόγου μας, τὴν ἐξέκαναν τὴν Ἀζηγιὴ χανούμ. Μόλις εἶδαν καπετάναν πὼς δὲν ἐπῆγες ἐκεῖ ἔως τὸ πρῶτ', τὴν ἐσκότωσαν. Ἐθαψαν τὸ κουφάρι τῆς, καὶ τὸ κεφάλι τῆς τὸ ἔβαλαν σ' ἕνα ταγάρι, νὰ σ' αὐτὸ τὸ ταγάρι καὶ μοῦ τὸ ἔδωσαν νὰ στὸ φέρω.

Κι' ἔδειξε τὸ ταγάρι, ὅπου εἶχαν βαλμένο τὸ κεφάλι τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁσμάν Ραντί. Ὁ Μπελογιάννης ἐτροποποίησε τότε τὸ σχέδιό του.

— Τὸ κεφάλι τῆς Ἀζηγιῆς, εἶπε, θὰ τὸ πάω ἐγὼ στὸ διοικητὴ. Θὰ μεταμφιεσθῶ σὲ γέρο—Τούρκο καὶ θάμπω στὸ σεράι ἀπὸ τὴν πόρτα, τότε ποὺ σεῖς θὰ τρυπώνετε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο. Κι' ἔτσι, ἂν χρειασθῇ, θὰ σᾶς βοηθήσω καλλίτερα.

Τοὺς ἔδωσε λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ ὅλα, κι' ὅταν ἄρχισε νὰ νυκτώνῃ ἐξεκίνησαν γιὰ τὴ Λαμία. Ὁ Μπελογιάννης, μ' ἕνα χιτῶνα ποὺ φάνε ὡς τὰ πόδια του, σὺν ἐκείνους ποὺ φοροῦν οἱ χολζάδες, καὶ μὲ μὴ κατὰλευκὴ ψεύτικη γενειάδα, πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ διοικητῆ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν ἐφύλαγαν δύο στρατιῶτες. Τοὺς εἶπε πὼς ὁ πασσᾶς τὸν ἐπερίμενε, τὸν ἔμπασαν, κι' ἕνας ὑπῆρτης τὸν παρουσίασε στὸ διοικητὴ. Ἐπειτα, ὅταν τὸν ἐπῆγαν στὸν ξενῶνα καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητὸ του, βγῆκε στὸ διάδρομο. Ἀκούσε δύο νὰ λένε ὅτι ἡ Ρόζ χανούμ ἦταν στὸ λουτρό της, ἔβγαλε τὰ ξένα ρούχα καὶ τὰ ψεύτικα γένεια καὶ παρουσιάσθηκε ἔτσι στὴ Ρόζ χανούμ.

Οἱ σύντροφοί του, ἐξ ἄλλου, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοὺς εἶχε δώσει, ἐπλησίασαν ἕνας-ἕνας στὴν πρὶν πόρτα τοῦ σπητιοῦ τοῦ Τούρκου Συνταγματάρχου κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βλαχογιωργάκη τοὺς ἐπῆγε στὴν ἀποθήκη, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἐτελείωνε ἡ ὑπόνομος, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ὁσμάν Ραντί.

Καὶ οἱ κλέφτες, ἀλλὰ καὶ ἡ Μόρφω, ἐπίστευαν ὅτι δὲν τοὺς εἶδαν, καὶ ἦσαν βέβαιοι πὼς δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε κανεῖς.

Ἐγγελιώντο ὅμως. Γιατὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὁ ἴδιος ὁ Ναδὶρ, παρακολουθοῦσε ἔκπληκτος τὶς κινήσεις τους καὶ τοὺς ἄφινε νὰ ἐξοντώσῃ εὐκολώτερα.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κλέφτες ἄρχισαν νὰ γκρεμίζουν τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ ἔμπαιναν τὸν ἡμέρα ποὺ ἔμπαιναν τὸν Μπελογιάννη. Τρεῖς ἐκρύφτηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ φυλάξουν καραοῦλι. Καὶ κανένας δὲν ἐφαντάσθη, ὅτι ἕνα μάτι παρακολουθοῦσε ἄγρυπνο τὶς κινήσεις των.

Ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ Ναδὶρ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ἔμεινε νὰ βρῇ τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του, ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔμπαιναν—ὁ Μπελογιάννης—δὲν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἴδελ ὁ ὑπασιπότης τοῦ Ἀχμέτ νὰ μπεινὴν στὸ σπῆτι τοῦ. Γι' αὐτὸ ἐσυνέχισε τὶς ἐρευνές του ν' ἀνακαλύψῃ τὸν καπετάν Στάθη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βρῇ κανένα.

Ἦξερε ὅτι ὁ ὑπασιπότης του δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπορούσαν νὰ γελαστοῦν καὶ μάλιστα ἔτσι, οὐτε καὶ συκοφάντης ἦταν. Ἀλλὰ τί συνέβαινε τότε; Ἐκανε χίλιες δύο ὑποθέσεις καὶ τέλος ἐπῆρε τὴν ἀποφασί του, σὺν πονηρὸς Ὁθωμανὸς ποὺ ἦταν: Εἰς τὸν Ἀχμέτ εἶπεν ὅτι ἀσφαλῶς ἐγελάστηκε καὶ τοῦ συνέστησε νὰ πάῃ σπῆτι τοῦ νὰ κοιμηθῇ. Ἐκεῖνος ἔφυγε, ἀλλὰ δὲν ἀπομακρύνθηκε. Βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε γελασθῇ, ἀλλ' ὅτι ἡ Λακμέ εἶχε κρύψει τὸν καπετάν Στάθη στὴν καμαρά τῆς, ἐστάθη ἀπέναντι στὸ σπῆτι κι' ἔμενε παραμονεύοντας, καὶ δὲν ἔφυγε παρὰ ὅταν πιά ἐβάρεθη νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἀσκοπὴ κατασκοπεῖα του.

Ὁ Ναδὶρ τότε γύρεψε συγνώμην ἀπὸ τὴν Λακμέ, τὴν ἐβαλὼσε πρὸς θάστελνε τὸν ὑπασιπότη τοῦ σὲ μὴ ἐπικίνδυνη ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν κλεφτῶν, γιὰ νὰ σκοτωθῇ, τὴν ἐφίλησε τρυφερά καὶ ξαναγύρισε στὸ σπῆτι τοῦ διοικητῆ.

Βέβαιος ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ τὸν ἀπατοῦσε.

Τὶς ἄλλες ἡμέρες, ἐνῶ ἔδειχνε στὴ Λακμέ ὅτι ἦταν τρομερὰ θυμωμένος μὲ τὸ συκοφάντη ὑπασιπότη του, ἐτοίμαζε ἐν τούτοις τὰ σχέδιά του, μὲ τὰ ὅποια θὰ κατάρθωνε νὰ πιάσῃ τὸν ἐραστὴ τῆς. Πρῶτὴ του δουλειὰ ἦταν ν' αὐξήσῃ τοὺς φύλακες τοῦ σπητιοῦ του καὶ νὰ πάρῃ κι' ἄλλους ὑπῆρτες, γιὰτὶ τὰχα θάδινε κι' αὐτὸς μὴ γιορτῇ. Τοὺς εἶχε ὀπλίσει ὅλους καὶ τοὺς εἶχε δώσει ὀρισμένες δι-αταγές. Στὸ ἀπέναντι φιλικὸ τοῦ σπῆτι ἔβαλε νὰ κοιμῶνται ἀρκετοὶ στρατιῶτες, κι' ἦταν ἔτσι ἑτοιμὸς γιὰ κάθε τι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ἄγρυπνοῦσε προσέχοντας τὶς κινήσεις τῆς ὁμορφῆς Λακμέ, κι' εἶδε ἔκπληκτος τὴν Μόρφω νὰ μπάξῃ τοὺς κλέφτες στὸν κῆπο καὶ νὰ τοὺς πηγαίνῃ στὴν ἀποθήκη.

— Ἀ, τὴ σκύλλα! ἐπιθύρισε ἀνίσχυρος. Ἀ, τὴν προδότισσα. Κουβαλαίε ἐδῶ τοὺς κλέφτες γιὰ νὰ μᾶς σφάξουν;

Προχωρώντας εἰς τὰ συμπεράσματά του, ἐφαντάσθη ὅτι ὁ καπετάν Στάθης εἶχε φέρει ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους του, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ καὶ ν' ἀρπάξῃ τὴν Λακμέ χανούμ, κι' ἔλαβε ἀμέσως τὰ μέτρα του: Ἔστειλε ἕναν ὑπῆρτη νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς στρατιῶτες ποῦμεναν στὸ ἀπέναντι σπῆτι νὰ τρέξουν ἐκεῖ καὶ συγκέντρωσε τοὺς φύλακές του.

Οἱ στρατιῶτες, ἅμα εἰδοποιήθησαν, ἔτρεξαν κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ Ναδὶρ. Οἱ κλέφτες ποὺ φύλαγαν καραοῦλι τοὺς εἶδαν, ἐκατάλαβαν τοὺς σκοποὺς των, τράβηξαν τὰ γιαταγάνια τους, τοὺς ἐπέτεθ-σαν κι' ἄρχισαν νὰ κτυποῦν ἀδιακρίτως μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐνας θέλησε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους τοῦ ποὺ εἶχαν χωθῇ στὴ μυστικὴ ὑπόνομο ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ, γιατί τὴν ὁ Ναδὶρ μὲ τοὺς ὑπῆρτες του εἶχε κατεβῇ στὸν κῆπο. Τότε, γιὰ νὰ ἐννοήσουν ἐκεῖνοι τὸν κίνδυνο, τράβηξε τὴν πιστόλα του καὶ ἐπυροβόλησε. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ Ναδὶρ ἔκαναν τὸ ἴδιο. Οἱ τρεῖς κλέφτες ἀναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν μπροστὰ στοὺς τόσους ἐχθρούς, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἐπλημμύριζαν τὴν ἀποθήκη.

Οἱ κλέφτες εἶχαν μῆλ ὅλοι στὴν ὑπόνομο. — Σὺν τοὺς ποντικούς στὴ φάκα, εἶπε ὁ Ναδὶρ. Ἐμπρὸς τώρα, ἐμπᾶτε στὴν ὑπόνομο ὅλοι σας.

Οἱ στρατιῶτες πράγματι, ἄρχισαν νὰ μπαίνουν στὴ στοὰ ἕνας-ἕνας.

Ἐνῶ, λοιπὸν, ἐγίνοντο αὐτὰ ποὺ διηγήθημεν, ὁ Μπελογιάννης ἐβλεπε στὸ σπῆτι τῆς Ρόζ χανούμ τὸ σημάδι ἐκεῖνο τοῦ θανάτου καὶ παρὰ τὴν ἀπόφασή ποὺ εἶχε νὰ τὴν κτυπήσῃ. Εἰμποροῦσε φυσικὰ, φοβερίζοντας ὅτι θὰ τὴν ἐσκότανε νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν Ὁσμάν Ραντί καὶ νὰ τοῦ γυρέψῃ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν γυναίκα του ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ πιθανὸν νὰ δεχότανε. Ἀλλὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ τὸ κανε ὁ Μπελογιάννης τώρα ποὺ σφηνώθη στὴ σκέψη τοῦ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἡ ὄραία τουρκόπουλα, διόλου παράδοξο νὰ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ. Ἀρκέσθηκε λοιπὸν νὰ τρέξῃ στὴν πόρτα, νὰ συμμαζευθῇ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπουν ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν ἀνεβασμένοι στὰ παραθυράκια καὶ νὰ στέκεται ἑτοιμὸς νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ βαρὺ γιαταγάνι του.

Ἡ Ρόζ χανούμ ἐξ ἄλλου ταραγμένη, ζαλισμένη καὶ περίτρημη, προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι ποὺ ἐπέταξε αὐτὸς. Οἱ στρατιῶτες ἀγωνίζοντο νὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα, κι' ἐκείνην πραγματικῶς ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Ὁ Μπελογιάννης ἀτάραχος, μεγαλοπρεπῆς, προσεκτικὸς, ἐπερίμενε μὲ ὑψωμένο τὸ τρομερὸ γιαταγάνι του. Ὑστερὰ ἀπὸ μὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε, αὐτὸς ἐκτύπησε ἐκεῖνος ποὺ μῆλκε

πρώτος αναποδογύρισε βογγώντας, ενώ ο δεύτερος, σχεδόν άμέσως, έσωριάζετο νεκρός μ' ένα γρήγορο κύπημα του άρχικλέφτη, που στριφογύριζε μανιώδης το ματωμένο γιαταγάνι του. Έντρομοι οι άλλοι στρατιώτες υπεχώρησαν.

— Άπάνω του! βρυχήθηκε ο Όσμαν Ραντί.
Άλλα την ίδια στιγμή, φωνές τρόμου αντίηχσαν από την άλλη άκρη τοῦ διαδρόμου, κι' εκείνοι που αγωνίζοντο κοντά στο διοικητή, γύρισαν να ιδούν.

— Φωτιά και μαχαίρι! ακούσθηκε μία βροντερή φωνή. Θάνατος σ' όλους τους Τούρκους.

Ήταν οι σύντροφοι του Μπελογιάννη, που είχαν βγῆ από την ύπνομο.

Οι κλέφτες, όταν μπήκαν στη μυστική στοά, έκατάλαβαν ότι τους άντελήφθηκαν και τους κυνηγούσαν, άλλ' είδαν άμέσως ότι ήτο αδύνατο να γυρίσουν πίσω και να βγούν στην άποθήκη. Οι έχθροι τους θά έπιαναν έναν-έναν που θάβγαίνε.

— Εμπρός, είπανε κι' ὅτι βγῆ.

Έκινδύνευαν ν' άποκλίσθουν εκεί μέσα και να έξοντωθούν όλοι, χωρίς να κατορθώσουν ν' αντίταξουν ούτε την παραμικρότερη αντίσταση, άλλ' αδιαφόρησαν προς αυτό τόν κίνδυνο, αφού άλλως τε δεν μπορούσαν να κάνουν και διαφορετικά. Έπρωχόρησαν κι' έφθασαν στο ίδιο ύπόγειο, όπου είχε κλεισθῆ άλλοτε ο άρχηγός τους.

Ο Μπελογιάννης, τους είχε δώσει λεπτομερείς οδηγίες. Τους είχε κάνει το σχεδιάγραμμα του δωματίου, τους είχε σημειώσει το μέρος όπου ήταν ἡ μυστική πόρτα, και δεν παρέλειψε να τους ειπῆ ότι ήτανε πιθανόν ν' αναγκασθούν να σκάψουν στο σημείο εκείνο για να μπορέσουν να βγούν.

Για το λόγο αυτό είχαν μαζί τους και λαστούς, αλλά δεν τους μεταχειρίσθηκαν. Η πόρτα ήταν άνοικτη, από τη νύχτα πουπιασαν τόν Μπελογιάννη και οι κλέφτες μπορούσαν ν' ανέβουν εύκολα. Όμως δεν έπρεπε να τὸ κάνουν πριν λάβουν τα μέτρα τους, αφού πίσω έρχόντουσαν οι άνθρωποι του Ναδίρ. Μετετόπισαν, λοιπόν, ένα τεράστιον ογκόλιθον, που ήταν εκεί μέσα, τόν έβαλαν στην τρύπα της ύπνομο, και τὴν έφραξαν σχεδόν έντελώς. Για να περάσουν εκείνοι που τούς κατεδίωκαν, έπρεπε προηγουμένως να μετατοπίσουν τὴν πέτρα. Άλλ' αφού μόλις κατόρθωσαν να τὴν μετακινήσουν πέντε άπ' αὐτούς, πῶς θά τὴν κυλούσε ένας, τὴ σι γμῆ που ένας μόνον χωρούσε στην ύπνομο;

Εμπρός! διάταξε ο Σταμούλης. Άς άνεβοῦμε.

Ανέβηκαν κι' ο τελευταίος έσπρωξε τὴν πόρτα, πού κλεισε χωρίς να κάνει μεγάλο θόρυβο. Ποῦ έφερνε ἡ σκάλα δεν ήξεραν. Χωρίς να μιλάνε, γρήγοροι, ανέβαιναν δλοένα έφθασαν εἰς ένα δωμάτιο και βγήκαν στο διάδρομο. Άλλα τότε μόρεσαν να καταλάβουν πού βρίσκοντο.

Τὸ σπῆτι φωτιζώτανε. Καί είδαν ότι μακρυνά, στο βάθος τοῦ

διαδρόμου, ένα πλήθος από ὑπηρέτες και στρατιώτες, προσπαθοῦσαν να σπάσουν κάποια πόρτα. Άκουσαν τις φωνές και τις βρισιές του Όσμαν Ραντί και δεν έδυσκολεύθησαν να καταλάβουν ότι εκεί κάτω ήταν αποκλεισμένος ο καπετάνιος τους.

Άλλαλάζοντες χύθηκαν κατ' έπάνω τους. Πτοηθέντες από τὴν άπροσδόκητη εμφάνισή τους οι Τούρκοι έβγαλαν στα πόδια και διέσκορπίσθηκαν όσοι δεν έπεσαν από τὰ τρομερά στριφογυρίσματα τῶν γιαταγανιών του Κρεμασμένου και τῶν συντρόφων του. Οι κλέφτες τούς έκυνῆγαν κι' άρχισαν μία τρομερή σφαγή στους διαδρόμους, τὰ δωμάτια, ακόμα και στην αὐλή. Ο Όσμαν Ραντί, που τόν έγκατάλειψαν όλοι, έφρόντισε να κρυφῆ. Μέσα στο λουτρό, εκτός από τούς σκοτωμένους δεν είχε μείνει παρά ἡ Ρόζ Χανούμ μονάχα, τρελλή από τὸ φόβο και τὴ φρίκη. Κι' έτοιμαζώτανε να φύγῃ κι' αὐτή, όταν βρέθηκε

μπροστά της ο Μπελογιάννης.

— Ρόζ χανούμ! τῆς εἶπε. Είναι ανάγκη να σου κουβεντιάσω. Πότε μπορῶ να σε ιδῶ;

— Όταν θελήσης! έψιθύρισε εκείνη τρέμοντας.

— Όποτε μπορέσης εσύ, ύστερα από τρεῖς ἡμέρες, εἰδοποίησέ με.

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Βάλε στο παράθυρό σου, στις δέκα τὴ νύχτα, ένα φῶς, και τράβηξέ το άμέσως. Άμα τὸ κάνης αὐτὸ τρεῖς φορές, θά καταλάβω πῶς με προσκαλεις. Καί θάρθω.

— Πότε;

— Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ακριβῶς τὰ μεσάνυχτα.

— Ποῦ;

— Κάτω στὸν κῆπο σας, έχετε ένα δωμάτιο άδειο. Θάρθω εκεί και να με περιμένης. Σύμφωνα;

— Ναί, Κρεμασμένε, σύμφωνα.

— Ύστερα από τρεῖς ἡμέρες ὅμως... Γιατί έχω δουλειά πριν και θά λείψω.

— Εκατάλαβα.

Και ο Μπελογιάννης ὤρμησε έξω και χάθηκε κατὰ τὸ μέρος όπου εξακολουθοῦσε ἡ συμπλοκή, φονική και πολύνεκρη πάντοτε.

Από τούς πυροβολισμούς ὅμως ἡ πόλη της Λαμίας είχε αναστατωθῆ ὀλόκληρη, ὅλος ο στρατός βρέθηκε στο πόδι κι' έτρεχαν τώρα όλοι κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ διοικητή. Δὲν ὑπῆρχε λόγος να μείνουν περισσότεροι εκεί οι κλέφτες. Οι φύλακες τοῦ σπητιοῦ έσφάγησαν όλοι, τὰ έπιπλα έγιναν τρίμματα, ἡ καταστροφή ήταν πλήρης. Συνεκεντρώθηκαν όλοι γύρω από τόν άρχηγό τους, κι' εκείνος ὤρμησε πρώτος νοτινά, πυροβολῶν και προκαλῶν όλους και σκορπίζαν τὸν πανικό στους Τούρκους, τούς πολίτες και τούς στρατιῶτες, που δεν μπορούσαν να πιστέψουν τὸ άπίστευτο δράμα που συντελέσθηκε.

Κι' ὅλη τὴν νύχτα δεν έκοιμήθη κανείς. Οι κλέφτες είχαν κατεβῆ στην πόλη, είχαν μπῆ στο σπῆτι τοῦ διοικητή κι' είχαν σφάξει ὅλο τὸ προσωπικό του. Ἡ τόλμη τους, είχε τρομάξει όλους. Κι' τῶν μάλιστα τὴν ἄλλη μέρα κοινολογήθηκε ότι άρχηγός τῶν επιδρομῶν ήταν εκείνος που κρέμασαν. Τους κατοίκους τούς έπιασε ένας φόβος τρελλός, γιατί έπίστεψαν τώρα ότι εκείνοι που αναστάτῶσαν τὸ σπῆτι τοῦ Όσμαν Ραντί, ήταν δαίμονες και φαντάσματα.

Όσο για τόν Όσμαν Ραντί, δεν έδειξε κατὰ τὴ διάρκεια της επιδρομῆς τὴν παλληκαριά, γιὰ τὴν ὁποία φημιζώτανε. Ίσως ὅμως να ήταν δικαιολογημένος. Όπως εἶδε και μόνος του, ο άνθρωπος που συνωμιλοῦσε με τὴ Ρόζ Χανούμ, έμοιαζε καταπληκτικὰ με τόν Μπελογιάννη. Κι' έμοιαζε τόσο πολὺ εἰς ὅλα του, στις διαστάσεις τοῦ σώματος, τις κινήσεις και τὸ πρόσωπο, ὥστε να τὸν πιάσει κατὰ πληξὴ και φόβος. Τὸν Μπελογιάννη τόν είχε κρεμάσει. Ο τρομερὸς αντίπαλός του είχε πεθάνει, κι' ο Όσμαν Ραντί έσχημάτισε τὴν ιδέα

ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κάποιου υπερφυσικοῦ φαινομένου. Αὐτό του τὸ φόβο δεν τόν έδειξε στους ανθρώπους του. Έφρόντισε να κρυφῆ και δεν έπαρουσιάσθη, παρὰ μόνον όταν έφθασαν οι στρατιῶτες, και θέλησε να τρέξῃ μαζί τους να κυνηγήσει τούς κλέφτες. Ο Ναδίρ ὅμως δεν τόν άφησε κι' έπήγε αὐτός, κι' ο διοικητῆς έμεινε να φροντίσει γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ που ήταν κυριολεκτικῶς ρημαγμένο.

Περισσότερο από τὴν καταστροφή που έγινε, και τὴν προσβολή που ὑπέστη, τόν άπασχολοῦσε κάτι τι άλλο.

— Ο Μπελογιάννης, έσέπτετο—κι' ο Θεός ξέρῃ αν ήταν άνθρωπος ἡ φάντασμα—καί εκύτταξε με προσοχή, τὸ εἶδα καλά. Πρέπει να μάθω τί εκύτταξε και τί έλεγαν. Κι' όταν βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἐνοχή της Ρόζ Χανούμ, αἰ, τότε, ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα που τόσο μ' έχει βασανίσει, θά μὸς τὰ πληρώσει ὅλα μαζί.

ΒΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΟΣ

(Άκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ΑΝΟΙΞΗ

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Παρακολούθησα από κοντά ὀλόκληρη τὴ μικρὴ τους ἱστορία: Μία ἱστοριούλα τόσο δά, κοινότητα κι' ασημαντή, ὅπως οι περισσότερες στο πολυσέλιδο της ζωῆς βιβλίο.

Ήταν λίγα πολύχρωμα λουλούδια, που τῆρεψεν ἡ στοργὴ της γῆς ἐνός έξοχου κῆπου και τὰ πότισε τὸ δροσερὸ νερὸ μιᾶς καλῆς βροχούλας. Έτσι, ἥρεμα και έξυνοιαστα, μεγαλώσαν... ὥσπου, τὴν παραμονὴ μιᾶς ἐπσημῆς γιορτῆς, ἀπλώθηκε σιμά τους κάποιο βέβηλο. Άνδρικο, χέρι και τᾶκοψε. Μετὰ, ταίριαξε τὰ κλωνάρια τους, τάδεσε με μία μῶβ, μεταξωτῆ, κορδέλλα και τάστειλε στο γιαπωνέζικο βάζο

μιᾶς γυναικάς, που με χαρὰ ἀνείπατῃ, τὰ δέχτηκε.

Όλη τὴν ἡμέρα της γιορτῆς, τάφησεν εκείνη στήν ίδια θέση, που τάχε βάλει άπ' τὸ περασμένο βράδυ—άπάνω στήν κάρυνη ἀνθοστήλης, στήν ἀνατολικὴ γωνία της σάλλας. Κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενα, ὥστόσο! Συχνὰ πῆγαινε και τὰ περιποιόταν με καλωσύνη, τούς έρριχνε κι' ἄλλο νερὸ, κι' ὅσοι ἐπισκέπτες έρχονταν, πάντα θάβρισκαν και μιὰ νέα κολακεία να ποῦν γιὰ δαῦτα στήν κυρία τους...

Τ' ἄλλο πρωὶ ὅμως, που ἡ γιορτὴ τέλειωσε, πιά, κι' ἡ γυναικα σηκώθηκε γιὰ να σαρώσει τὴ σάλλα, έβγαλεν ἀδιάφορα τὰ λουλούδια άπ' τὸ βάζο και τὰ πέταξε κάτω άπ' τὸ ψηλὸ παράθυρο. Τὴν προηγούμενη νύχτα είχε βρέξει πολὺ—και τὰ λουλούδια τὰ πολύχρωμα εκείνα λουλούδια τοῦ έξοχου κῆπου, πέσανε σ' ένα λάκκο με λάσπη. Κι' εκεί έμειναν σιωπηλά και σκυθρωπά. Μόνον που πέρασαν ὕστερα κάποιες εὐεργετικῆς πατούσες και τὰ βύθισαν πὶὸ μέσα στὸν κρύο τάφο τους!...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

ΣΑΝ ΚΙ' ΑΠΟΨΕ

Σάν τὴν ἀποψινὴ βραδυὰ ήταν και τότε, ἀγαπημένη, ποῦρρες : σάν κρύφια ἀνθοῦ εὐωδιά, ἄστρινι ἀχτίδα, πλανεμένη. Τὸ σπῆτι μου τὸ φτωχικὸ σ' ἀποζητιάει κι' εἶναι θλιμμένο—φωλιά, που τὸ χειμωνικὸ—τ' ἀγιάζει, δέρνει, ἀγριεμένο—στὸν κῆπο τ' ἄνθια, θλιβερά—πῶς μαραγκιάζουν!—στο παρτέρι. Έλα, σάν τότε, ὅλη χαρὰ, να παίξης πάλι με τ' ἀγέρι. Σάν τὴν ἀποψινὴ βραδυὰ ήταν και τότε, ἀγαπημένη, ποῦρρες μ' ὀλόχαρη καρδιά και τὴ ματιά σου δακρυσμένη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Κ. ΒΛΑΝΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ήρθε και πάλιν ο καιρὸς, που ἀνοίγεται ἡ καρδιά μας σάν τὸ λουλούδι, στο κλαδί χιονάτης μυγδαλιάς. Μιά αὐγῆ, φουντώνουν ξαφνικά κι' ἀνθίζουν τὰ ὄνειρά μας. Κι' ὕστερα μαραγκιάζουν, στο φῶς της ἀντηλιάς.

Νοιώθει κανείς ἀλαφρώς μαζί και στεναχώρια κι' ὅλα τριγύρω τραγουδοῦν, ἐνῶ εἶναι σιγανά. Πότε στο φῶς τὰ ὄνειρα τὰ πέρνουν μορφῇ, πανώρια, και πότε πνίγεται ἡ καρδιά σ' ἀτέλειωτο βροαχνά.

Ζητάει ἡ ψυχὴ τὸ ἀσύλληπτο, τὸ ἀχνό, τὸ αἰθέριο. κι' ὅτι διάφανο φεύγει κι' ἄπιαστο κυλάει σάν τὸ νερὸ, «Φταίει ἡ ἐποχὴ, φταίει τ' ὄνειρο, φταίει ἡ τρελλὴ μας νειότη, φταίει τὸ φτερό κάποιου πουλιοῦ, που σ' ἀγγίξε ἑλαφρό;»

Ήρθε και πάλιν ο καιρὸς, που τὴ θολὴ τὴ σέρρα τοῦ νοῦ, ὁμορφαίνουν τὰ ὄνειρα, λουλούδια τροπικά. Τραγοῦδι ἡ αὐγῆ, τὸ δειλινὸ κι' ἡ νύχτα. Στὸν ἀγέρα πεταλουδίζουν τὰ ὄνειρα σὰ χάδια ἐρωτικά.

Σ. Ι. ΚΕΠΕΤΖΗΣ

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Έγώ εἶμαι τὸ περήφανο, άγριο, ἄλογο, που, σ' ὁποιους ἀνθοτόπους έβλα, τρέχω' ποτέ μου χαλινάρι δεν έγνώρισα και τὴν ἐλευτεριά μητέρα μου έχω. Στὸ σβύσιμο τοῦ ὄνειρο μου δε δάκρυσαν και τὴν ψυχὴ μου σ' ἄλλους πάντα τὸπους σάν ἄπιαστο πουλάκι—τὴν αἰσθάνομαι περιφρονῶν, ας ὅλους τούς ἀνθρώπους. Μὲ τὸ γλυκὸ κι' ἀπόκοσμο τραγοῦδι μου και τὸ γρανίτη ξέρω να λυγίζω. Κι' ἔχνη ἀν' ἀφίσω ακόμα στ' ἄγριο διάβα μου. ποτέ μου τὸ κεφάλι δε γυρίζω. Μιά ἀγάπη μοναχά, νᾶναι οὐρανόσταλτη, μπορεῖ τὸ πέταγμά μου να κρατήσῃ. μπρός της—μόνο—ἡ ψυχὴ μου ἡ ἀνυπόταχτη μ' εὐλάβεια ἀγνή, μορεῖ, να γονατίσῃ.

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

SPLEEN

Κάποια χαρὰ—κρυφὴ χαρὰ—σάν πεταλούδα τὴν καρδιά μου τριγυρίζει. Μά, θλιβερά, φαρμακερά, κάποιον σαράκι, άργά—σιγά, τὴ σκάβει, τὴ μαυρίζει. Φύλλα ξερά—πέφτουν σιερά—ὄνειρα, που χλωμάσανε και σβύσαν τώρα—μεσ' τὰ νερά—άπ' τὰ λοκιερά—δεντρόκορμα, παληοῦ καῦμοῦ, που τάρριξεν ἡ πόρτα

Γ. Κ. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Εἶναι στιγμές που τὰ μεγάλα μάτια σου παράξενα, θλιμμένα, με κυττάζουν, λές κάποιο πόνο καθρεφτίζουν κι' έτσι θολά, παθιάρικα, φαντάζουν. Κι' εἶναι στιγμές που ένα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλή σου πλανιέται λυπημένο, σάν κλάμμα πηδακίζει ἀχνό, μ' ἀβάσταχτο στο πρόσωπό σου τὸ χλωμό, τ' ἀγαπημένο. Τέτοιες στιγμές, πῶς ἤθελα ἡ ἀγάπη μου, βάλασμο να γενῇ γλυκὸ γιὰ σένα, ἡλιος γιὰ να στεγνώσει τὰ ματάκια σου που τόσο με κυττάζουν θλιμμένα.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΟΜΑΙΟΥ

Σταμάτησε κι' έρριξε μιά ματιά πίσω του. Ο φεγγαρόλουστος δρόμος ἦταν έρημος. Ένοιώσε πῶς πεινούσε φοβερά.

Τὸ ἀπόγειο χτύπησε τὴν πόρτα κάποιου γραφείου. Τὸν εἶχε στείλει ένας γνωστός του γιὰ να τόν πάρουν να τούς κάνῃ τὰ βελημήματα στὴ θέσῃ κάποιου ἄλλου, που θάφευγε. Άκουσε ένα «εμπρός!» Μπῆκε. Μπροστὰ του βρισκόταν ένα πρόσφορο σοβαρό.

— Δὲν ἐκενώθῃ εἰσέτι ἡ θέσις. Πέρασε αἰρία.

Χαίρετῃσε και βῆκε.

Έσερνε τώρα τὸ βήματά του κι' ἐνοιώθε τὸ στομάχι του να διαμαρτύρεται, γιατί δεν

είχε φάει τίποτα ἀπὸ τὸ πρωί. Καθῶς έστριβε τὴ γωνιά, μιὰ φωνὴ κλαψιάρικη τόν σταμάτησε. — Έλεημοσύνη... Ένας ζητιάνος! Έψαξε στήν καρδιά του μήπως βρῇ κανένα αἰσθητὰ συμπάθειας. Δεν είχε βεβαία δεκάρα ἀπάνω του, μὰ μποροῦσε να τοῦ πῇ δυὸ παρήγορα λόγια, να τοῦ πῇ πῶς βρισκόταν σὲ χειρότερη θέση ἀπ' αὐτόν. Άδικα έψαξε. Τὰ αἰσθήματα εἶναι γιὰ τις εὐγενικῆς καρδιές. Ἡ δικὴ του ἦταν γεμάτη ἀπογοητεύσεις σὰ σκουριασμένους τενεκές, ἀπὸ κείνους που γεμίζουν πατικωτὰ με σκουπίδια. Ἀντί γιὰ ἄλλη ἀπάντησι τοῦ φώναξε.

«Δὲν ἐκενώθῃ εἰσέτι...». Κι' έμπῆξε ένα γέλοιο πνιχτὸ, γιομάτο σαρκασμό.

Ο ζητιάνος σταυροκοπήθηκε, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα. Ἡ σελήνη ἀναπαύονταν νοχελικά πάνω στὰ σύννεφα, τριγυρισμένη άπ' τ' ἀστέρια. Ήταν νύχτα γιομάτη μυστήρια, ὑπέροχη. Μιά νύχτα κατάλληλη γιὰ να πεινάῃ κανείς και γιὰ να ἐμπνέωνται οι ρομαντικοὶ ποιηταί.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΜΟΙΡΑΙΟ

Τι να θαυμάσεις ἀπὸ μένα' μήπως τ' ὠραῖο τὸ πρόσωπό μου; Τόχει φριχτὰ σημαδεμένα ἡ τόση κούραση τοῦ δροῖου. Τι να θαυμάσεις; οὔτε γέλοια οὔτε καὶ «πνεῦμα» μούχει μείνει. Εἶναι ἡ ψυχούλα μου κουρέλια κι' ἡ σκέψη νέκρωσε και κείνη. Έχω μονάχα λίγους στίχους καχεκτικούς, κακοφτιαγμένους, σάν τούς τοιμάρους τούς τοίχους, που με τὸ χῶμα έχουν χτισμένους. Τι να θαυμάσεις ἀπὸ μένα' δεν έχω τίποτα ὠραῖο. Νάταν τὰ δάκρυά μου γιὰ σένα γλυκὸ φινάλε στο μοιραῖο!...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

1467

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ι. Βροντ. Το «είχαν νομίσει» έχει τα ίδια προτερήματα με το «μια παλιά ρομάντσα» αλλά και το ίδιο ελάττωμα. Είναι πολύ μεγάλο για τη σελίδα μας, μ' όλο που είναι πολύ μικρότερο από το πρώτο. Ένα χειρόγραφο σας είναι άρκετο. Νόνα Π. Θάμουν εύτυχης να μπορέσω να σας φανώ χρήσιμος. Περάστε ένα βραδάκι από το γραφείο μου. Φ. Πασχ. Τ. Δοξ. Γ. Ν. Μ. Εύστο. Χ. εύχαριστώ Ν. Μ. Στ. Συμφωνώ απολύτως μαζί σας στο δεύτερο και στο τρίτο. Για το πρώτο και, κυρίως, για το τέταρτο έχω αντιρρήσεις. Το «κασέ» θά άλλαζε έντελως. Έδωσα έντολη να σας σταλούν. Κώστα Αβρο. Σας συγχαίρω για την επίδοσή σας που έχει τόσο καλά αποτελέσματα. Δυστυχώς πειραματιστήκαμε σε κάτι παράλληλο και έχουμε άρνητικά αποτελέσματα. Ίσως αργότερα μ'ας χρειαστεί η αληθινή περιήρηση δουλειάς σας. Λάβαμε σημείωση. Αίγ. Π. Ου. Π. Συμμετέχετε να περάσουν 2-3 φύλλα και ξαναστέλνετε, Χ. α. Α. δ. ο. ν. Μπορείτε να το συντομώσετε λιγάκι αποφεύγοντας λίγο και τον λυρισμό;

Ι. Δ. α. μ. Δεν φέρνεται φυσικά το φινάλε με την τρέλλα. Ένα τέτοιο φινάλε χρειάζεται σχετική προετοιμασία για να μη φανή στον αναγνώστη άτεχνο. Δε φτάνει ο μονόλογος για να δώσει τον πόνο της ηρωίδας σας. Η ψυχική της κατάσταση παίζει βέβαια σπουδαίο ρόλο, αλλά χρειάζονται και ωρισμένες εξωτερικές αιτίες. Το θέμα είναι πολύ βαρύ για ένα που πρωτογράφει. Δοκιμάστε κάτι ελαφρότερο Σ. α. β. Αίγ. Η παράκλησή σας δεκτή. «Η μεγάλη απόφαση» είναι περίφημος καμβάς για να κεντηθεί ένα έξοχο πεζογραφηματάκι. Έτσι που είναι όμως, δεν μπορεί να δημοσιευθεί: Έχει γενά λογικής και δημιουργεί στον αναγνώστη ένα σφοδρό ερωτηματικό. Φτιάξτε το —ποτέ να το μεγαλώσετε πολύ για να αποδώσετε την συγκίνηση— και φέρετε μου το να τα ποιήσω. Μεγαλωμένο βέβαια δε θα μπορού να δημοσιευτεί στο «Πάνθεον» αλλά θ' αξίζει τον κόπο να γίνει. Στ. α. υ. ο. Στ. α. υ. ο. Θά γράψετε μια μέρα, ασφαλώς, πολύ καλά. Πρέπει όμως να μη βιαστήτε να δημοσιεύσετε. Στο ποίημα, που μου στείλατε π.χ. εκτός από μερικά—δικαιολογημένα από άπειρα—τεχνικά λάθη, έχετε κι' ένα δυο ασύντακτες φράσεις, που θα τις διορθώσετε ασφαλώς, αν το ξαναδουλέψετε. Μια κι' έχετε τη «θεία φλόγα» πρέπει να την καλμεργήσετε μ' υπομονή κι' αγάπη. Σ. Γ. Μ. ασφαλώς δεν τάλαβα. Ξαναστείλτε τα Σ. Κατ' όψιν να περάσουν 2-3 φύλλα και ξαναστείλτε. Π. Κ. α. ο. α. ν. τ. ζ. έχετε ταλέντο φίλε μου και μια σπάνια λυρική διάθεση. Αν είστε νέος, όπως φαίνεται από τα τραγούδια σας, πάρτε τα και περάστε ένα βράδυ από το γραφείο. Θά χαρώ να σας γνωρίσω και να σας υποδείξω μερικές ελαφρές ρετούς. Με μ. θ. α. Δεν σας λείπει η έμπνευση, ούτε ο ρυθμός. Το τραγούδι σας όμως έχει πολλές τεχνικές ατέλειες και πλατυσμούς στα νοήματα. Τα δα λένε σε τέσσερα τετραστίχια, μπορούν να δοθούν σε δυο πολύ πιο ζουμερά και πολύ πιο παραστα-

Κάθε άναγνώστης μας έχει το δικαίωμα να μ'ας στείλει έργα του, έμμετρα ή πεζά, με τούτες εξής όρους: α') Πρέπει να είναι γραμμένα εύανγνωστα κι' από τη μια μόνο μεριά του χάρτου β') Τα πεζά δεν πρέπει να υπερβούν τη μία στήλη της τριστηλής σελίδας μας και τα ποιήματα τη μισή. γ') Κάθε έργο που θα στέλνεται για να κριθεί πρέπει να συνοδεύεται από ένα άμεταχρησιμο πεντάδραχμο γραμματόσημο για κριτή.

Τα έργα των άναγνωστών μας που εγκρίνονται—ή κρίση είναι βέβαια κάπως αυστηρή—δημοσιεύονται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα γίνεται έκλογη ανάμεσα από κείνα που δημοσιεύτηκαν και ο συγγραφέας του καλύπτου καλείται να μ'ας δώσει μια δολοκλήρη σελίδα του ή όποια δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού και πληρώνεται όπως και η άλλη μας συνεργασία.

Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται ποτέ.

τικά. Στο μέλλον πρέπει να' αποφεύγετε να κάνετε σκητορισμούς στο στίχο. Αν δε βαρύνετε, περάστε κανένα βράδυ από το γραφείο με μερικά διαλεγμένα τραγούδια σας. Θά προσπαθήσω να σας κατατοπίσω. Κ. Α. Το πεζό, χαριτωμένο στην ήθο-γραφική του διατύπωση αλλά γνωστό ως θέμα, Τα

τραγούδια σας είναι γεμάτα νεύατα, φωτιά, λυρισμό. Είναι σαν πλημμύρισμα ενός καθαρού ποταμού. Με συγκίνησαν αληθινά, Σας συγχαίρω. Φροντίστε να' αποκτήσετε την απαραίτητη τεχνική, όχι μόνο στην φόρμα (στίχος, ρίμα, ρυθμός) αλλά και στη διατύπωση. Θέλετε να περάσετε κανένα βράδυ από το γραφείο Rom. Sib;

«Το άκουσε», δεν τώχω πιά. Καταλαβαίνετε βέβαια, πως είναι τεχνικά αδύνατο να κρατάω τα χειρόγραφα. Πριν περάσω μια βδομάδα θα θαβόμουν μέσα σ' ένα χαρτόλοφο. Όταν θα περάσετε από το γραφείο, πάρτε και το «Ελα» να τα κουβεντιάσουμε. Σπ. Γ. Γ. α. ν. Κάθε μήνα, κατά τους όρους μας, πρέπει να βραβεύεται ένα κομμάτι. Ως αυτή τη στιγμή όμως βραβεύονται πάντα περισσότερα από ένα. Τα υπόλοιπα θα τα δίνετε στους όρους μας. Το πεζό σας μου άρεσε. Μπαρβό. Ν. ο. τ. Ρ. ο. σ. Δεν έχετε δίκιο. Θά μπορούσα να σας πείσω εύκολα, αλλά προτιμώ να μη γράψω τα δαα έχω να πω. Αν θέλετε να τα ακούσετε, περάστε κανένα βραδάκι από το γραφείο. Τ. Δ. Η υπόσχεσή σας μου δωσε πολύ μεγάλη χαρά. Π. ο. ν. Κα. ο. Πάρετε τα τραγούδια σας κι' έλατε ένα βραδάκι από το γραφείο. Θά σας πω λεπτομερέστερα, παρά στην αλληλογραφία, το τι και πως πρέπει να διορθώσετε. Π. Μ. ο. ν. ζ. Το πεζό σας έχει μια αποτυχημένη προσπάθεια συμβολισμού. Οι στίχοι σας —που τους προτιμώ— δείχνουν κάποια φλόγα και κάποια καλή θέληση. Μ' αυτά τα δυο προτερήματα μπορείτε να προσδώσετε αν το βάλετε σκοπό της ζωής σας. Προσέξτε μόνο να μην βάλετε σε στίχους ρηχές έμπνευσεις και να μην απλώνετε τις ιδέες σας, τόσο, ώστε να γίνονται κουραστικές. Περίμενο—αργότερα— να δώ κάτι δικό σας πολύ καλύτερο από τα σημερινά. Σ. τ. Ν. ι. κ. Ασφαλώς φύγατε από τη μορφή του πεζογράφου. Με χαρά μου το παρατήρησα αυτό και κάτι άλλο, ακόμα σπουδαιότερο, που διαφαίνεται καθαρά μέσα

από τις γραμμές σας: Έχετε πίστη και θέληση, Ρετουσάρετε λοιπόν το «ή γυναίκα της άμαρτίας», βγάλτε την κακή ρομαντική παρομοίωση του περιστεριού, δώστε ένα τέλος πιο έντονο. Το περιμένο. Κ. Μ. α. ν. ο. λ. Τα πιο θετικά μου συγκαταστήματα, φίλε μου. Έχετε πλούσια ποιητική φλέβα, άξια να σας δώση μια διαλεχτή θέση στην ελληνική γραμματολογία. Μη βιαστήτε όμως, αν θέλετε να' ακούσετε τη γνώμη μου, να βγάλετε τραγούδια σε τόμο. Ύστερ-εστε ακόμα στο μέτρο, πράγμα που θά σας αδικήσει τρομερά στα μάτια των κριτικών και του κοινού. Εύχαρίστως θά διάβαζα τα τραγούδια που μου λένε. Και τα τρία που μου στείλατε είναι περίφημα, ως έμπνευ-σεις αλλά το μέτρο χωλαίνει πολύ. Αν μου επιτρέπετε να ρετουσάρω κανένα στείλτε μου τέ το ξανά με την αδεία σας. Τότε ασφαλώς θά δημοσιευτεί. Γ. ι. α. ν. Β. ε. μ. Το «άγριοι βορηάδες» αν ήταν γραμμένο σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης θάταν πολύ καλό. Δυστυχώς αποψύ-γατε επιμελώς τα «δεσμά της Τέχνης». Το άλλο, που έχει το ίδιο ελάττωμα, ύστερεί και σε έμπνευση

Ν. Α. Π. α. π. Χωρίς να θέλω να σας απογοητώσω πρέπει να σας πω καθαρά πως πρέπει να εργαστήτε πολύ. Ταλέντο έχετε μά τόσο τα εκφραστικά σας μέσα (φράση, βαθύτερη έννοια της λέξης κλπ.) όσο και η τεχνική σας εξάσκηση, χρειάζονται πολύ δουλειά για να δώσουν ανάλογο με την έμπνευσή σας αποτέλεσμα. Διαβάστε όσο μπορείτε. Γράψετε και διορθώνετε πέντε, δέκα, είκοσι φορές, στην ανάγκη, το ίδιο κείμενο σε μεγάλα χρονικά διαστήματα. Δ. 'Ι. ο. Το θέμα έχει μέσα του όλα τα στοιχεία της ζωτανίας αλλά το χειρίζεστε πολύ αδέξια. Έπειτα είναι πολύ μεγάλο για τη σελίδα μας. Ε. Κ. ο. υ. μ. Αν σας κάλεσα στο γραφείο μου, τόκα να γιατί έβλεπα στους στί-χους σας κάποια ανάταση αξιοπρόσεκτη και πολλά τεχνικά λάθη, που μόνο προσφορικά θά μπορούσα να σας υποδείξω. Μια και δεν είναι δυνατόν, σας δίνω προσεκτικό σε δυο κυρίως σημεία: Στο ρυθμό του στίχου και στο δέσιμο των ιδεών. Αν θελήσετε να εργασθήτε έντατικά, ακολουθώντας τις υποδείξεις μου, θάρη καιρός που θά γίνε-τε κάτι. Α. γ. Β. λ. α. ν. τ. Όταν θα πε-ράσετε από το γραφείο πάρτε και το «έ-φυρο». Μα. ο. ι. ο. υ. ο. α. Ρ. Το «συνειδη-σμένη ιστορία» χρειάζεται μια καινούργια απόδοση, κινητική. Μην το γράψετε δηλαδή αφηγηματικά, με μέ δόση, διάλογο, άρχη και φινάλε. Κάντε το μάλιστα τρίπτυχο, αν θέλετε: α- γνωριμία β- αγάπη γ- το τέλος. Προσέξτε μην έπειταθήτε. Αν υπερβήτε το χειρόγραφο, σας δε μπορεί να δημοσιευ-τεί. Κ. Β. α. σ. Γνωρίζατο το «μην κλαί» Διορθώστε το λιγάκι, ξεναρώστε στο ρυθμό τους στίχους 1-4-5-8) και σφίξτε λίγο τα νοήματα. Αν πετύχετε στη διόρθωση θά το δημοσιεύω Κ. Η. Μ. Πολύ μεγάλο. Π. α. ο. λ. α. Δεν έλαβα αυτά που μου γράφετε. Της «λημονιάς το νερό» χρειάζεται διόρ-θωμα στο ρυθμό και πικνωμα στις έννοιες. Αν προσπαθήσετε, είμαι σίγουρος πως θά τα καταφέρετε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΩΤΗΝΑ (ΕΜΠΡΙΜΕ) δραχ. 300 και άνω. ΜΕΤΑΞΩΤΑ Κρεπντεσίν από 600 και άνω, Κρέπ-Ζωρζέτ από 650 και άνω, Κρέπ-ΜΑΡΟΚΕΝ από 950 και άνω, Κρέπ-ΡΟΝΤΙΕ από 1.100 και άνω, Κρέπ-ΡΟΥΜΠΑ από 1.050 και άνω.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΑΠΟ 125 ΚΑΙ ΑΝΩ. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν με ΦΑΣΟΝ, 300 και άνω Παραδίδομεν τὰς παραγγελίας εν ανάγκη και εντός 24ώρου.

ΚΑΛΤΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ 105 ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ΑΡΩΜΑΤΑ - ΜΠΙΖΟΥ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 28Α "ΦΕΜΙΝΑ,, ΠΡΟΣΟΧΗ Α' ΠΑΤΩΜΑ

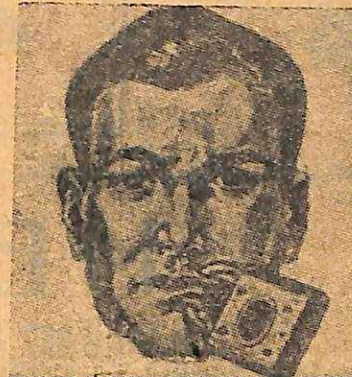
ΜΟΝΟΝ ΜΕ 20 ΔΡ.

ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Όλα τὰ πολύτιμα

ΜΥΣΤΙΚΑ

Και κερδίζετε τὰ χιλιαπλάσια

1) Πως μπορείτε να ακούσετε κάθε λέξι που θά λεχθῇ εις τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω ἢ πλάι ἀπὸ τὸ δικό σας 2) ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΤΙΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ ΝΑ ΒΑΣΤΑΝΕ ΤΡΙΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ. 3) Πως θά κατασκευάζετε μόνοι σας έντομοκτόνον ύγρον πρὸς 20 δραχμάς τὸ κιλό και νά εἶναι τέλειον ; Πολύ ἀπλοῦν, 4) ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἐσωτερικὰ φάρμακα ; Δεν θά ξανακαπνίσετε πιά ! 5) Πως θά κατασκευάζετε σὸ σπῆτι σας ἐμπόρευμα πὸ κοστίζει 1 δραχμὴ και πωλεῖται 5. Δεν χρειάζονται Κεφάλαια και ὑπάρχουν δύο τρόποι. 6) Πως νά καθαρίζετε και νά γυαλίζετε τὰ ἐπιπλά σας σὸ σπῆτι και νά γίνωνται καινούργια με τιποτένιο ἐξοδὸ ; 8) Πως νά ἔχετε πάντοτε τὰ δόντια σας λευκά σαν χιόνι με 1 δραχμὴ τὸ χρονο ἐξοδὸ ; 9) Πως νά κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΛΘΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΗΝ—δηλαδὴ νά γράφετε σὲ χαρτί και τὸ χαρτί νά μένη πάλιν ἀσπρο, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο που εἶναι συνεννοημένον μαζί σας νά μπορῇ νά φανερώνη και νά ἐμφανίζη τὰ γράμματα ὅποταν θέλῃ ; 10) Πως νά κάμετε τὴν ὀντουλασιὸν τοῦ μαλλιοῦ σας νά βαστῇ ἕνα μῆνα ; (Μυστικὸν πὸ πούληθηκε σ' ἕνα κούρεα ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετε το, μὴν τὸ ἀφήνετε). 11) Ποῦ μπορείτε νά ἀγοράσετε Πορτατίφ, Μηχανὰς Προσθέσεως, Ἀφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαιρέσεως μόνον πρὸς 3 δολλάρια ; 12) Πως νά γλυτώσετε ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, χωρὶς φάρμακα και με 3 διαφόρους και ἀβλαβεστάτους τρόπους ; 13) ΠΩΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ Αἱ ΡΥΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ; 14) Πως θά ἀποκτήσετε σὸ σπῆτι σας βαρόμετρο, χωρὶς ἐξοδα ; 15) Πως νά ἀδυνατίζετε ἢ νά παχύνετε χωρὶς κίνδυνον ;

ΤΟ ΞΕΡΟ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΗΛΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ. ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

16) Πως νά ξελεκιάζετε τὰ ἐνδύματά σας, χωρὶς νά πληρώνετε ἐξωκαθαριστικά ; 17) Πως μπορείτε νά ἀνα-νεώνετε τὴς ἐξηντηλημένες ΤΑΙΝΙΕΣ τῆς Γραφομηχανῆς σας ; 18) Πως μπορεῖ νά γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολό-χαρτο ἢ χαρτί ἀκαυστον ; 19) Πως νά βαστῇ ἡ τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ σας ἕνα μῆνα ; 20) Πως νά βγάξετε τὸ κάψιμο ἀπὸ τὰ ὑφάσματα δταν κίτρινίζουν ἀπὸ σίδερο ; Οἰαδήποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει [τουλάχιστον ἀπὸ 500 δραχμάς και ἄνω. Πολλές, περισσότερον. Θά τις ἀποκτήσετε δλες μαζί και τις 20 (εἴκοσι) μόνον με 20 Δραχμάς. Τις δίδομεν τόσο φθηνά, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά ἀποκτήσωμεν τόσοις Πελάταις ὅσα σπῆτια ὑπάρχουν στὸν τόπο μας. Ἀποστείλατε 20 δραχμάς διὰ γραμματοσήμων ἢ Ταχ. ἐπιταγῆς. Τὸ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ με τὰς 20 αὐτὰς πολυτίμους Συνατάγας, Μυστικὰ και πληροφορίας, θά σας ταχυδρομηθῇ ΑΜΕΣΩΣ ἐπὶ τῇ παρα-λαβῇ των. Ἐάν προτιμάτε παρουσιασθῆτε οἱ ἴδιοι στὰ γραφεῖά μας, ἀλλὰ πάντως μὴν ἀναβάλλετε δι' αὔριον. Τὸ ΑΥΡΙΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ. Χρειάζομεθα τὰς 20 δραχμάς σας και σείς χρειάζεσθε τὰ Μυστικὰ μας. Ἐλάτε ἢ στείλατε τὸ 20δραχ-μόν σας, σήμερα ΤΩΡΑ μάλιστα πρὸς τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ SPES'ALIST ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57—3ον πάτωμα—Ἀθῆναι.

Νίκης 54 Τηλ. 20-220

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ Δέχεται 10-1 και 5-7 και ἐπὶ συνεντεύξει

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

HERB

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ

Κυρίες μου, θέλετε νὰ ἀρέσετε; Κορίτσια, θέλετε νὰ κά-
νετε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό;

Μεταχειρισθῆτε τὴν **HERB**.

Ἡ Χέρμπ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνήθη καλλυντικά. Εἶναι προϊόν
τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας **HERB ORNAMENTAL Co.**
Κατασκευάζεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ φυσικὰ ἐκχυλίσματα ὡς ἐκ
τούτου εἶναι τελείως ἀβλαβές. Στὸ ὕγιες δέμα ἔχει θαυ-
ματοργὰ ἀποτελέσματα. Τὰ μπιμπίκια, τὶς πανάδες, τὰ στίγματα,
τοὺς μαύρους πόρους, τὶς ἐρυθρότητες τοῦ δέρματος, τὴ γυαλάδα, τὸ
ἡλιόκαυμα, τὰ ἐξαλείφει τελείως. Μετὰ τὸ μπάνιο, δροσίζει, ἀνα-
κουφίζει. Τὸ εὐμορφο δέμα εἶναι θησαυρός. Μόνον ἡ **HERB** δύ-
ναται νὰ σᾶς τὸ χαρίσῃ. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία, μυροπωλεῖα,
καὶ λοιπὰ εἰδικὰ καταστήματα, ἀντὶ δρχ. 75. — Γεν. Ἀντιπρόσωπος
διὰ τὴν Ἑλλάδα. **TENHES I. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ**, Ἐρατοσθένους 27
ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23-458 — Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΙΝΟ-
ΠΟΥΛΟΣ Στοὰ Φέξη 80

(Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως,
ἔναντι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕ-
ΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙ-
ΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ τὴν ΠΥΤΙΡΙΔΑ

ΣΤΑΜΑΤΑ τὴν πτώσιν τῶν Τριχῶν

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐνοικιάζεται μοντέρ-
να μονοκατοικία παρὰ
τὸν Ἀγ. Σώστην Λεωφ.
Συγγροῦ, 3 δωμάτια
εὐρύχωρα, χῶλ μεγά-
λο καὶ ὅλα τὰ χρειώ-
δη μετὰ κήπου. Πληρο-
φορία: κ. Π. Λαγόπου-
λον Ἑταιρεία Ἑλλην.
Τύπου Σωκράτους 43

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟ ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, Φακέλ-

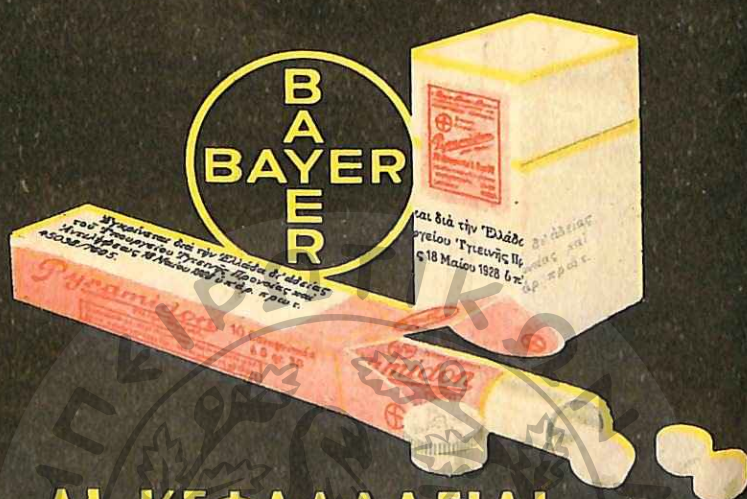
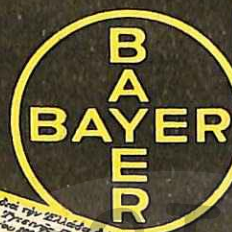
λους καὶ ταχυδρομικὰ δελτάρια
πρὸ τοῦ 1890) μὲ γραμματόσημα ἢ ταχυδρο-
μικὰ σφραγίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
λῶν ἀφιχθεῖσιν ἀεροπορικῶς καὶ παντὸς εἴ-
δους γραμματόσημα μεταχειρισμένα ἢ μὴ. Μὴ
πωλεῖτε τὰ γραμματόσημά σας πρὶν μὲ ἐπι-
σκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6 ΑΘΗΝΑΙ
ΣΗΜ. — Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως
δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμματό-
σημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΝΙΚ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΣΠΥΡΟΣ ΠΟΛΙΟΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ

ΔΙΣΚΙΑ
ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ